CIA CONTRAATACĂ

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

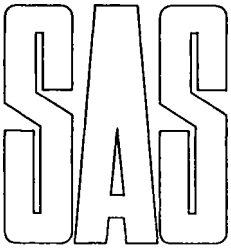

CIA

contraatacă

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9138-23-3

Malko Productions – Paris,
Le Cartel de Sebastopol
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1996

Gerard de Villiers

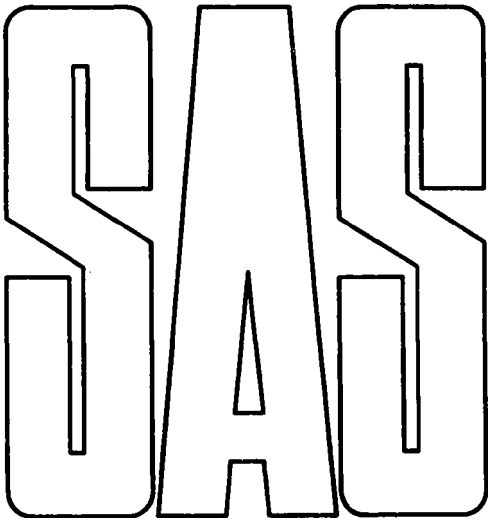

CIA

contraatacă

În româneşte de Nicolae Constantinescu

Tineretul

1996

Capitolul I

— Ai tot ce-ţi trebuie?

În vocea joasă şi aspră a lui Vladimir Sevşenko stăruia tot timpul agresivitatea. Chiar şi fără un motiv aparent. Dieter Weizman îi răspunse însă cu o voce călduroasă, sonoră, plină de încredere.

— Bineînţeles! *Kein Problem.* Doar mă cunoaşteţi!

— Atunci, ne vedem mai târziu, aşa cum am stabilit.

Îi închise fără să-i lase lui Dieter Weizman timp să-i spună „la revedere”. Acesta se ridică în picioare şi se duse la fereastra care dădea spre parcul palatului *Schwarzenberg,* lăsându-şi privirea să rătăcească peste peluzele acoperite de zăpadă şi statuile adăpostite în timpul iernii în nişte gherete ciudate din pânză. Te-ai fi crezut în plin câmp. Totuşi, palatul-hotel *Schwarzenberg* se afla în centrul Vienei, la o aruncătură de băţ de Karntner Ring!

De obicei, contemplarea acelui parc îl umplea pe Dieter de satisfacţie. De când se instalase la o fermă unde creştea cai, lângă Droserdorf, un sătuc situat la vreo sută de kilometri de Viena. De-a lungul frontierei cu Cehia, începuse să-i fie groază de oraş. Totuşi, născut la Viena în urmă cu cincizeci şi trei de ani, Dieter Weizman era mai mult un „cow-boy de macadam” decât un ţăran. Lunga sa carieră de escroc, de falsificator şi de informator „multiplu” nu se putuse derula decât la oraş... Câteva popasuri în spatele gratiilor îi provocaseră o pasiune de nestăvilit pentru spaţiile mari şi pline de verdeaţă... La *Schwarzenberg* respira în voie! Verdeaţă oferită pe bani grei, sigur, dar noua sa poziţie de om de afaceri internaţional îi permitea în sfârşit să trăiască după gustul lui.

Deschise fereastra şi respiră profund, umplându-şi plămânii cu aer rece. Dar menghina din piept nu-şi slăbi strânsoarea... În spatele jovialităţii sale aparente se ascundea deseori o angoasă cumplită. De ani de zile se juca cu focul. Minţind cu obrăznicie, vânzând ce nu-i aparţinea, trădându-şi clienţii fără ruşine, cu acelaşi zâmbet pe buze şi aceeaşi voce sigură şi călduroasă. Activităţile sale erau totdeauna ilegale, deseori necinstite, uneori periculoase. Din păcate, Dieter Weizman nu cunoştea alt mod de

a-şi câştiga existenţa. Ca să se relaxeze. Weizman îşi inventa situaţii pompoase, însă efemere... Unul dintre foştii lui colegi de sărăcie, mic tipograf din mahalaua vieneză, îi confecţionase deja o duzină de identităţi prestigioase, unele mai false decât altele. Care nu durau decât atât cât ţinea o escrocherie.

Adevăratele activităţi ale lui Dieter Weizman, de la escrocherie la plasarea banilor falşi, trecând prin escrocarea băncilor, nu aveau nevoie de „faţadă", ci doar de mult tupeu şi imaginaţie, presărate cu o doză bună de necinste. Timp de ani de zile vegetase în felul acesta până la surpriza divină a războiului civil din Iugoslavia. De atunci binecuvânta zilnic embargoul asupra armelor care permitea unor intermediari ca el să facă în sfârşit avere.

Ca să fie împăcat sufleteşte, Dieter Weizman adoptase deviza: „Nu armele ucid. Ci oamenii". În felul acesta universul său mental era cât se poate de senin...

Încercă să-şi concentreze atenţia asupra zborului unor păsări care traversau parcul acoperit de zăpadă, dar nu reuşi.

Până la momentul întâlnirii trebuia neapărat să-şi rezolve problema. Teoretic se şi rezolvase. După spusele persoanei în cauză, era vorba de o greşeală inexplicabilă şi totul avea să fie lămurit până la ora cinei. Nici măcar n-ar fi trebuit să se deranjeze. Oricare altul, mai puţin lichea decât Dieter Weizman, s-ar fi mulţumit cu această asigurare. Numai că el însuşi făcuse atât de des promisiuni cu o voce vibrând de sinceritate, fără nici cea mai mică intenţie de a le respecta, încât era suspicios. Avea de-a face cu oameni de teapa lui, mincinoşi înnăscuţi. Borfaşi fără lege şi fără credinţă a căror vorbă nu valora nici cât o copeică.

Totuşi îi era cu neputinţă să acţioneze de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, riscând să se expună răzbunării lui Vladimir Sevşenko... La gândul acesta simţea o crispare în stomac. Ucraineanul îi inspira o frică fizică, viscerală. O brută de o sută douăzeci de kilograme, cu fruntea îngustă şi un păr negru şi abundent, care la început fusese muncitor metalurg. Fosta lui meserie îl învăţase să mânuiască cu abilitate aparatul de sudură. Odată, la Kiev, ucraineanul îl arsese mortal pe un intermediar fără scrupule care reţinuse un comision. Victima murise după două zile... Nu aveai voie să-l minţi pe Vladimir Sevşenko. Dacă clientul lui nu-şi respecta cuvântul, el, Dieter Weizman, îi va spune ucraineanului adevărul. Indiferent de consecinţe.

Satisfăcut că luase această hotărâre, Weizman luă o ultimă gură de aer proaspăt şi închise fereastra. Deodată pulsul îi crescu în mod vertiginos.

Doina Udvar, amanta lui, ieşise din baie. Aşezată pe patul imens din dormitorul cu pereţii tapisaţi cu pânză albastră cu flori, având pe ea doar un sutien roşu cu jumătate de cupă, un chilot mic şi un portjartier, tânăra femeie tocmai îşi trăsese pe picior cel de al doilea ciorap gri, cu o grijă copilărească, ţinând piciorul întins la patruzeci şi cinci de grade, aşa cum văzuse în filme, prinzând după aceea ciorapul şi netezindu-l pe piele. Cu un an în urmă lucra în magazinul Herrend din Budapesta şi nu purta decât colanţi groşi!

Dieter Weizman făcuse o adevărată pasiune pentru ochii ei mari şi albaştri, plini de nevinovăţie, părul negru tăiat scurt, faţa cu trăsături regulate, corpul de zeiţă, cu picioare lungi şi mai ales talia: un metru optzeci. Visul lui absolut. Weizman îi ajungea la umăr. Chiar în aceeaşi seară cinaseră la *Mathias Pince.* Restaurantul cer mai sofisticat din Budapesta. Printre bunătăţi şi melodii interpretate la vioară. Doina ascultase cu gura căscată poveştile îndrugate de Dieter Weizman. Bărbatul avusese inteligenţa să n-o ducă în patul lui chiar în seara aceea. Cu instinctul lui de borfaş, Dieter simţise că Doina nu era insensibilă la farmecul lui real, la ochii lui albaştri scăpărători, la inteligenţa lui subtilă. Deşi chelise puţin, statura lui de luptător degaja multă virilitate. Obişnuită cu asprimea ungurilor şi a lumii comuniste. Doina Udvar nu fusese şocată de înfăţişarea lui de ţăran: haină de piele, ceas mare, fără cravată la gât. Pulovere puse unul peste altul. Bărbuţa aproape că îi dădea aerul unui intelectual sau al unui pastor.

A doua zi cinaseră la *Hilton* şi-i propusese Doinei s-o ia cu el în Austria… Făcuseră dragoste în apartamentul lui de la hotel. După ce băuseră o sticlă de Taittinger. Şampanie albă 1988.

La Viena, Doina fusese uluită de palatul *Schwarzenberg.* Uluiala ei fusese şi mai mare când noul ei amant îi dăduse un teanc mare de şilingi şi o lăsase la intrarea de pe Karntner Strasse, stradă numai pentru pietoni, plină cu magazine de lux. În aceeaşi seară apărea cu un nou taior, marca Gianni Versace, la *Korso,* unul dintre restaurantele cele mai elegante din Viena.

Dieter Weizman descoperise după cină că Doina, cu aerul ei angelic, era ispita întruchipată. Îmbrăcată astfel, frumuseţea ei îţi lua pur şi simplu ochii, făcându-i pe toţi bărbaţii prezenţi să-şi

întoarcă capul după ea, iar Dieter Weizman simţise în sinea lui o bucurie imensă. El, un bărbat care nu mai era foarte tânăr, vulgar şi prost îmbrăcat, era însoţit de o zeiţă.

Din seara aceea nu o mai părăsise, pur şi simplu înspăimântat de gândul că i-ar fi putut fi furată…

Doina Udvar înflorise în lux ca o orhidee, căpătând în câteva săptămâni un rafinament uimitor. Niciodată nu făcea o remarcă deplasată, niciodată nu se minuna prea mult, totdeauna era puţin distantă, plină de distincţie şi totuşi onctuoasă ca o frişcă de îndată ce Dieter Weizman îşi strecura degetele sub satinul care îi acoperea pielea. Dându-şi seama că e privită, tânăra femeie îşi ridică ochii spre el şi îşi termină de agăţat ciorapul.

— Suntem în întârziere? întrebă ea cu o voce calmă, prefăcându-se că nu-şi dă seama de privirea strălucitoare a amantului ei care îi parcurgea trupul, aşa cum un copil linge o îngheţată de jos în sus.

Doina era machiată perfect. Negrul îi scotea în evidenţă ochii de culoarea cobaltului iar gura foarte roşie se asorta cu podoabele. Dieter nu fu în stare să spună nimic. Ea se ridică şi trase de partea din spate a ciorapului stâng…

Dieter Weizman traversă încăperea ca un bizon pornit la atac şi se opri la câţiva centimetri de Doina. Angoasa se topise în dorinţă ca zahărul în cafea. Avea impresia că are foc în artere. O trase pe Doina, lipind-o de el. Trecându-i un braţ după mijloc, adulmecându-i parfumul ca un animal.

Mâna stângă îi porni în explorare, pipăindu-i sânii superbi care păreau gata să explodeze sub cochilia lor de satin, coborând după aceea de-a lungul şoldurilor, ajungând în sfârşit la pulpe, apoi la nailonul ciorapilor.

— La naiba, ce frumoasă eşti! mormăi el.

Parcă tot capul i se golise.

Doina zâmbi. Zâmbetul dispăru atunci când Dieter Weizman începu să se frece încetişor de ea. Se culcase cu ea de zeci de ori, dar niciodată nu se săturase. Când atinse uşor cu mâna slipul roşu. Între picioare, ceea ce simţi îl făcu să-şi piardă capul definitiv. Depărtă elasticul, îşi strecură toată mâna sub satin şi îi prinse sexul. Era onctuos, ca totdeauna şi asta îi întări şi mai mult penisul. În minte îşi repeta întruna că era ispita întruchipată. Îi spunea ispită pentru că, dincolo de aparenta inocenţă, descoperise ceva diabolic, ceva perfect.

Ochii albaştri ai tinerei femei îi căutară privirea.

— Îţi plac? întrebă ea.

O întrebare de târfă pusă cu vocea unei regine.

— Vino încoace, răspunse Dieter Weizman cu vocea răguşită.

O împinse peste comoda Ludovic al XV-lea şi o sprijini de ea. Apoi, cu o singură mână, îşi desfăcu cureaua, îşi descheie pantalonii care îi căzură pe glezne, eliberând un sex greu şi cărnos care ieşea afară din chiloţii cu dungi.

Dieter Weizman se simţea ca un tânăr…

Îndepărtă cu abilitate elasticul slipului roşu apoi, datorită diferenţei de talie, o pătrunse cu tot sexul dintr-o singură mişcare. Tânăra unguroaică se clătină datorită şocului şi se sprijini în ultima clipă de comodă. Dieter Weizman, o prinse cu mâna de pulpe, în dreptul portjartierului şi începu să-şi mişte membrul înainte şi înapoi, îndoindu-şi genunchii ca s-o poată pătrunde mai bine. Cramponată cu ambele mâini de comodă, Doina făcea faţă asaltului cu pântecele împins în faţă şi ochii închişi. Dieter gâfâia. Strângând din dinţi pentru a prelungi acuplarea. Era atât de bine! Doina era totdeauna în starea asta când făcea dragoste cu ea. Uneori îl sâcâia o întrebare insidioasă. Această receptivitate se datora lui sau… Nu ştia nimic despre trecutul ei. Când o cunoscuse părea să trăiască singură.

Mârâi de plăcere simţindu-şi sexul pătrunzând şi mai adânc. Fără să vrea, Doina se proptea în el, tocurile înalte alunecându-i pe podeaua de lemn dată cu ceară. În cele din urmă alunecă şi bărbatul ieşi din ea. Weizman o întoarse imediat şi tânăra femeie se aplecă cu docilitate peste comodă, cu faţa spre oglindă, oferindu-i fundul rotund.

Dieter Weizman puse mâinile pe fesele cărnoase şi tari, îşi sprijini sexul în scobitura lor şi împinse din toate puterile. Amanta lui abia dacă tresări când penisul gros desfăcu cu brutalitate inelul care apăra intrarea cea mai intimă. Nu se întâmpla pentru prima dată. Atunci când era „într-adevăr” excitat. Dieter Weizman termina totdeauna în felul acesta. Se mişcă încet, de parcă ar fi vrut să intre cât mai bine în posesia acelui fund somptuos, apoi începu să-l violeze metodic, pătrunzându-l cât mai adânc posibil. Doina începu să-şi legene şoldurile, ca o dansatoare orientală, ondulându-se în jurul membrului intrat în ea care părea că o ţintuieşte de comodă. Simţea o plăcere tulbure şi animalică când era posedată în felul acesta. Dieter îşi accelera mişcările, gâfâind ca o locomotivă.

Ţinându-se cu ambele mâini de marginea comodei, cu pieptul

apăsat de lemnul lăcuit, cu fundul ridicat, Doina se simţi cuprinsă de un orgasm inepuizabil. Îşi înăbuşi strigătul dar un spasm violent făcu să i se cutremure tot corpul. Dieter Weizman nu se mai putu reţine şi termină exploziv, cu impresia că se goleşte în întregime.

Îşi trase afară încet sexul încă tare şi suspină.

— Îmi place la nebunie să fac dragoste cu tine!

Doina, căreia încă îi mai tremurau picioarele, se lăsă să cadă pe pat, în timp ce amantul ei se îndrepta spre sala de baie. Dieter avea impresia că-şi expulzase departe problema o dată cu sperma şi fluiera uşor un vals de Strauss în timp ce se spăla în chiuvetă.

Ieşi cu hainele aranjate, pieptănat şi vioi. Când trecu pe lângă Doina, care se îndrepta şi ea spre sala de baie, bărbatul îi mângâie în trecere fundul acela care îi provocase atâta plăcere. Îşi zise că se încadrase perfect în timp, că „cel” pe care-l aştepta trebuia să apară dintr-o clipă în alta.

*

* *

Cineva bătu de trei ori, uşor în uşă. Dieter tocmai îşi înnodase cravata în faţa oglinzii, luând-o de la capăt de câteva ori. De obicei nu purta cravată.

— Un moment! strigă el.

Când deschise uşa, se pomeni nas în nas cu o femeie într-o haină neagră de vizon, cu faţa ascunsă de o voaletă deasă, prinsă la o pălărie. Un doliu ciudat. Femeia avea ambele mâini într-un manşon din aceeaşi blană. Mâna dreaptă ieşi din manşon şi Dieter Weizman avu timp să vadă un revolver mic cu surdină. Ţeava era deja la orizontală. Se mai ridică puţin, îndreptându-se spre capul victimei. Dieter Weizman, cu un reflex disperat, încercă să închidă uşa. Dar nu avu timp.

Femeia în negru apăsase pe trăgaciul revolverului.

Răsună o detunătură înăbuşită şi o pată roşie apăru sub ochiul stâng al lui Weizman. Apoi bărbia păru că i se desface în mii de fragmente albicioase. Se clătină, se agăţă de uşă şi mai avu timp să mai primească un glonţ în cap care îi pătrunse prin tâmpla stângă şi i se înfipse adânc în creier.

Căderea lui pe mocheta groasă nu făcu prea mult zgomot. Rămase întins pe spate, cu faţa plină de sânge, scuturată de câteva tresăriturі, ca un pui de focă ucis cu lovituri de ciomag.

Femeia în negru îl privi cu atenţie pentru a se asigura că

murise, apoi băgă arma la loc în manşon. Închise cu calm uşa şi se îndepărtă pe culoar. Evită ascensorul şi coborî pe scară până la parter. Dar în loc s-o ia la stânga, spre recepţia hotelului *Schwarzenberg,* necunoscuta făcu la dreapta, intrând pe un culoar lung. Care trecea mai întâi pe lângă un salon în care ardea un foc de lemne şi apoi pe lângă bar. Femeia în negru traversă barul de parcă ar fi venit din restaurantul situat la marginea parcului şi ajunse în antreul folosit de clienţii restaurantului, puţin mai jos de parcare. Femeia de la vestiar îi aruncă o privire intrigată. O văzuse intrând cu câteva minute mai devreme, necunoscuta făcându-i semn că rămâne cu haina pe ea, lucru neobişnuit în Austria.

Dar această clientă ciudată, îmbrăcată toată în negru, ieşea deja pe uşa care dădea spre marea parcare a hotelului şi a restaurantului.

Femeia de la garderobă îşi zise că cineva îi trăsese probabil plasă acelei necunoscute. Seara se aciuau la *Schwarzenberg* tot felul de cupluri nelegitime.

*

* *

Doina Udvar ieşi din sala de baie, machiată, gata de plecare, dar, deodată, se opri brusc. Corpul amantului ei era întins pe culoar, plin de sânge al cărui miros fad îi provocă greaţă. Cuprinsă de o ameţeală violentă, tânăra femeie se agăţă de tocul uşii ca să nu cadă. Nu auzise nimic. Se forţă să privească cadavrul. Rănile semănau într-adevăr cu cele pe care le-ar fi făcut o armă de foc şi în aer plutea un miros slab de cordită.

Cu inima bătându-i puternic, tânăra femeie se aşeza pe pat şi aprinse cu o mână tremurătoare o ţigară „Lucky Strike”, încercând să nu se lase cuprinsă de panică. După anumite indicii, Doina înţelesese de multă vreme că Dieter Weizman nu era un om de afaceri obişnuit şi că avea relaţii cu oameni periculoşi... Totuşi nu avea un aer neliniştit şi nu purta niciodată armă. Nu-i asculta convorbirile telefonice, presărate cu onomatopee greu de descifrat. Nu putea să creadă că într-adevăr murise. Privirea i se îndreptă spre telefon.

Lucrul cel mai simplu era să cheme poliţia. O puzderie de imagini îi apăru deodată în minte. Anii de comunism îi insuflaseră Doinei o neîncredere viscerală faţă de forţele de ordine. În cel mai bun caz ar fi răspuns la mii de întrebări, chiar dacă nu-l văzuse pe asasin. Şi poate nici nu va fi crezută.

Trase din ţigară, stăpânită de aceste sentimente contradictorii, fumând-o până la filtru. Apoi, după ce strivi chiştocul în scrumieră, se ridică ceva mai senină şi deschise şifonierul.

Hainele ei ar fi putut să umple un ditamai cufărul. La Droserdorf avea de trei ori mai multe. Se gândi şi la conteinerul cu mobile comandate de ea la Paris arhitectului Claude Dalle şi care probabil că se afla pe drum; printre ele aflându-se o masă joasă din plexiglas sprijinită pe două socluri în formă de coroană. Şi la astea trebuia să renunţe... Tânăra femeie, rămasă în slip şi sutien, alese un taior albastru obişnuit, îl îmbrăcă repede şi închise uşa. Când se aplecă să ia de jos o bluză căzută, dădu cu ochii peste o valijoară neagră ascunsă sub pat. De care uitase din cauza panicii.

Valijoara-diplomat a lui Dieter Weizman.

Se dusese cu ea la singura întâlnire din ziua aceea, imediat după ce se sculase.

Doina se aplecă şi o luă de jos, frapată imediat de greutatea ei. Intrigată, tânăra femeie încercă s-o deschidă. Dar nu reuşi, pentru că broaştele erau cu cifru şi numerele fuseseră amestecate. Vru s-o pună la loc dar îi veni o idee. Deplasă cu grijă rotiţele ca să formeze data ei de naştere: 17.6.

„Clac.” Cele două broaşte se deschiseră în acelaşi timp. Dieter Weizman fusese un sentimental incorigibil.

Doina ridică capacul şi rămase înmărmurită.

În ochi îi săriră teancurile de bancnote de o sută de dolari. Niciodată nu mai văzuse atâţia bani! Luă un teanc în mână şi încercă să ghicească suma. Poate zece mii de dolari. În valijoară erau zeci de teancuri. Închise capacul şi privi cele două iniţiale de pe muchie gravate în aur fin: D.W. Nu ştia de unde provin aceşti bani. Poate că-i fuseseră încredinţaţi de persoana cu care avusese întâlnire în dimineaţa aceea. Îşi zise că Dieter Weizman avea probabil intenţia să-i înmâneze celui cu care trebuia să ia cina. Altfel n-ar fi păstrat atâta bănet în camera de hotel, când banca lui era la doi paşi. Nu era decât o presupunere. Dieter Weizman nu-i vorbea niciodată despre detaliile operaţionale ale afacerilor sale necurate.

După câteva clipe de gândire, tânăra femeie îşi îmbrăcă haina de blană, îşi luă geanta şi valijoara, apoi verifică cu privirea dacă nu uitase nimic importat.

Când trecu pe lângă cadavrul lui Dieter Weizman, privirea ei fu

atrasă de un obiect strălucitor căzut din buzunar. Bricheta lui, marca „Zippo” pe care îşi avea gravate iniţialele. Îi va rămâne ceva de la el. Doina coborî pe scări, parcurse culoarul, traversă barul şi ieşi în parcare. Începuse din nou să ningă, afară era noapte de-a binelea şi nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Traversă pe jos Schwarzenberg Platz şi ajunse la o staţie de taxiuri de pe Karntner Ring.

*

* *

Vladimir Ilici Sevşenko, căruia foştii lui camarazi din GRU[1] îi ziceau „Albiciosul”, din cauza tenului său totdeauna livid, era mai palid ca niciodată. Aşezat la una dintre cele mai bune mese ale restaurantului vienez *Drei Husaren,* în mijlocul sălii luminate de lustre din lemn aurit, rusul se întorcea din cinci în cinci minute spre intrare unde îşi arăta talentul un pianist foarte „ruhrselig[2]”. Se făcuse nouă şi jumătate şi Dieter Weizman tot nu apăruse. Or, Sevşenko trebuia să plece dimineaţă foarte devreme cu un avion spre Kiev şi nu voia să se culce târziu. Nici măcar nu deschisese lista de bucate din faţa lui. Melodia pianistului îl enerva cât se poate de tare.

Îşi ridică privirea spre blonda aşezată în faţa lui. O bătrână păpuşă Barbie cu un păr prea lung, ciufulit, coborând foarte jos pe frunte, cu buzele prea rujate, cu gâtul ascuns în parte de un colier de perle impozant, cu ochi albaştri ca porţelanul, subliniaţi de gene false. Decolteul pătrat al rochiei negre dezgolea doi sâni foarte albi şi foarte puţin uzaţi. Era la al doilea pahar de Cointreau Caipirinha, băutură care, credea ea, nu putea decât să-i confirme noul statut social.

O vieneză tipică, uşor demimondenă, ocupându-se oficial cu afaceri imobiliare, ceea ce îi permisese să-l întâlnească pe Vladimir de care se ataşase ca un pagur de o cochilie goală. Sevşenko era impresionat de accentul ei ascuţit precum şi de manierele ei afectate. În rest, blondina se străduia din răsputeri să-i satisfacă capriciile sexuale care se rezumau la posedări brutale şi scurte, în general sub influenţa votcii.

— Sissi, du-te şi telefonează-i idiotului ăluia, mormăi el.

Blonda se ridică de la masă ascultătoare. În realitate o chema Hildegarde Feldbach. Sissi avea însă ceva magic. Un necioplit ca

[1] Serviciul militar de informaţii al fostei URSS (n.a.).

[2] Sentimental (n.a.).

Sevşenko putea să-şi închipuie o vagă legătură între împărătească şi ea…

— Eşti atent la Olaf?

Sissi nu se despărţea niciodată de un caniş alburiu îngrozitor care părea că fusese spălat cu dezinfectant. Chelnerul-şef îi adusese apă şi acum stătea ghemuit sub masă aşteptând şi el cina. Când o văzu pe stăpâna lui ridicându-se, animalul vru s-o urmeze, dar lesa îl ţinu pe loc şi scoase un schelălăit disperat. Exasperat, Sevşenko îi trase cu piciorul pe sub masă, provocând un schelălăit strident. Clienţii de la mesele vecine întoarseră capetele. Un câine la *Drei Husaren* era deja ceva deplasat! Dar dacă mai începea să şi latre… Un vecin vru să-l cheme cu un gest pe chelnerul-şef, dar renunţă când văzu privirea feroce a lui Vladimir Sevşenko. Mutra lui de slav brutal, nasul strivit ca de boxer şi statura impresionantă tăiau elanul oricărei contestaţii…

Sissi se îndepărtă legănându-şi şoldurile, sperând astfel să amelioreze dispoziţia însoţitorului ei.

Când se întoarse la masă, Vladimir se juca cu aceleaşi cocoloaşe de pâine.

— Ce se-aude? întrebă el cu brutalitate.

În afara calităţilor de femelă, Sissi îi servea şi ca interpret. Ucraineanul vorbea foarte prost germana şi avea un accent îngrozitor.

— Nu răspunde nimeni la telefonul din cameră, zise ea cu un zâmbet îmbietor, aplecându-se înainte pentru ca el să-i poată zări sânii… Cu siguranţă că sunt pe drum. N-ar fi bine să dăm comanda?

— Dacă vrei, mormăi el.

Abia apucă să ridice mâna şi un chelner tacticos se grăbi să răspundă la chemarea lui, prezentându-i în detaliu bunătăţile din lista de bucate.

Sevşenko stătea cu nasul în farfurie fără să scoată nici un cuvânt.

— *Shatzie,* se fandosi Sissi. Ce-ai dori?

El ar fi dorit să spună „un caniş fript”, dar se mulţumi să mormăie:

— Ca şi tine!

Ucraineanul detesta mâncărurile sofisticate din marile restaurante. Sissi comandă prepeliţe, un Tafelspitz[3], şampanie, precum şi un pate de ficat pentru Olaf, al cărui preţ era atât de

[3] Carne de vită friptă la foc domol (n.a.).

mare încât cu suma respectivă ar fi putut să trăiască o lună încheiată un amărât fără domiciliu stabil. Pianistul devenea din ce în ce mai zelos, fiind probabil plătit „la notă”. Cei de la masa vecină începură să cânte „Happy Birthday”. În timp ce şeful chelnerilor aducea un tort plin de lumânări. Vladimir Sevşenko le aruncă celor care cântau o privire atât de încruntată, încât aceştia coborâră glasul. Ucraineanul insufla teamă. Chelnerul desfăcu sticla de Taittinger „Comtes de Champagne”, roze 1986 şi îi turnă tinerei femei să guste. Sissi îşi permise luxul să se strâmbe.

— Nu e chiar atât de rece…

Chelnerul o puse din nou la gheaţă. Înainte de a-l întâlni pe Sevşenko, Sissi nici măcar în vis nu-şi imaginase că îşi va putea oferi vreodată un asemenea lux. Toată viaţa visase la o cină cu şampanie. Sărăcia se uită repede… Sosiră aperitivele şi Sissi începu să ciugulească. Ucraineanul nu se atinse de nimic şi. După cinci minute, zise:

— Ce mama dracului fac! Eşti sigură de ce ţi-au spus?

Bărbatul avea ochii injectaţi de sânge şi maxilarul împins în faţă. Sissi puse jos furculiţa.

— Mă duc să verific, *Shatzie.*

De data asta tulburată, femeia nu mai reuşi să-şi legene şoldurile… La *Schwarzenberg* suna ocupat şi trebui să mai aştepte… Când reveni la masă. Sissi era palidă la faţă şi Vladimir Sevşenko înţelese imediat că se ivise o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

Sissi se lăsă să cadă pe scaunul aurit, la fel de bulversată ca el.

— A murit! O cameristă a vrut să schimbe aşternutul şi i-a găsit cadavrul pe culoar.

— Cum a murit?

Aproape că strigase şi Sissi îi făcu semn să vorbească mai încet.

— A fost împuşcat! murmură ea. Poliţia e deja acolo. Am închis imediat.

Ucraineanul înjură printre dinţi şi ridică deodată capul.

— Şi individa lui?

— Nu ştiu, n-am avut timp să întreb.

Vladimir Sevşenko medită câteva clipe. Un lucru era sigur. Dieter Weizman nu va veni, după cum stabiliseră, să-i aducă cele două milioane de dolari bani gheaţă cu care trebuia să plece în

Ucraina a doua zi dimineaţă. Restul era mai puţin important. Ridică capul şi-i făcu semn chelnerului.

— *Die Rechnung, bitte*[4]*.*

— Dar încă n-am cinat! protestă Sissi. El nici măcar nu răspunse, în timp ce ea se grăbea să înghită o pulpă de prepeliţă. Când sosi nota de plată, ucraineanul puse un teanc de bancnote pe farfurie şi se ridică, sub privirile mirate ale celor de la mesele vecine. Mercedesul 600 se afla la dracu-n praznic, din cauza zonei pietonale şi Sevşenko bombăni tot drumul până la maşină. Mergea atât de repede, încât Sissi trebuia să-l târască după ea pe Olaf, înfometat şi incapabil să se ţină după ei.

Ucraineanul urcă la volan, trecu pe roşu şi intră pe sens interzis pentru a ieşi din labirintul zonei centrale. După aceea Sissi îi indică drumul. Numai dacă erai un vechi vienez te puteai orienta în centrul capitalei. Când opri în faţa imobilului luxos, dar prost întreţinut de pe Gumpendorferstrasse, unde închiriase un apartament pe numele lui Sissi, dispoziţia lui Sevşenko era la fel de cruntă.

În salon îşi scoase haina şi-şi turnă un pahar de votcă în stare să doboare un mamut. Abia după aceea începu să reflecteze. Îl cunoştea pe Dieter Weizman de trei ani şi niciodată nu avusese vreun motiv să se plângă de el. Era un intermediar fiabil, deşi lacom, cu relaţii bune în cadrul serviciilor speciale din ţările unde se derula traficul, fapt ce elimina multe dintre probleme.

Când vorbiseră la telefon. În urmă cu două ore, părea într-o dispoziţie excelentă. Ce se putuse întâmpla? Se gândi la început că fusese lichidat de femeia cu care trăia, ca să-i ia banii. Dar ar fi putut fi vorba şi de alţi răufăcători…

Sissi se aşează pe genunchii lui şi-l sărută pe ureche, ceea ce. Într-o situaţie normală, l-ar fi excitat la culme pe ucrainean.

— Lasă-mă să te ajut să te relaxezi… îi şopti ea.

Dar el o îndepărtă cu brutalitate. Nu era momentul. Nu putea să telefoneze la Kiev. Era prea periculos. A doua zi dimineaţă trebuia să plece. Evident, călătoria lui avea toate şansele să fie neplăcută. În meseria lui rareori existau rateuri…

Deodată, Olaf, văzându-şi stăpâna lipită de el, hotărî să participe şi el la dezmierdări şi sări pe genunchii lui Vladimir Sevşenko. Acestuia însă nu-i plăceau deloc câinii şi limba canişului pe mâna lui avu efectul unei arsuri. Ucraineanul îl lovi cu brutalitate, aruncându-l la doi metri de el! Olaf se lovi de

[4] Nota de plată, vă rog (n.a.).

perete şi începu să schelălăie cu disperare. Sissi tresări.

— Oh, ce rău eşti!

Vladimir Sevşenko se ridică brusc, făcând-o să cadă pe podea. Cu ochii injectaţi de sânge, ucraineanul se repezi la caniş, îl apucă de gât şi îl săltă în sus strângându-l cu toată puterea…

Olaf scoase un lătrat scurt, se auzi o pârâitură sinistră şi animalul rămase nemişcat. Vladimir Sevşenko aruncă cadavrul câinelui la capătul celălalt al salonului. Sissi venea spre el, cu faţa schimonosită de durere:

— *Schweinhund!* Ticălosule! Ai…

Dar se întrerupse brusc. Vladimir Sevşenko o prinsese de gât cu degetele lui groase. O împinse până la perete şi începu s-o dea cu capul de zid, strângând-o destul de tare ca să ajungă la sincopă.

— Lasă gura, putoare! Altfel vei avea şi tu soarta lui.

Sissi începea să dea ochii peste cap. Ucraineanul slăbi brusc strânsoarea şi femeia căzu pe mochetă ca o cârpă. Fără să se preocupe de ea, Sevşenko îşi turnă un alt pahar de votcă, apoi se întoarse în fotoliu. Încercând să-şi limpezească ideile. Nu era decât o rotiţă dintr-o organizaţie puternică şi feroce, al cărei singur scop era să facă cât mai mulţi dolari. Acest accident avea să se răsfrângă asupra unei serii complexe de operaţiuni, iar vina va fi aruncată asupra lui. Asta putea să însemne un glonţ în cap sau mai rău…

Singura soluţie de salvare era să recâştige terenul pierdut, deşi încă nu ştia cum. Întreaga afacere însemna zeci de milioane de dolari, cele două milioane dispărute constituind doar un mic acont. Dieter Weizman nu era decât un intermediar, de care nu-i păsa nici cât negrul sub unghie… Alcoolul îl încălzi treptat şi îi insuflă puţin optimism. Un intermediar poate fi înlocuit oricând.

Îl va găsi pe cel vinovat de acest asasinat şi va face ordine. Iar dacă vinovată era putoarea aia de unguroaică, atunci îi va smulge sânii. În cazul unui adversar mai serios, era destul să-şi aducă de la Kiev gărzile de corp cecene.

Până atunci afacerile mergeau înainte, îşi îndreptă privirea chiorâşă spre Sissi, care rămăsese întinsă pe podea.

— Mâine dimineaţă o să vii cu mine la Schwechat[5]. Avionul decolează la şapte. Nu voi lipsi mult. În absenţa mea, vei încerca să afli cine a tras în Dieter. Şi când mă întorc…

Ucraineanul făcu un gest extrem de expresiv, trecându-şi uşor

[5] Aeroportul din Viena (n.a.).

arătătorul dintr-o parte în alta a gâtului.

Capitolul II

Maşina Rolls Royce albastră aluneca încetişor pe Boltzmannstrasse, o arteră liniştită, cu sens unic, situată cam în nordul Vienei. Vehiculul se opri în faţa unui imobil alb cu cinci etaje care se înălţa în mijlocul unei grădini protejate de porţi de fier negre în spatele cărora, în vârful unui catarg, flutura drapelul american. Elko Krisantem, care se afla la volan, întoarse capul.

— Vă aştept, *Eure Hoheit*[6]?

— Nu, nu e nevoie, Elko, zise Malko deschizând portiera. Treci pe la garaj şi apoi trage în faţă la *Sacher.* Contesa ar putea să aibă nevoie de tine. Te voi suna în maşină.

Traversă, trecând prin faţa parcării în formă de spic, totdeauna plină. De ani de zile, ambasada americană trebuia să se mute într-o clădire mai demnă de Statele Unite, dar creditele nu mai veneau. Malko intră pe poartă şi se prezentă soldatului din spatele geamului blindat, care controla vizitatorii.

— Sunt aşteptat de domnul Ronald Chapter, îl anunţă el spunându-şi numele.

Malko părăsise castelul de la Liezen cu o oră în urmă şi o lăsase pe contesa Alexandra, logodnica lui dintotdeauna, exact în colţul pe care-l forma Opemgasse cu Karntner Strasse, pentru o adevărată orgie de cumpărături. Între două ninsori, timpul era superb, deşi răcoros. Trebuia să se întâlnească cu tânăra femeie la *Rote Cafe* de la *Sacher* unde urma să ia masa de prânz.

— În ajun, Ronald Chapter, şeful biroului local al CIA, îi spusese la telefon că nu erau multe de discutat despre noua lui misiune şi că seara se va putea întoarce la Liezen.

— *Go ahead, Sir. Fourth floor*[7]*.*

Soldatul acţionă deschiderea automată a uşii şi Malko intră în ascensor. Ronald Chapter îl aştepta zâmbitor pe palierul etajului patru. Reprezentantul CIA avea aerul unui dansator de tango cu părul lui negru pomădat, faţa mai curând severă şi având pe nas nişte ochelari cu lentile rotunde şi rame de oţel a la Troţki. Era un profesionist excelent care venea din Bulgaria şi Albania, vorbind

---

[6] Alteţa Voastră (n.a.).

[7] Mergeţi, domnule. Etajul patru (n.a.).

germana şi rusa. Biroul de la Viena fusese totdeauna sensibil…

— Îmi pare bine că te văd, Malko, zise el. N-a fost prea multă zăpadă pe drum?

— Deloc şi ai făcut o femeie fericită, pe Alexandra. Îi place la culme să treacă în revistă vitrinele.

Dacă s-ar fi mulţumit doar să le treacă în revistă…

Americanul îi făcu semn să intre în biroul lui, situat în partea din spate a clădirii. Printr-o fereastră mare se puteau zări în depărtare vagoneţii roşii şi nemişcaţi ai roţii mari din Prater, marele parc de distracţii de pe malul Dunării, închis iarna.

Ronald Chapter îi întinse lui Malko o scrisoare.

— Mai întâi vreau să-ţi înmânez asta. Unul dintre ultimele documente semnate de Wolsey[8] înainte de a fi concediat.

Malko deschise plicul. Înăuntru se afla o scrisoare scurtă de la fostul director general care îi mulţumea călduros pentru că putuse să-i salveze viaţa lui Matt Grit[9]. CIA devenea sentimentală…

— Mulţumesc, zise Malko. Cine e noul director?

Ronald Chapter se întunecă la faţă.

— Nu se ştie nimic! E un haos total. Dar treburile merg înainte.

— Bănuiesc, zise Malko zâmbind, altfel nu m-aţi fi smuls de pe domeniul meu.

Începuse să aprecieze din ce în ce mai mult liniştea castelului său de la Liezen. Situat la vreo sută de kilometri de Viena, chiar pe frontiera austro-ungară. Era adevărat că vechile pietre ale construcţiei, de cinci ori centenară, fuseseră impregnate cu sângele vărsat în cursul misiunilor sale. Dat reuşise să-l dreagă şi să facă din el o locuinţă plăcută unde putea să trăiască după rangul său. Elko Krisantem, ucigaş retras provizoriu din afaceri şi un cuplu de austrieci devotaţi erau de ajuns ca să se ocupe de întreaga casă. Ajutaţi de servitori ocazionali atunci când era vorba de vreo mare petrecere… Iar contesa Alexandra îi procura erotismul rafinat indispensabil existenţei sale.

Ronald Chapter luă o ţigară din pachetul de Lucky Strike aflat pe birou şi o aprinse cu o brichetă Zippo cu sigla CIA, pe care o scoase dintr-un toc de piele neagră prins la centură. Toţi membrii CIA primeau gratuit una. Pe care o păstrau până la moarte.

— De când am vorbit la telefon, au apărut elemente noi, zise el cu un ton calm.

---

[8] Fostul director general al CIA (n.a.).

[9] Vezi SAS, nr. 118, *„Ostaticul din Triunghiul de Aur”* (n.a.).

Ronald Chapter nu obişnuia să ridice tonul. Totdeauna arăta impecabil, cu butoni superbi la manşete, costume de culoare închisă sau gri, singura fantezie fiind cravatele neverosimile cu animale...

Nu spunea niciodată prea multe la telefon convins că Stapo[10] îi pusese telefonul sub ascultare. Serviciile de informaţii austriece nu erau în relaţii prea strânse cu CIA. Până nu de mult, Austria fusese considerată drept o zonă ostilă. Stapo nu se înţelegea nici cu BND german, ceea ce complica lucrurile. Totuşi la Viena se întâmplau multe lucruri.

— Care sunt aceste elemente noi? întrebă Malko.

— Citeşte! zise Ronald Chapter întinzându-i ziarul „Kurier" din ziua aceea.

Jumătate din pagina întâi era ocupată de fotografia unui bărbat puţin chel. Cu o faţă veselă, bărbuţă şi ochelari de soare Dedesubt, într-o fotografie mai mică se vedea un cadavru acoperit cu un cearşaf, întins pe o targă. Malko citi articolul.

Dieter Weizman, în vârsta de cincizeci şi trei de ani, născut la Viena. Fusese împuşcat seara trecută în camera sa de la hotelul *Schwarzenberg.* Poliţia nu ştia nimic despre vinovat. Weizman, escroc de mică anvergură prin anii şaizeci, devenise colaboratorul mai multor servicii de informaţii, printre care KGB, BND şi Stapo. De la începutul războiului din Iugoslavia era bănuit că se ocupa cu un important trafic de arme.

Malko închise ziarul.

— Cu el trebuia să mă întâlnesc? Mi-ai vorbit de un prieten...

Şeful biroului local al CIA trase din ţigară şi suflă fumul afară cu un aer netulburat.

— Să spunem un asociat, rectifică ei. Dieter Weizman era de cinci ani unui dintre informatorii noştri. Era un *swindler,* care vindea unui serviciu de informaţii date ce reuşea să le afle de la un altul.

Malko nu vedea de ce-l deranjase CIA ca să se întâlnească cu un prăpădit de informator. Ronald Chapter se grăbi să adauge:

— Lucram cu el de un an de zile. Avem un *executive order* din partea preşedintelui care ne ordonă să-i ajutăm în secret pe musulmanii bosniaci. Cu un credit anual de cinci milioane de dolari.

— Nu e mult, remarcă Malko.

Americanul zâmbi.

[10] Staat Polizei, serviciul de contrainformaţii (n.a.).

— Adevărat, dar încă e un război mic. Pe scurt, a trebuit să cheltuim aceste cinci milioane de dolari. Predecesorul meu aflase că Weizman avea o sursă de arme chinezeşti. A luat legătura cu Weizman care a găsit în Sudan puşti Kalaşnikov chinezeşti cu muniţii, la un preţ foarte acceptabil şi a putut să le aducă până în Bosnia centrală. Datorită unor zboruri aşa-zis umanitare între Maribor (Slovenia) şi Travnik. Pe lăzi erau însemnele Crucii Roşii şi n-au fost descoperite... Dieter Weizman era un tip foarte organizat...

— Asta nu l-a împiedicat să se aleagă cu trei gloanţe în cap, remarcă Malko.

— Adevărat, recunoscu americanul. Lucru care mă necăjeşte foarte mult. Nu din cauza armelor chinezeşti, ci din cauza unei afaceri mult mai importante.

— Care?

— Cunoşti poziţia Casei Albe în privinţa Iugoslaviei? întrebă Chapter.

— Aş prefera să mi-o precizezi, răspunse Malko prudent.

Zigzagurile lui Bill Clinton nu erau totdeauna uşor de urmărit.

Americanul îşi drese glasul şi aprinse o altă ţigară.

— Să menţină cu orice preţ *stătu quo*-ul, zise americanul. Să evite „neapărat" o reluare a luptelor pe scară mare. Căci, în acest caz, nimeni nu poate să prevadă ce s-ar putea întâmpla. Deci o oscilare între coşmarul mediu şi oroarea absolută. Micile noastre livrări de arme către bosniaci le permit să nu fie striviţi de sârbi şi le arată aliaţilor noştri saudiţi că nu-i lăsăm pe musulmani să cadă... Totuşi, ne ferim să ridicăm embargoul oficial asupra armelor.

— Înţeleg, zise Malko. La ce afacere gravă făceai aluzie adineauri?

— Ajung imediat şi la ea, răspunse Ronald Chapter. În urmă cu şase ani, CIA a recrutat o sursă din GRU. Un colonel, pe nume Boris Nicolaiev, de origine ucraineană. În 1990, acesta şi-a dat demisia din GRU şi a intrat într-o structură comercială privată unde nu erau decât foşti membri GRU şi KGB. Baza fiind la Sevastopol, în Crimeea. Deşi nu mai prezenta acelaşi interes, am întreţinut legătura cu el de la ultimul meu post din Bulgaria. Respectivul mi-a adus informaţii preţioase despre activităţile diferitelor organizaţii mafiote care bântuie fosta Uniune Sovietică. Ultima oară l-am văzut acum cinci zile, la Trieste, în Italia, căci n-a vrut să vină la Viena de teama contraspionajului

austriac. Acolo mi-a comunicat o informaţie preţioasă şi înspăimântătoare.

— Un trafic de arme nucleare?

— Din fericire, nu. Dar aproape la fel de grav. Boris Nicolaiev mi-a dezvăluit faptul că foşti ofiţeri din GRU şi KGB, asociaţi cu mafioţi ucraineni şi anumiţi membri ai flotei ruseşti de la Sevastopol, au organizat o mare operaţiune de trafic de arme. Un fel de cartel, ca în cazul drogurilor. Or, acest cartel s-ar pregăti să livreze musulmanilor bosniaci o cantitate enormă de arme grele. În valoare totală de câteva sute de milioane de dolari!

Malko făcu un calcul rapid. La preţul modic din Est al materialului de război, asta ar fi însemnat un arsenal impresionant.

— La ce te referi când spui arme grele? întrebă el.

— La elicoptere MI 24, elicoptere de asalt MI 8, lansatoare de rachete, rachete PL 9 sol-sol, cu o rază de acţiune de două sute de kilometri, baterii de rachete sol-aer, rachete antitanc IGLA, tancuri T. 34-85 modernizate, tancuri T.72, transportoare de trupe BMP, tunuri de 100 şi de 130 cu muniţii.

— Dar de unde iau toate astea? întrebă Malko stupefiat.

Urmă un moment de tăcere.

— În peninsula Crimeea există cinci uzine de armament, explică americanul. Înainte lucrau pentru Armata Roşie. Acum duc lipsă de clienţi. Cartelul de la Sevastopol s-a asociat cu flota Mării Negre care dispune de o zonă liberă în portul militar Sevastopol. De acolo pleacă marfa expediată de ei. Cargouri care traversează Marea Neagră, trec Bosforul şi se deplasează apoi de-a lungul coastelor pentru a descărca armele într-un mic port din fosta Iugoslavie.

— Şi operaţiunea „Sharp Guard”, navele NATO care ar trebui să menţină respectarea embargoului?

Americanul ridică ochii la cer.

— Sute de cargouri străbat Adriatica în fiecare săptămână. E cu neputinţă să le controlezi pe toate.

— Nu se poate face nici un fel de presiune asupra guvernului ucrainean? întrebă Malko uluit.

— Nu există guvern ucrainean, răspunse Ronald Chapter. Cel puţin în sensul în care înţelegem noi acest lucru în Vest. Ţara nu mai e decât un mozaic de mafii atotputernice.

— Cine plăteşte? întrebă Malko.

— Diaspora bosniacă, Arabia Saudită şi probabil Iranul, într-o măsură mai mică.

— Şi ce legătură au toate astea cu Dieter Weizman?

— Boris Nicolaiev a aflat că el este intermediarul agreat între Cartelul de la Sevastopol şi cumpărătorii bosniaci.

Acum trebuia să se găsească un nou intermediar.

— Ce aştepţi de la mine. Acum când Dieter Weizman nu mai este?

— Să împiedici această livrare de arme. După spusele lui Boris Nicolaiev. Primul vas trebuie să sosească la jumătatea lui aprilie. Avem la dispoziţie trei săptămâni.

— Cum să fac asta?

Ronald Chapter se tulbură uşor.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire. În stadiul în care ne aflăm, n-am nici cea mai mică idee. Din cauza morţii lui Weizman, va trebui să luăm totul de la zero. Dacă am şti cine l-a omorât, poate că asta ne-ar mai lumina. Oricum, locul lui Dieter Weizman va fi luat de alt intermediar. Va trebui identificat şi apoi mers pe fir în sus. E foarte probabil că aceste arme vor fi încărcate pe un cargou cipriot sau panamez. Dacă reuşeşti să-i afli numele, itinerarul şi data plecării de ia Sevastopol, aş putea aranja interceptarea lui de către navele care iau parte la „Sharp Guard”.

— Program, nu glumă!

— Eşti omul nostru cel mai bun, răspunse Ronald Chapter cu vocea lui blândă. E vorba de o operaţiune clandestină aşa cum eşti obişnuit să execuţi. În mod oficial, nu am dreptul să le pun beţe în roate bosniacilor. Pe de altă parte, Casa Albă curtează Ucraina ca să binevoiască să se debaraseze de armamentul ei nuclear. Nici vorbă s-o necăjim pe faţă.

— E un fel de meci de box cu un braţ legat la spate, zise Malko cu o oarecare amărăciune.

— Având în faţă o bandă de monştri care şi-ar vinde şi mama pentru un pumn de dolari. În secunda în care vei fi reperat ca fiind o persoană care îi împiedică să acţioneze liber, toţi cei care sunt interesaţi de realizarea acestei afaceri se vor dezlănţui. Mafioţii ruşi sunt de zece ori mai feroce decât ai noştri. Omoară aşa cum respiră.

— Ei l-au eliminat pe Dieter Weizman?

Americanul dădu din umeri.

— Îţi spun cinstit că nu ştiu. Dar se potriveşte cu modul lor de a acţiona. Aşa că, din momentul ăsta, uită-te bine în urmă. N-am

chef să iau parte la înmormântarea ta.

Malko îi adresă un zâmbet puţin ironic. Dacă CIA nu-i spunea, ca de obicei, că totul era floare la ureche, atunci chiar că era o misiune sinucigaşă.

Capitolul III

Malko îi adresă un zâmbet uşor caustic lui Ronald Chapter, care continua să se joace cu bricheta.

— Haide acum să nu ne mai speriem. Sunt flatat de părerea grozavă pe care o ai despre mine, dar nu lucrez cu un glob de cristal. Dieter Weizman e mort. Presupun că informatorul tău, fostul colonel Nicolaiev, s-a întors în Ucraina.

— *Right*, zise americanul. Trebuie să-şi continue ancheta şi să-mi spună dacă apar noutăţi.

— În cazul ăsta. Cine o să-mi ofere elementele necesare? Stapo?

Ronald Chapter tresări de parcă Malko ar fi spus o obscenitate.

— Nici să nu te gândeşti! Am reuşit până acum să le ascundem legăturile noastre cu Dieter Weizman. Şeful secţiei A 1, cea care se ocupă cu astfel de cazuri, o cam bâlbâie. Nu m-ar mira să vândă informaţii... Oricum, nu ne-au ajutat niciodată.

— Păi, atunci? Să dau un anunţ în «Kurier»? „Caut asasinul lui Dieter Weizman. Bună recompensă."

Ronald Chapter îşi trecu mâna prin părul pieptănat impecabil.

— Încă n-am ajuns până acolo! Folosesc de multă vreme o „stringer" foarte eficace. Crista Shongau, reporter la «Kurier». Crista are un amant, care nu e altul decât adjunctul şefului secţiei A 1... Am fixat o întâlnire cu ea în numele tău.

Ronald Chapter jubila de renghiul jucat austriecilor.

— La «Kurier»?

— Nu, iei masa cu ea în bistroul *Goulash Museum.*

— De pe Schulterstrasse, completă Malko. Au o porcărie de mâncare.

Americanul ridică ochii la cer.

— Ea a ales locul. S-ar părea că are obiceiurile ei.

Malko se resemnă, dar ţinu să-l avertizeze:

— Oricum, pe seară mă întorc la Liezen. Aştept la cină paisprezece persoane pe care le-am invitat de trei săptămâni.

— Mă tem că adorabila ta logodnică va fi obligată să-ţi ţină locul pe lângă invitaţii tăi, zise omul de la CIA cu un ton amărât care suna cât se poate de fals. Misiunea ta nu îngăduie nici cea mai mică întârziere. Aminteşte-ţi că ea urmăreşte evitarea unui

războiu...

Malko simţi că-i sare ţandăra. Totdeauna trebuia să fie la cheremul lor. Numai că iarna era pe sfârşite şi lucrările destinate reparaţiilor stricăciunilor datorate timpului prost se ridicau la suma de un milion de şilingi... încă o dată avea să treacă pe sub furcile caudine ale celor de la CIA pentru acest castel atât de preţios pentru el.

— Dacă înţeleg bine, conchise el, mă instalez la *Sacher?*

Hotelul lui preferat când stătea la Viena. Chiar în faţa clădirii Operei, o construcţie augustă unde nimic nu se schimbase cu adevărat de la sfârşitul secolului trecut. Toate celebrităţile lumii, de la John Kennedy până la Greta Garbo, Klimt, Orson Welles sau prinţul de Galles, toţi dormiseră la *Sacher.*

— Nu cunoşti alt hotel mai puţin costisitor? întrebă Ronald Chapter fără speranţă.

— Nu, răspunse Malko cu o răceală voită.

— Cum o voi recunoaşte pe această Crista Shongau?

Omul de la CIA zâmbi în colţul gurii.

— O să-ţi placă la nebunie... Înaltă, blondă, coadă de cal. Şi foarte inteligentă. Vom recapitula situaţia diseară la barul de la *Imperial,* pe la şapte. Am întâlnire acolo cu un grup de senatori aflaţi în misiune.

*

* *

Elko Krisantem moţăia la volanul Rolls-ului garat chiar în faţa hotelului Sacher. Îşi îndreptă spatele când îl văzu pe Malko coborând din taxi, lăsă în jos geamul şi zise:

— Contesa nu s-a-ntors încă...

— Cu atât mai rău, zise Malko. Nu pot s-o aştept. Am o întâlnire. Reţine-mi un apartament la *Sacher,* cu ferestrele spre Karntner Strasse. Când va sosi contesa Alexandra, o vei duce la Liezen şi îi vei spune că va fi obligată să-i primească singură pe prietenii noştri în seara asta. Sunt nevoit să rămân la Viena. După aceea te vei întoarce să-mi aduci nişte lucruri.

Privirea lui Elko Krisantem se aprinse ca un felinar.

— Iau echipamentul Alteţei Voastre?

Adică revolverul extraplat, muniţiile şi surdina...

— Da, răspunse Malko după o scurtă ezitare.

Elko Krisantem jubila. Ucigaş de profesie, turcul se plictisea de moarte într-un sat liniştit ca Liezen, trăind doar pentru rarele misiuni în care îl însoţea pe Malko. Şnurul cu care sugrumase

atâţia inşi nu-l părăsea niciodată, iar vechea lui *Astra,* copie spaniolă a pistolului automat german, se afla totdeauna în compartimentul de la bordul Rolls-ului, unsă cu grijă şi cu un glonţ pe ţeavă. Pe lume erau mulţi răufăcători…

— Vă duc undeva, *Eure Hoheit?*

— Nu, aşteapt-o pe contesă.

Goulash Museum se afla în centrul labirintului de sensuri interzise învecinându-se cu zona pietonală. Aveai nevoie de o busolă ca să te descurci. Malko plecă pe jos, înfofolit în haina lui de vizon. Aruncă în treacăt o privire spre ziarele etalate la colţul străzii. Toate cotidianele se ocupau pe prima pagină de asasinarea lui Dieter Weizman.

*

* *

Malko o identifică pe Crista Shongau de la prima privire, fără un merit prea mare. În sala mică de la *Goulash Museum* nu erau decât trei cupluri de turişti, două doamne în vârstă care se întreţineau cu propria lor supă şi o blondă splendidă pe bancheta din fund, care citea nişte documente. Avea părul prins în coadă de cal, era bronzată şi avea un aer sportiv. Malko traversă birtul acela modest, urmărit de privirea complice a patronului, al cărui păr prins la ceafă cu o panglică, era aproape la fel de lung ca cel al blondei… Tânăra femeie ridică ochii şi un zâmbet îi lumină faţa, în timp ce se ridica.

— *Eure Hoheit!*

Părea că-l cunoaşte. Îşi strânseră mâna cu căldură şi Malko o cântări dintr-o privire. Blonda purta un pulover gros de lână care nu reuşea să-i strivească pieptul atletic şi pantaloni-pană. Un machiaj discret îi punea în valoare ochii cenuşii iar gura, fără urmă de ruj, avea buze groase, bine conturate, degajând o senzualitate sănătoasă. Ronald Chapter nu se înşelase.

— Eşti Crista Shongau?

— Da. Sunt foarte bucuroasă să te cunosc. Am auzit multe despre dumneata. Se spune că ai un castel magnific la Liezen…

— O, magnific, e mult spus.

Ea suspină.

— Eu locuiesc într-o garsonieră mică în centru iar chiria e foarte scumpă. Va trebui să mă duci într-o zi la Liezen. Ca să am la ce visa!

— Bineînţeles, promise Malko.

Dacă ar fi văzut-o venind pe această femelă frumoasă şi bine

făcută, Alexandra ar fi încărcat imediat puşca pentru elefanţi. De visat…

O chelneriţă destul de în vârstă, cu şorţ în carouri şi ciorapi negri, veni să le ia comanda. Gulaş cu carne de vită pentru Malko, gulaş cu carne de porc pentru Crista. Blonda încercă zadarnic să-i explice patronului ce era o Original Margarita. Şi pentru că nu avea tequila, optă până la urmă pentru un Cointreau Caipirinha, strivind chiar ea lămâia verde pentru amândoi. La trei mese mai departe, o doamnă în vârstă citea ziarul *Kurier* după ce-şi linsese farfuria. Localul era calm, parcă undeva în afara timpului, aşa cum se întâmplă deseori la Viena. Intrară trei străine tinere şi se aşezară lângă sobă. Crista ridică paharul cu bere.

— Pentru colaborarea noastră!

Privirea ei jucăuşă îl fixa cu insistenţă pe Malko.

— Presupun că ai o sumedenie de lucruri să-mi spui, o îndemnă el.

Crista râse cu modestie. Scoase un blocnotes din geantă.

— Câteva! Cu ce începem?

— Cu asasinarea lui Dieter Weizman.

Ea făcu o mică strâmbătură.

— Deocamdată, Kripo şi Stapo bâjbâie. Totuşi am aflat un detaliu interesant. Dieter Weizman nu era singur când a fost asasinat. De un an de zile trăia cu o tânără unguroaică, o anume Doina Udvar. A întâlnit-o la Budapesta şi de atunci nu s-a mai despărţit de ea. În seara crimei, respectiva se afla în camera lui, cei de la hotel sunt categorici în această privinţă… După aceea a dispărut.

— Adică?

— Probabil că a plecat după crimă, ieşind prin restaurant. Femeia de la garderobă a văzut-o. De atunci i s-a pierdut urma. Avea în mână o valijoară-diplomat, Probabil că s-a întors în Ungaria. Oricum, n-a luat avionul. Stapo o caută ca martoră.

— Cine l-a ucis pe Dieter Weizman?

Crista Shongau bău o gură de Cointreau înainte de a răspunde:

— După toate aparenţele, o femeie. O femeie îmbrăcată în negru, cu voaletă, mantou de vizon şi manşon. A intrat de parcă ar fi vrut să meargă la restaurant, ca să iasă după cinci minute. O brunetă înaltă, bine îmbrăcată. Cu siguranţă că avea surdină la armă. Nimeni n-a auzit nimic. O cameristă de la *Schwarzenberg* a

descoperit cadavrul vrând să schimbe aşternutul. Nici un fel de dezordine. Weizman a fost împuşcat prin surprindere. Trei gloanţe de calibru 7,65.

— Şi Kripo n-are cunoştinţă despre această femeie?

— Nimic. Nu se ştie nici măcar dacă a venit cu maşina. În faţa hotelului există o parcare. Dar era noapte.

Totul semăna cu execuţia prin intermediul unui „Serviciu". Fără greşeală.

Malko se aplecă peste masă. Uitându-se ţintă în ochii cenuşii..

— Ştii de ce a fost executat Dieter Weizman?

Crista aşteptă până când chelneriţa aşează pe masă două casolete cu bucăţi de carne şi cartofi.

— Stapo are mai multe ipoteze, răspunse ea. Întâi o poveste mai veche. Weizman a fost amestecat într-o sumedenie de traficuri. Ar fi putut să „uite" să plătească vreun comision. În mediul în care se învârtea ei nu se trimit portărei... Vor fi necesare săptămâni întregi de anchetă ca să se afle ceva... Apoi, ar fi KOS-ul...

— Serviciul de informaţii de la Belgrad?

Ea încuviinţă clătinând din cap.

— Da. Weizman livra arme musulmanilor bosniaci de multă vreme. Toată lumea ştia asta. Stapo şi serviciul de informaţii sloven, SOVA, au un dosar enorm cu fotografii. Weizman opera de la aeroportul Maribor, din Slovenia, unde se află o zonă liberă, ajutat de complici locali. El însuşi controla o mică companie aeriană care teoretic transporta ajutoare umanitare... Stapo are fotografiile conteinerelor cu arme în timp ce erau încărcate în unul dintre avioanele lui la Maribor, având destinaţia Bosnia centrală. Sârbii ştiu. Poate că au vrut să pună capăt acestui trafic.

— Totuşi, continuă ea, Stapo nu e convinsă. Sârbii nu operează în Austria. Pentru ei ar fi fost mai uşor să-l doboare pe Weizman când se afla în Iugoslavia, în Italia sau în Ungaria.

Dacă sârbii aflaseră de povestea cu „Cartelul de la Sevastopol", această ipoteză devenea mai mult decât plauzibilă.

— Altă ipoteză? întrebă el.

Tânăra femeie îşi consultă notiţele.

— O informaţie primită de la *Grenze Polizei*[11], zise ea, care s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu asasinatul. În dimineaţa asta, un individ cunoscut de Stapo, a plecat în Ucraina cu un avion

[11] Poliţia de frontieră (n.a.).

care face ruta Viena-Kiev. Un anume Vladimir Sevşenko. Vine destul de des în Austria şi dispune de un paşaport diplomatic ucrainean. E considerat un negustor de arme.

— Pe unde venea?

— Îşi dăduse ca adresă la Viena, ambasada Ucrainei. Imposibil de verificat. S-ar putea să fie o simplă coincidenţă. Nu pare tipul de om care să ucidă chiar el. Dar poate să fi plătit o execuţie.

— De ce?

Crista Shongau scutură din cap.

— N-am nici cea mai mică idee…

Malko gustă din gulaş. Nimic din ce aflase nu era încurajator. Dieter Weizman fusese ucis de o fantomă… O femeie brunetă, misterioasă putea să lucreze pentru oricine. Dar eliminarea lui Weizman nu însemna întreruperea afacerilor. Dacă informaţiile celor de la CIA erau exacte, atunci „Cartelul de la Sevastopol” va căuta un alt intermediar.

Ca de altfel şi musulmanii bosniaci.

Crista şi Malko mâncară un moment în tăcere.

— Nu s-a găsit nimic în camera lui Weizman? întrebă el.

— Nimic, răspunse Crista cu gura plină.

— Nu se ştie nimic despre ce-ar fi putut să fie în valijoara luată de Doina Udvar?

— Nimic.

Terminară dejunul cu o cafea care nu era „expresso” decât cu numele.

— Eşti cu maşina? întrebă Crista.

— Nu.

— Atunci mergem cu a mea şi te las unde doreşti.

Când tânăra femeie se ridică de la masă, Malko putu să admire rotunjimile perfecte pe care se mulau pantalonii de schi. Urcară într-un vechi Ford Escort buşit peste tot şi în cinci minute ajunseră în faţă la *Sacher.*

— Ce noroc ai să locuieşti aici! zise ea cu o fărâmă de invidie în glas. Se spune că interiorul e superb. Malko îi adresă un zâmbet plin de galanterie.

— În schimb, la tine e superb «exteriorul»…

— Mulţumesc.

În momentul în care Malko punea mâna pe clanţă, tânăra femeie zise brusc:

— Stai! Am uitat să-ţi spun ceva.

Scoase din geantă o notă de plată şi i-o întinse împreună cu

cartea ei de vizită.

— E numărul la care a sunat Dieter Weizman de la *Schwarzenberg* în ziua morţii sale. Nu din cameră, ci de la bar. I-l trecuseră pe nota de plată de la bar, dar au uitat să-l dea celor de la Kripo.

Malko se uită la bucata de hârtie. Era un număr de telefon din Viena.

— Şi din camera lui?

— Nimic.

— Ţi-am dat numărul meu de-acasă, zise Crista Shongau. Dar nu stau prea mult acolo. E mai bine să încerci la *Kurier.*

În momentul în care urma să iasă din maşină, Rolls-ul său alunecă de-a lungul trotuarului şi se opri la intrarea hotelului. Portiera din spate se deschise şi apăru Alexandra, divină în taiorul ei imitaţie de panteră şi cu părul blond revărsându-se pe umeri. Contesa avea braţele pline de pachete.

— Ce femeie frumoasă! exclamă Crista. Şi ce maşină!

Malko nu putu rezista şi zise cu un ton de glumă:

— Amândouă sunt ale mele. *Auf Wiedersehen.*

Alexandra îl zări şi veni spre el, cu inimitabilul ei mers legănat. Dar se încruntă imediat zărind-o pe Crista la volanul maşinii Ford.

— Cine e târfa? întrebă ea cu o voce în stare să spargă un iceberg:

— O informatoare, răspunse Malko.

Alexandra o fulgeră pe Crista cu privirea.

— Cu sânii pe care-i are? M-aş mira! Mai curând o vacă de lapte.

Totdeauna amabilitatea întruchipată!

— Ţi-a transmis Elko mesajul meu? întrebă Malko.

— Bineînţeles, răspunse Alexandra strângând din buze. Plec la Liezen, dar mâine am de gând să mă întorc. Priveşte!

Alexandra arătă cu bărbia spre intrarea hotelului. Alături de portarul îmbrăcat în uniforma lui cu fireturi se afla un tânăr foarte frumos, cu părul negru şi buclat, care adresă un zâmbet seducător tinerei femei.

— E fiul proprietarului hotelului, îi explică ea. M-a agăţat mai adineauri şi mi-a propus să-mi arate hotelul. Drăguţ din partea lui, *nicht wahr?* Am amânat pentru mâine.

Alexandra urcă repede în Rolls, având grijă ca, urcându-se, să-şi arate cât mai mult pulpele noului ei adorator şi lui Malko…

Prinţul nu mai avea altceva de făcut decât să exploateze

informaţiile transmise de Crista Shongau.

Capitolul IV

— Vladimir Sevşenko, zis „Albiciosul”. Avem un dosar despre el, zise cu jumătate de glas Ronald Chapter. Îl bănuim că încearcă să vândă plutoniu iranienilor. Un fost membru al cunoscutei GRU. Anul trecut am dat peste el la Zurich într-o afacere de spălare a unor bani proveniţi de la mafioţi.

— Crezi c-ar putea avea vreo legătură cu „Cartelul de la Sevastopol”?

Cei doi bărbaţi stăteau la o masă mai retrasă, în fundul barului lambrisat de la Imperial. În mijlocul unei gălăgii asurzitoare. O mână de senatori americani luaseră cu asalt barul rotund unde un barman atletic abia avea timp să desfacă sticlele de whisky Defender şi de Taittinger, şampanie albă 1988, pe care onorabilii parlamentari le beau ca pe apă, pe cheltuiala prinţesei.

Schimb de experienţă…

— S-ar potrivi cu personajul, confirmă Ronald Chapter. Sevastopol se află în Crimeea, deci în Ucraina. Dar s-ar putea prea bine să nu aibă nici un amestec în treaba asta… Va trebui să aflăm mai multe despre şederea lui la Viena. Voi încerca să trimit informaţia şi lui Nicolaiev.

— Şi numărul de telefon la care a sunat Weizman?

— Mă ocup şi de asta. În mod normal, mâine dimineaţă ar trebui să avem numele şi adresa abonatului. Voi alerta şi biroul de la Budapesta în legătură cu această Doina Udvar… Sper ca serviciul de informaţii ungare să colaboreze cu noi. Le-am promis computere…

Vacarmul devenea intolerabil! Încălziţi de alcool, senatorii nu mai aveau nici o reţinere. În sfârşit, un ghid veni să-i ia. Direcţia Operă! În bar se instală imediat o tăcere liniştitoare. Ronald Chapter se uită la ceas.

— Trebuie să te părăsesc.

Malko se întoarse pe jos la Sacher. A doua zi va închiria o maşină. Rolls-ul albastru era prea bătător la ochi.

*

* *

Primul lucru pe care-l zări Malko în clipa în care intră în cameră, fu sticla de şampanie pusă la gheaţă alături de care se

afla o carte de vizită cu câteva cuvinte scrise de mână. „Drept omagiu frumuseţii voastre. Bun venit la *Sacher.* Hans Dietrich Mahler.”

Malko rupse furios cartea de vizită. Nu putea să fie vorba de frumuseţea lui… întărâtat la culme, ridică receptorul şi sună la Liezen.

— Cred că e tare nerăbdător să mă răstoarne în patul lui, remarcă cu suavitate Alexandra, după ce Malko îi anunţă ce descoperire făcuse. Mi-a spus că n-a mai văzut niciodată o femeie atât de… excitantă, că privirea mea îi provoacă ameţeli… Când mă gândesc că i-aş putea fi mamă!

— Ba chiar bunică!

— Mojicule!

Alexandra îi trânti telefonul în nas şi el nu o mai sună. Formă numărul dat de Crista, dar nu-i răspunse nimeni şi sticla de şampanie rămase mai departe la gheaţă.

*

* *

Cineva bătu la uşă. Malko, înfăşurat în halatul lui de casă, se duse să deschidă, după ce-şi luă revolverul extraplat din valijoara-diplomat, adusă în ajun de Elko Krisantem împreună cu valiza cu haine. I se adusese deja micul dejun. Deci…

— *Was ist das?*

— *Ein Auftrag*[12]*, Eure Hoheit,* anunţă vocea subţire a unui groom.

Malko deschise. Tânărul îi întinse o tavă pe care se afla un plic alb lipit cu scotch. Înăuntru găsi un carton alb cu câteva cuvinte: Frau Hildegarde Feldbach, Gumpendorferstrasse, 24. Semnătura consta în două iniţiale: R.C.

Malko verifică în cartea de telefon şi găsi imediat. Ba chiar era şi un anunţ în chenar: „Închirieri locuinţe de lux”. Deodată sună telefonul. Legătura era destul de proastă. Alexandra îl suna din maşină.

— Sosesc, îl anunţă ea. Voiam să fiu sigură că eşti singur…

— Prostuţo! zise Malko înainte de a închide.

Formă numărul respectivei Hildegarde Feldbach. Imediat îi răspunse vocea unei femei, o voce mai curând vulgară.

— Aici agenţia Feldbach.

— Am citit în cartea de telefon anunţul dumneavoastră, zise Malko. Caut o locuinţă de ocazie la Viena. Ceva luxos.

[12] Mesaj (n.a.).

— *Ach!* Am exact ce vă trebuie! *Ein Wunder!* exclamă imediat Hildegarde Feldbach.

Şi îi descrise lui Malko în termeni lirici un apartament de vis, nu departe de Opern Ring, apoi întrebă:

— Când doriţi să-l vedeţi?

— Pe la prânz. O voi trimite pe soţia mea.

— Vă aştept. În faţa numărului 24 de pe Nibelungengasse. Apropo, cum o voi recunoaşte?

— Nevasta mea e înaltă şi blondă. Va veni cu un Rolls albastru.

Respectul îi luă piuitul numitei Hildegarde Feldbach.

După ce închise, Malko îşi zise că probabil îşi pierdea timpul. Poate că şi Dieter Weizman căutase o locuinţă de ocazie. Dar nu putea să neglijeze nici o pistă.

Alexandra sosi după o jumătate de oră. Era de-a dreptul strălucitoare cu bluza ei de dantelă neagră şi fusta scurtă evazată la poale, confecţionată din mai multe straturi de dantelă neagră.

Tânăra femeie se întinse graţios pe sofaua portocalie şi anunţă:

— După-amiază voi vizita Schonbrunn împreună cu Hans Dietrich.

— Aşa cum eşti îmbrăcată?

Fusta era atât de scurtă încât îi putea zări partea de sus a ciorapilor şi umbra pântecelui, după o porţiune de piele albă ca laptele. Alexandra îi aruncă o privire plină de o falsă naivitate.

— De ce nu? Ţi-e teamă să nu agăţ statuile!

Malko se apropie de ea fără să răspundă. Îşi strecură amândouă mâinile sub fustă şi ajunse la triunghiul de satin negru care se presupunea că protejează intimitatea tinerei femei. Îl făcu să alunece de-a lungul coapselor, apoi al picioarelor, pe care le îndepărtă unul de celălalt, după care îşi înfundă faţa între ele. Alexandra rămase nepăsătoare preţ de două minute apoi, brusc, începu să geamă şi să se foiască. După ce fu scuturată de un orgasm violent. Malko se ridică, dădu jos tot ce avea pe el şi o pătrunse dintr-un singur elan.

Nu spusese nici măcar un singur cuvânt.

Apoi începu s-o posede cu mişcări furioase şi ea avu al doilea orgasm care îl precedă cu câteva secunde pe al său. Se desprinse de ea, uşurat dar încă furios şi zise cu o voce voit distantă:

— Înainte de a-ţi duce fantele la plimbare, o să-mi faci un serviciu.

*

* *

La numărul 24 de pe Nibelungengasse, se înălţa un imobil negricios datând de pe la începutul secolului, care părea că niciodată nu fusese întreţinut... Malko, la volanul unui Mercedes închiriat de la *Sacher* cu o oră în urmă şi parcat ceva mai departe, o reperă fără greutate pe blonda care se plimba pe trotuar. Femeia se repezi la Rolls-ul care tocmai oprise.

Alexandra coborî şi cele două femei schimbară câteva cuvinte înainte de a intra în imobil.

*

* *

Copleşită de respect, Hildegarde Feldbach o invită pe Alexandra să traverseze o curte şi deschise uşa locuinţei. Un parter care se vedea bine că nu mai fusese locuit de o jumătate de secol, întunecos ca o pivniţă şi atât de murdar încât ar fi alungat şi un şoarece. În jur mirosea a umezeală şi a varză.

— Mai sunt unele mici lucruri de făcut, anunţă pudic Frau Feldbach, dar e foarte linişte aici.

Evident! Cele două ferestre dădeau spre un zid! Ai fi zis că e un adăpost antiatomic... Frau Feldbach nu-şi pierduse aplombul, vorbind întruna. Alexandra bătu în retragere până la maşină şi îşi luă la revedere.

După cinci minute, Malko se întâlnea cu ea în faţă la *Sacher.*

— De ce m-ai pus să vizitez gaura aia de şobolani? izbucni Alexandra.

— Pentru „nevoia” mea, zise Malko voit misterios.

Ea dădu din umeri.

— M-am săturat de „nălucile” tale. După-masă mă duc la Schonbrunn. Apropo, am descoperit un nou magazin de decoraţiuni pe Karntner Strasse. O minune! Au ultimele creaţii ale lui Claude Dalle. Printre care un pat cu baldachin din fier forjat pe care tare aş vrea să-l încerc.

— Cu mine?

— Dacă nu eşti prea ocupat... Altfel Flans Dietrich mă va rezolva cu cea mai mare plăcere.

*

* *

Instalat la volanul Mercedesului său banal, la trei case de

imobilul în care locuia Hildegarde Feldbach. Malko asculta radioul ca să treacă timpul. Era posac. Alexandra îşi luase zborul într-o maşină Porsche portocalie ca să viziteze Schonbrunn cu fantele ei... Nu se ştia ce va face după aceea, dar nu era exclus să încerce faimosul pat al lui Claude Dalle, la nevoie chiar în magazin. Fantasmele i se risipiră brusc. Hildegarde Feldbach ieşise din imobil. Femeia făcu câţiva paşi şi urcă într-un enorm Mercedes 600 negru – o maşină de ministru – în care dispărea pur şi simplu. Un astfel de standard, pentru o simplă funcţionară a unei agenţii imobiliare. Era ciudat...

Malko o urmări fără probleme. Tipa conducea ca melcul şi abia se vedea în maşină din cauza taliei sale mici. Femeia parcă maşina lângă Heidein Platz şi intră într-un imobil luxos. După două ore încă se mai afla înăuntru! Între timp intraseră şi ieşiseră mai multe cupluri. Hildegarde arăta apartamentul unor oameni recrutaţi prin intermediul unor anunţuri date la mica publicitate.

Malko fu gata să se lase păgubaş. Dar femeia aceea era singura lui pistă. Trebuia să se agaţe de ea. Dimineaţă devreme o sunase pe Crista Shongau care nu avea nici o altă informaţie pentru el. Nimeni nu ceruse cadavrul lui Dieter Weizman, iar ancheta celor de la Kripo ajunsese într-un punct mort din lipsa unor elemente concrete.

*

* *

Se făcuse cinci!

Malko nu mai rezista. Nu lipsise decât atât cât să-şi cumpere o specialitate vieneză de la un chioşc, ca să nu moară de foame. Urmărirea aceea i se părea din ce în ce mai idioată. Probabil că Dieter Weizman telefonase pentru o afacere imobiliară... Iar Mercedesul 600 se putea explica pur şi simplu prin existenţa unui amant bogat...

În sfârşit, Hildegarde Feldbach ieşi din imobil. Urcă în Mercedes, porni pe Opern Ring, apoi se îndreptă spre est. În curând lucrurile deveniră cât se poate de clare. Femeia părăsea Viena pe autostrada A 4 care ducea spre est, cea pe care o folosea şi Malko ca să ajungă la Liezen. După câteva minute, Frau Feldbach semnaliză şi apucă pe bifurcaţia care ducea la Schwechat, aeroportul din Viena!

Malko o lăsă să ia puţin avans şi trase maşina în parcarea aeroportului. Apoi o reperă în hol, în faţa tabelei electronice care afişa sosirile. După care se îndreptă spre sectorul curselor

internaţionale. Malko cercetă şi el tabela electronică.

În următoarea oră era prevăzută sosirea mai multor avioane. Unul dintre ele îi reţinu privirea. Era vorba de cursa OS 432 care venea de la Moscova şi Kiev... Urcă la galeria de la primul etaj de unde vedea toată pista. Aşezată pe o banchetă, în faţa ieşirii, Frau Feldbach fuma nervoasă. Difuzoarele anunţară că avionul de la Kiev va avea o întârziere de o jumătate de oră. Hildegarde Feldbach stinse imediat ţigara şi se îndreptă spre bar.

Prin urmare, persoana pe care o aştepta venea de la Kiev.

Malko intră într-o cabină telefonică şi-l sună pe Ronald Chapter.

— Poate punem mâna pe lozul cel mare! jubilă el.

„Lozul cel mare" apăru patruzeci şi cinci de minute, mai târziu. Era un bărbat corpolent îmbrăcat cu o şubă, cu o faţă colţuroasă, de culoarea unei chiuvete murdare şi fruntea îngustă. Singurul lui bagaj era o valijoară-diplomat. Hildegarde Feldbach se repezi la el, se ridică în vârful picioarelor şi-i trase o sărutare de ventuză frecându-se de el. Până când noul sosit o îndepărtă de el şi porniră amândoi spre parcare.

Malko nu ştia cum arăta Vladimir Sevşenko, dar ar fi putut să fie chiar el. În orice caz, nu părea să fie vorba de un simplu client. La întoarcere conduse necunoscutul. Malko se menţinu cu prudenţă la o distanţă de două maşini în spatele lor. Se întorceau la Viena. După ce ajunseră în centru, Malko pricepu imediat că se îndreptau spre imobilul în care locuia Frau Feldbach.

Nu-i mai rămânea decât să-l identifice pe necunoscutul sosit de la Kiev.

*

* *

— Vladimir Sevşenko se afla în avionul care făcea cursa Kiev-Viena, îl anunţă omul de la CIA care tocmai primise lista pasagerilor de la „corespondentul" său de pe aeroport.

— N-au mai rămas decât semnalmentele.

— Le vom avea în cinci minute, zise americanul. Kiev-ul mi le trimite prin fax.

Ronald Chapter aprinse o ţigară şi se destinse. În sfârşit o veste bună! Biroul era plin de fum albastru când secretara aduse documentele pe care americanul i le întinse imediat lui Malko. O fotografie transmisă prin fax.

— Este chiar bărbatul pe care l-am văzut cu Frau Feldbach, confirmă Malko. Nu poate fi nici o îndoială.

— *Bingo!* făcu Ronald Chapter.

— Dacă vrei, zise Malko. Sevşenko era deci în legătură cu Dieter Weizman. Noi ştim că e un negustor de arme. A părăsit Viena imediat după asasinarea lui Weizman, efectuând o călătorie fulger. S-or fi dus deci să primească noi dispoziţii. Şi, după toate aparenţele, s-a întors să continue afacerea.

— Şi supraveghindu-l, vom ajunge la cel care îl va înlocui pe Weizman, conchise Ronald Chapter. Sau poate chiar la cumpărători.

— E posibil, recunoscu Malko. Dar asta nu ne spune cine l-a ucis pe Dieter Weizman şi de ce.

Americanul înlătură obiecţia cu un gest al mâinii.

— *We don't give a shit!*[13] Noi căutăm informaţii *precise* utilizabile la momentul potrivit pentru a face să eşueze această tranzacţie. Acum avem o şansă să le obţinem…

Malko nu insistă. Părerea lui era că, atâta vreme cât nu se va găsi explicaţia morţii lui Weizman, riscau surprize dintre cele mai neplăcute. Dar de ce să-şi piardă timpul discutând? Viitorul va arăta cine a avut dreptate.

— Situaţia nu mai e aceeaşi, zise el. Poate că Weizman ar fi colaborat cu noi, ceea ce nu mai e cazul cu Sevşenko.

— Evident, admise Ronald Chapter. N-are chef să vadă milioane de dolari trecându-i pe sub nas… Deci trebuie să acţionăm fără ştirea lui. Şi să fim prudenţi…

— Crezi? întrebă Malko ironic.

— Am impresia că altcineva a vrut să provoace eşecul operaţiunii, zise omul de la CIA.

— Sârbii?

— Posibil.

— În cazul ăsta, vor încerca din nou, conchise Malko. Şi în măsura în care cred că participăm la această afacere – toată lumea ştie că CIA îi ajută pe musulmanii bosniaci – s-ar putea să ne aibă şi pe noi în vedere în acţiunea lor de răzbunare.

— Sârbii sunt greoi. Îi auzi de la un kilometru, replică americanul. Cu experienţa pe care o ai…

Malko nu catadicsi să răspundă. Acest gen de frază suna ca un epitaf…

[13] Ni se fâlfâie (n.a.).

Capitolul V

Vladimir Sevşenko plimbă o privire agasată peste mulţimea flecară din elegantul restaurant al hotelului *Sacher,* cu pereţii tapisaţi cu catifea roşie. Era exasperat de baletul chelnerilor, de oglinzile vechi din jur, de lambriurile aurite şi mai ales de acei aristocraţi vienezi care îi aruncau priviri ofuscate din cauză că nu avea cravată la gât. Fără a mai pune la socoteală că era neras şi avea unghiile murdare... Plimbă o privire dispreţuitoare asupra mesenilor, gândindu-se la cele câteva milioane de dolari ascunse în Elveţia, care făceau pui. După ani de zile în care nu câştigase decât câteva mii de ruble ca ofiţer GRU, acum era de-a dreptul uluit de sumele colosale care-i cădeau din cer; datorită traficului rentabil pe care-l practica Mafia ucraineană. Asta îi dădea un sentiment de superioritate nemăsurată.

— Nu mănânci nimic, *Shatzie,* zise tristă Sissi.

Văzându-i paharul gol, chelnerul veni să-i toarne o porţie bună de Defender Success, din sticla de pe masă. Vladimir Sevşenko goli paharul dintr-o răsuflare. Sticla era deja pe trei sferturi goală. Numai asta băuse de la începutul mesei.

Privi în jurul lui, măsurând prăpastia care îl despărţea de ceilalţi meseni. Probabil că numai el purta sub pulover un revolver automat „*Dragonov*" încărcat cu gloanţe explozive. Nu era nevoie să tragi de două ori... Apucă sticla şi-şi turnă singur în pahar. Avea impresia că pierde timpul şi era nerăbdător ca de a doua zi să reînceapă afacerile. El ar fi rămas în apartament, dar Sissi era moartă după restaurantele astea de lux. Deodată, Vladimir Sevşenko avu chef să se distreze şocându-şi vecinii. Îşi aşeză mâna pe coapsa amantei sale, împinse foarte sus rochia şi băgă mâna între pulpe. Sissi abia avu timp să arunce şervetul peste mâna lui Vladimir. Chelnerul se uita ţintă la ei. Vladimir Sevşenko apucă mâna lui Sissi şi o aşeză pe pantalonii lui.

— Ce-ar fi să mi-o freci un pic? îi ceru el cu voce tare.

Sissi se făcu stacojie la faţă. Vecinii auziseră. Se aplecă la urechea amantului ei, cumplit de jenată.

— O să-ţi fac asta acasă. Aşa cum îţi place ţie.

Privirea aprinsă a lui Vladimir Sevşenko era aţintită spre o femeie tânără aşezată în faţa lor. Ucraineanul se aplecă spre

Sissi.

— Ai văzut-o pe putoarea aia? Sunt sigur că e în călduri! Nu vrei să te duci să-i spui să vină cu noi?

Sissi reuşi să ia un aer jignit. O mică orgie nu i-ar fi displăcut, dar cunoştea prea bine societatea vieneză.

— E cu soţul ei, îi atrase ea atenţia.

— Ei şi! Pe ea o vreau, nu pe el.

— Mă ai pe mine... se fandosi ea. O să-ţi fac tot ce vrei...

Sissi începea să fie cuprinsă de panică. De la o anumită cantitate de alcool, Vladimir devenea incontrolabil. La Kiev se ducea în localuri cu prietenii lui mafioţi şi putea să-şi permită orice. O dată se agăţase de o femeie de la masa vecină, bărbatul ei protestase şi doi dintre prietenii lui Vladimir îl trăseseră afară şi îl omorâseră în bătaie. În timp ce Vladimir o viola...

Ucraineanului îi era foarte greu să conştientizeze că la Viena nu era acelaşi lucru. O lăsă pe roşcată şi se-ntoarse la Sissi.

— Dă-ţi chiloţii jos! îi ordonă el.

Chiar în momentul acela chelnerul veni la ei şi-i întrebă cu o voce mieroasă:

— Vreţi şi desert?

Vladimir Sevşenko ridică spre el o privire injectată de sânge.

— Cum să nu! O fofoloancă zemoasă...

Chelnerul reuşi să zâmbească şi se retrase, în timp ce Sissi comanda cu o voce ascuţită:

— O îngheţată cu praline, *Herr Ober...*

— Chiloţii! repetă Vladimir puţin mai tare. Dacă nu ţi-i smulg...

Sissi simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Dacă i se împotrivea, ucraineanul ar fi fost în stare să facă un scandal monstru... Se foi pe scaun şi reuşi să-şi împingă chiloţii mici de nailon negru de-a lungul picioarelor. Vladimir i-i smulse din mână şi-i puse cu calm pe masă, lângă coşul cu pâine, sub privirile vecinilor... Şi, imediat, îşi băgă din nou mâna între coapsele amantei sale.

Sissi se-ncordă toată, ca atunci când simţi că te doare la dentist... Vladimir Sevşenko era vesel nevoie mare. Se simţea stăpânul lumii. Oamenii de la mese se uitau cu toţii în farfuriile lor. Ucraineanul rânji.

— Haide, freacă-mi-o!

Cu lacrimi în ochi, Sissi împinse masa şi se ridică.

— Vino, vino!

Femeia adresă chelnerului un zâmbet de naufragiată.

— Soţul meu nu se simte bine, ne întoarcem… zise ea.

Ieşiră pe uşa care ducea într-un salon mare şi pustiu. Cu ochii injectaţi de sânge, Vladimir o apucă pe Sissi de mână şi o trase spre una dintre canapele. Sissi se opuse din toate puterile.

— Nu, vino acasă! *Bitte!*

— Păi eu acum vreau să te f… răspunse Vladimir Sevşenko cu o eleganţă rafinată…

Sissi simţea că îi fierbe creierul. Era imposibil să-i scoată din cap ideea asta fixă! Ce ruşine! Deodată îi veni o idee, căci cunoştea la perfecţie hotelul.

— Vino! îi zise ea. Cunosc un loc unde vom fi liniştiţi.

Şi îl trase după ea pe culoarul din stânga. Era galeria unde se aflau fotografiile tuturor personalităţilor care dormiseră în acel hotel. După aceea urma o încăpere cu un biliard, ceea ce aţâţă fantasmele lubrice ale ucraineanului. O apucă pe Sissi de coapse şi o ridică în sus ca pe un fulg.

— Nu, nu! şopti ea. Sus!

Sissi arătă spre o scară care ducea la primul etaj, rezervat pentru dineurile private, accesul fiind barat de un cordon de catifea. Ea îl dădu la o parte şi urcă scările, trăgându-şi amantul după ea. În încăperea de sus se aflau câteva divane foarte joase, din catifea roşie. Epuizată, Sissi să lăsă să cadă pe unul dintre divane. În sfârşit, scăpase de scandal!

Înviorată, femeia se apucă să-i desfacă centura lui Vladimir Sevşenko, care se clătina în faţa ei.

Îi desfăcu şliţul şi îi luă în gură sexul violaceu. Vladimir Sevşenko scoase un mârâit de satisfacţie. Sissi se grăbea să-l satisfacă cât mai repede. Din păcate, ucraineanul profita de această răsfăţare cu redutabila, nepăsare a beţivilor, fără să pară că vrea să termine.

Deodată îşi smulse centura, ceea ce făcu să-i cadă revolverul şi pantalonii să-i alunece pe glezne. Bărbatul se lăsă să cadă în genunchi în faţa divanului. Mâinile lui enorme apucară coapsele femeii şi ie desfăcură. Apoi o pătrunse apăsându-se cu toată greutatea.

*

* *

Malko nu vedea decât spatele ucraineanului şi mişcarea pendulară a feselor sale acoperite cu peri negri. Sissi gemea în cadenţă, pironită pe covorul roşu. Malko se trase înapoi. Îi supraveghea pe cei doi de la începutul serii. Când părăsiseră sala

restaurantului, Malko crezuse că era vorba de o întâlnire discretă şi îi urmărise. Dar nu era decât satisfacerea unui capriciu. Coborî încet treptele.

*

* *

— *Komm! Komm!* implora Sissi.

Ucraineanul era ca un metronom stricat. Cu maxilarele încleştate, bărbatul se mişca din ce în ce mai repede, nereuşind să-şi obţină plăcerea. Erau amândoi lac de năduşeală, dar nu se opreau. În cele din urmă se arcui, pătrunzând şi mai adânc, în timp ce reuşea în sfârşit să termine…

Imediat după aceea căzu într-o parte şi adormi!

Sissi se ridică năucită, încercând zadarnic să-l scuture. Deja sforăia… Zări revolverul şi-l băgă în geantă. Apoi, de bine de rău, îi trase şi-i încheie pantalonii. Dar era imposibil să-l mişte din loc… Nu exista decât o singură soluţie. Îi scotoci în haină şi scoase un teanc mare de bancnote de o mie de şilingi, apoi se repezi pe scară în jos.

Palidă la faţă de ruşine, Sissi se năpusti în sala restaurantului. Masa lor fusese deja strânsă. Se repezi la chelner şi îi puse în mână cu fermitate trei mii de şilingi.

— Îmi pare rău, zise ea. Soţului meu i s-a făcut rău. Va trebui transportat până la maşină…

— Voi chema o ambulanţă, propuse el.

— *Nein, nein,* fără ambulanţă…

Trei mii de şilingi se adăugară primilor…

Fu nevoie de cinci oameni şi de o cuvertură pentru ca Vladimir Sevşenko să poată fi purtat până la Mercedesul 600… Nu se trezi. Sissi conduse maşina până acasă, coborî şi se repezi la parter. Doi dintre oamenii lui Sevşenko locuiau într-o garsonieră. Cecenii, foşti luptători, erau masivi ca nişte stâlpi de beton. Se treziră mormăind şi reuşiră amândoi să-l urce pe ucrainean la amanta lui. Până la urmă nu se înregistrase decât o singură pierdere: chiloţii rămaşi pe masa de la Sacher. Sissi adormi îmbrăcată, lăsându-şi amantul pe mochetă. Înainte însă îi pusese la loc în buzunar ce mai rămăsese din teancul de bancnote, dar oprise zece mii de şilingi pentru emoţiile prin care trecuse.

*

* *

Vladimir Sevşenko verifica cu grijă cartuşele explozive din

revolver. Cadou din partea unui *Speţnaz*[14], căci în comerţ nu se găsea aşa ceva. Făcea prea multe ravagii… Sissi îşi termină duşul, se înfăşură într-un prosop şi se proţăpi în faţa lui.

— Ce bine-a fost aseară! se fandosi ea.

— Aha…

Montă încărcătorul cu un pocnet sec şi băgă arma la centură. Mai avea încă ochii injectaţi de sânge după beţia din ajun…

— La ce oră plecăm? întrebă Sissi.

Vladimir Sevşenko nici nu clipi.

— Tu nu pleci. Tu rămâi aici pentru mesaje.

Sissi aproape că bătu din picior.

— De ce nu mă iei niciodată cu tine? Vorbesc slovena… Şi pe urmă eu am preluat acel apel…

El dădu din umeri fără să răspundă, se ridică şi merse până la fereastră. Se temea de poliţia austriacă din cauza scandalului din ajun. Dădu la o parte perdeaua şi cercetă strada cu privirea, chiar în momentul în care un Mercedes cenuşiu oprea puţin mai departe. Dar din maşină nu coborî nimeni… Şi asta îl alarmă. Nu-i plăcea deloc. După zece minute de stat în faţa ferestrei, Vladimir Sevşenko căpătă convingerea că era supravegheat.

Fu cuprins de o furie oarbă şi se întoarse brusc.

— Cu cine te-ai întâlnit în absenţa mea? întrebă el.

Sissi se încordă toată, sigură de nevinovăţia ei.

— Cu nimeni! De ce?

— Ce, cu nimeni? Ai stat în casă?

— Nu, am lucrat, am arătat apartamente…

Începu să-i enumere toate întâlnirile. El o privea pe sub sprâncene, ca un elefant gata să pornească la atac.

— N-ai vorbit cu nimeni despre mine?

Sissi sări în sus indignată.

— Bineînţeles că nu!

— N-au venit copoii?

Femeia se aşeză, simţind că n-o mai ţin picioarele.

— Copoii! De ce să vină? Nu, bineînţeles. Dar de ce?

Vladimir Sevşenko se înfierbânta. El nu cunoştea decât situaţii simple.

— Ai vorbit cuiva, pentru că sunt supravegheat, zise el.

Ucraineanul veni spre ea. Sissi nu avu timp să evite primul pumn care o lovi în maxilar. Avu impresia că îi sar toţi dinţii din gură. A doua lovitură de pumn îi opri urletul. Se poticni, gata să

[14] Membru al armatelor speciale ruse.

cadă, dar amantul ei o ridică. Cu o altă lovitură de pumn îi sparse arcada stângă, apoi continuă s-o lovească ca un automat, cu detaşare, fără să-i pese de ţipetele ei. Când credea că cineva îl minte, ucraineanul nu cunoştea decât o singură soluţie: să lovească până când celălalt mărturiseşte sau crapă…

Sissi reuşi să se târască până în spatele unei canapele. În momentul acela se auziră bătăi violente în uşa de la intrare. Cu revolverul la spate, ucraineanul întredeschise uşa şi dădu peste faţa severă a unui vecin. Înţelegea germana cât să priceapă ce spune celălalt. Avertismentul era cât se poate de clar. Dacă tămbălăul mai continua, locatarul avea să cheme imediat poliţia… Vladimir Sevşenko îi trânti uşa în nas.

Când reveni în cameră, Sissi nu mai era acolo. Reuşise să se târască până în baie unde se încuiase. Vladimir Sevşenko ezită să spargă uşa. Idiotul de adineauri ar fi fost în stare, să-şi pună ameninţarea în practică şi nu era momentul să atragă atenţia asupra lui. Termină cu îmbrăcatul, îşi luă valijoara şi coborî la parter la Djokar şi Addi, gărzile lui de corp.

*

* *

Malko lăsă câteva maşini între el şi Mercedesul 600. În oraş era uşor. Dar ajunseră la canalul paralel cu Dunărea, în estul Vienei. Vladimir trecu dincolo şi preferă să se deplaseze pe malul nordic, în sens unic, traversând mai târziu *Sudost Autobahn* şi continuându-şi drumul spre nord. Cu puţin înainte de a ajunge la intersecţia de la Praterstrasse, Mercedesul începu să semnalizeze. Malko semnaliză şi el.

Mercedesul din faţa lui încetini. Malko trecu pe banda celor care coteau la dreapta.

Chiar în momentul în care se schimba culoarea semaforului, omul de la volanul Mercedesului schimbă vitezele şi ţâşni tot pe drumul care mergea pe lângă canal. Malko nu putu să facă la fel, stingherit de alte maşini. Când reuşi să iasă dintre celelalte maşini, Mercedesul 600 dispăruse de mult. Malko merse mai departe, traversă Dunărea şi trebui să părăsească autostrada ca să nu se trezească la dracu-n praznic. Îi pierduse pe Sevşenko şi gărzile lui de corp.

În timp ce se întorcea spre centru, furios pe el însuşi, îşi zise că nu mai putea încerca decât un singur lucru. Era un mare risc, dar era ori asta, ori nimic.

*

* *

Era a treia oară când apăsa pe butonul soneriei de la uşa apartamentului în care locuia Hildegarde Feldbach. În momentul în care se pregătea să plece, uşa se întredeschise lăsând să se zărească un antreu întunecos.

— Ce doriţi? întrebă o voce înăbuşită.

— *Frau Feldbach, bitte?*

— Da. Eu sunt. Cine sunteţi?

Malko nu-i distingea decât silueta.

— Sunt un prieten al lui Dieter Weizman, răspunse el. Trebuie să vorbesc foarte repede cu Vladimir Sevşenko.

Urmă o tăcere scurtă, apoi amanta ucraineanului zise cu o voce nesigură:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Femeia vru să închidă uşa dar Malko se opuse.

— *Ein Moment, Frau Feldbach.* Ştiu că Vladimir Sevşenko locuieşte aici. Este foarte important să mă întâlnesc cu el. Legat de ceea ce i s-a întâmplat prietenului meu Dieter.

De data asta simţi că reuşise să câştige oarecare teren. Hildegarde Feldbach deschise larg uşa şi lumina din antreu se aprinse. Malko n-o mai recunoscu pe amanta lui Vladimir Sevşenko. Ai fi zis că avusese ghinionul să calce pe o mină. Toată partea de jos a feţei era un enorm hematom, care îi deforma maxilarul, strâmbându-i trăsăturile. Buza de sus îşi triplase volumul, iar nasul semăna cu un cartof. În ciuda luminii slabe, femeia purta ochelari negri.

— Cine eşti? îl întrebă ea scoţându-şi ochelarii.

Nici ochii nu arătau mai bine... Erau umflaţi şi pe arcada stângă avea o coajă mare de sânge.

— Numele meu are puţină importanţă, zise Malko. Trebuie să vorbesc cu Vladimir.

Hildegarde Feldbach se uită la el ezitând. În altă situaţie, nu i-ar fi spus nimic. Dar acum era copleşită de furie. O podidea plânsul când îşi vedea faţa desfigurată. Îl ura pe ucrainean.

— A plecat în dimineaţa asta în Slovenia, răspunse ea.

— Unde?

— La Bled. Să se întâlnească cu cineva.

— Cu cine?

— Cred că-l cheamă Tolman. Nikolas Tolman. Am vorbit cu el la telefon. Acum, pleacă.

*

* *

— Nikolas Tolman! Ne învârtim în continuare printre cunoştinţe! exclamă Ronald Chapter. SOVA îl consideră unul dintre cei mai mari traficanţi de arme din Slovenia. Lucra cu Weizman. Recepţiona armele aduse la Maribor de Weizman şi le trimitea mai departe în Bosnia cu elicopterele. Poate că el l-a lichidat pe Weizman, ca să nu mai împartă comisionul. Ai grijă pe unde calci...

— Se poate conta pe sloveni? întrebă Malko.

Ronald Chapter se strâmbă.

— Moderat. Nikolas Tolman are sprijinitori noi la Ministerul Apărării. Dar am un om la Ljubijana. Şeful Biroului I din cadrul amintitei SOVA, comandantul Martin. E un pseudonim, nu-i cunosc adevăratul nume. Iată numărul lui de telefon.

Malko cercetă harta regiunii. Bled se afla la vreo treizeci de kilometri de frontiera austro-slovenă. Nu departe de Klagenfurt. Era mai bine să se deplaseze cu maşina. Asta îi permitea să ia cu el revolverul extraplat.

Se uită la ceas şi văzu că se făcuse unsprezece.

— Aş putea să fiu acolo pe la sfârşitul după-amiezii, zise el. Dar nu voi putea să fac nimic altceva decât să-l supraveghez pe Sevşenko. Dacă dau de el.

— N-ar fi deloc rău, aprobă Ronald Chapter. Cu cât vom avea mai multe elemente despre acest caz, cu atât vom putea interveni mai eficace. Poate că datorită acestei Hildegarde Feldbach l-am găsit pe înlocuitorul răposatului Dieter Weizman.

— Să nu vindem blana ursului din pădure, îl sfătui Malko. Trec pe la hotel şi pe urmă plec în Slovenia.

*

* *

Pe pat găsi un bileţel: „Nu iau dejunul aici. A.”. Malko îl mototoli furios. Alexandra îşi continua „idila” cu frumosul Hans Dietrich. Se gândise s-o ia cu el în Slovenia. De ciudă sună la redacţia ziarului Kurier şi întrebă de Crista Shongau. Şi avu norocul s-o găsească. Îi spuse că pleacă la Bled şi o întrebă dacă auzise de Nikolas Tolman.

— Îl cunosc! exclamă ea. I-am luat un interviu. E consulul onorific al Liberiei.

— Al Liberiei! zise Malko stupefiat. E negru?

— Ba e alb ca noi doi! răspunse Crista râzând. E o combinaţie. Mi-ar plăcea să vin şi eu.

— Ce te împiedică?

Ea rămase câteva clipe tăcută, apoi întrebă:

— Vorbeşti serios?

— Bineînţeles. Dar plec imediat.

— Nici o problemă! Vino să mă iei din faţa casei peste o jumătate de oră.

Malko închise, îşi făcu valiza, lăsă un bilet pentru Alexandra şi coborî. După treizeci şi cinci de minute se oprea în faţa imobilului în care locuia Crista. Tânăra vieneză îl aştepta pe trotuar, îmbrăcată într-o haină de piele neagră care îi cobora până la călcâie. Aruncă geanta pe bancheta din spate şi urcă lângă el.

*

* *

Autostrada E 66, aproape pustie, şerpuia printre culmile înzăpezite ale munţilor. Părăsiseră Viena de trei ore. Crista fuma ţigară după ţigară, în timp ce vorbea despre meseria ei.

— Nikolas Tolman e periculos, zise ea. Am făcut o anchetă asupra lui. Are legături cu Mafia croată şi cu borfaşii sloveni. Falsul său statut de diplomat îi conferă o imunitate aproape totală.

În apropiere de Wolsberg începu să ningă şi Malko se concentră asupra conducerii maşinii.

În curând ninsoarea deveni foarte abundentă îngreunând vizibilitatea. Şi pentru că o nenorocire nu vine niciodată singură, ceaţa invadă autostrada, forţându-l să meargă cu zece kilometri la oră. Se uită la ceas. Înainte de miezul nopţii nu aveau cum să ajungă la Bled. Trebui să facă o deviere bruscă pentru a evita un camion care mergea cu cinci kilometri la oră. Crista ţipă de frică.

— Hai să ne oprim! Puţin mai încolo e un „Rastplatz”.

Conducerea devenea periculoasă şi Malko îşi zise că asta era cea mai bună soluţie. Lăsă motorul să meargă. Nu se vedea mai departe de un metru! La radio se transmitea muzică, înăuntru era cald şi după câteva minute Crista suspină leneş.

— Mi-e cald!

Îşi descheie haina lungă de piele şi Malko simţi cum îi creşte presiunea arterială. Crista purta pe dedesubt un pulover care i se mula foarte strâns pe corp, sub care se vedea clar că nu purta sutien şi o fustă mini care se oprea în partea de sus a coapselor…

Privirile li se încrucişară. Tânăra zâmbi. În ochii ei albaştri plutea o lumină tulbure. Malko lăsă ochii în jos şi văzu că sânii se

ridicau de parcă ar fi alergat. Atmosfera era încărcată de electricitate. Malko puse mâna pe coapsa ei şi Crista suspină slab:

— Stai! Mă exciţi.

Drept răspuns, Malko se aplecă şi o sărută. Buzele tinerei femei se deschiseră primitoare, apoi Crista se retrase şi zise:

— Uşurel, eu conduc jocul.

Limba ei începu să se joace încetişor cu a lui dar îi îndepărtă mâna de coapsele ei. În schimb desfăcu toţi nasturii cămăşii lui Malko şi se aplecă gâdilându-i mameloanele cu o abilitate diabolică. Se juca cu nervii lui. Malko îi luă mâna şi-o trase spre el. Docilă, Crista începu să-l maseze... Zăpada cădea din ce în ce mai deasă, izolându-i de lume. Totuşi Crista nu-l lăsa s-o mângâie, dar îi eliberă sexul şi îl strânse între degete cu un zâmbet lacom.

— Azi eu sunt la conducere, murmură ea... mai târziu va veni şi rândul tău.

Malko nu mai rezista. O prinse de ceafă şi o forţă să-şi aplece faţa spre el. Fata deschise buzele cu docilitate, îi luă sexul în gură, oprindu-se de fiecare dată când i se părea că a mers prea departe cu excitarea.

Dar nu i se păru destul. Deodată începu să se mişte spasmodic, pătrunzând de fiecare dată în gura primitoare. Crista înţelese mesajul. Îşi acceleră ritmul până când Malko simţi că nu mai rezistă şi termină scoţând un strigăt răguşit.

Când ridică capul văzu că ninsoarea încetase.

*

* *

Farurile luminară un hotel modern, stil cabană. Aici timpul era splendid. Se aflau la Bled şi erau orele zece seara. Malko se-ntoarse spre Crista.

— Ştii unde locuieşte Nikolas Tolman?

— Da. Vrei să mergi acum la el?

— Nu, doar să verific ceva.

— Atunci hai să întoarcem şi apoi faci la stânga ca şi cum ai merge la Schloss.

La capătul unui mic lac, cocoţat pe un pisc, un castel medieval ca din basme domina localitatea Bled. Pe străzi nu era nici ţipenie de om. Malko urmă instrucţiunile şi ieşiră din oraş urcând spre nord.

— La dreapta, zise ea când ajunseră în cătunul Grimscice.

Un drum se întindea de-a dreptul peste câmp. După trei sute de metri. Malko zări o casă mare şi galbenă cufundată în întuneric, situată pe un promontoriu, net diferită de fermele din vecinătate. Malko opri la o oarecare distanţă şi observă cu atenţie casa. În faţă erau oprite patru maşini. Două Mercedesuri înmatriculate în Slovenia cu o placă CD, o maşină Golf şi Mercedesul 600 al lui Vladimir Sevşenko.

Capitolul VI

Malko nu înţelegea nici un cuvinţel din ce spunea Shongau. Tânăra austriacă vorbea la telefon în slovenă cu Nikolas Tolman din camera lor de la marele hotel *Toplice.* Soarele strălucitor se reflecta în apele albastre ale lacului. Locul acela dintre crestele muntoase era de-a dreptul paradiziac. În cele din urmă, ziarista închise telefonul într-o stare euforică.

— Gata! îl anunţă ea. E de acord să se întâlnească cu mine. Peste o oră la capela de la *Blejski Grad*[15].

— Ce i-ai spus?

— Că anchetez moartea lui Dieter Weizman. A pretins că nu ştie nimic, dar a acceptat să stăm de vorbă. Ce vrei să-l întreb?

Malko ezită. Făcuse acest demers pentru a se lămuri mai bine asupra personajului numit Weizman. Sperase că îl va primi la el şi că va da ochii cu Sevşenko. Puţin cam dezamăgit, o sfătui pe tânăra femeie:

— Încearcă să afli cu ce se ocupă în acest moment, dacă face deplasări. Fii prudentă. N-am să fiu departe, în caz că...

Crista zâmbi încrezătoare.

— Oh. Nu risc nimic, tot timpul e plin de turişti.

Seara trecută ajunseseră la hotel frânţi de oboseală şi înfometaţi, aşa că se culcaseră fără nici un fel de recreere erotică. Crista se sculase în zori şi când Malko deschisese ochii, ea era deja îmbrăcată. După un mic dejun îndestulător pentru un întreg regiment, tânăra femeie se machie. Apoi coborâră la maşină.

Blejski Grad se afla în nordul lacului, la un kilometru înainte de Grimscice. O cărare în pantă ducea până în parcarea deja plină de maşini. Malko porni pe nişte scări de piatră interminabile care duceau la o mică esplanadă ce domina lacul. Luase cu el revolverul extraplat. Pentru a ajunge la capelă se plătea modica sumă de trei sute de *tolari.* Din prima sală a muzeului, o scară îngustă de piatră ducea direct la capelă.

— Du-te, îi zise Malko tinerei femei.

Malko zăbovi în faţa scheletului unuia dintre foştii castelani, expus într-un sicriu deschis. Era lume puţină. Turiştii veneau mai

[15] Muzeu (n.a.).

ales pentru peisaj şi pentru Gasthaus.

După cinci minute de aşteptat în capelă, inima tinerei femei începu să bată cu putere. În muzeu intraseră doi bărbaţi care nu prea aveau aerul unor amatori de artă. Două „animale” în geci de piele, cu trăsături brutale şi statură de docheri. Cei doi se îndreptară direct spre scară, trecând prin faţa lui Malko fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Amândoi semănau perfect cu cei doi oameni care călătoreau cu Vladimir Sevşenko…

Malko porni pe urma lor şi ajunse la timp ca să-i vadă deschizând uşa capelei.

Cu siguranţă că nu intrau acolo ca să se roage…

*

* *

Crista Shongau, aplecată peste balustrada de piatră care domina culoarul din mijlocul capelei, privea la miile de monede şi de bancnote aruncate de oameni pentru a le purta noroc. În acea veche capelă nu era nici o mobilă, totul fusese jefuit de comunişti iugoslavi. Tânăra femeie se întoarse când auzi scârţâitul uşii.

Imediat simţi că i se pune un nod în gât când îi văzu pe cei doi bărbaţi care intraseră. Nu avu deloc timp să reacţioneze. Unul dintre ei se apropie şi întrebă:

— *Sie sind Crista Shongau?*

— *Jawohl. Warum?*

Bărbatul răspunse într-o germană aproximativă.

— Şefu’ a zis tu nu mai plictiseşti.

Însoţitorul lui o şi apucase în braţe, ridicând-o în sus ca pe un fulg. Crista scoase un ţipăt strident. Bărbatul se întoarse pe loc trecând-o pe tânăra femeie peste balustradă.

Apoi o aruncă în gol exact în momentul în care uşa se deschise şi apăru Malko.

Strigătul tinerei austriece căzând de la o înălţime de trei metri îi sfredeli urechile. Cele două brute se întoarseră cu faţa la el ca doi buldogi. Unul dintre ei bombăni în germană:

— *Du, nicht frolich?*[16]

Amândoi veneau spre Malko. Dar când văzură ţeava revolverului îndreptată spre ei. Gorilele se opriră brusc, mijind ochii surprinşi. Era clar că nu primiseră instrucţiuni pentru o astfel de situaţie. Malko alergă până la balustradă şi se aplecă peste ea, auzind gemetele tinerei femei. Crista zăcea pe o parte,

[16] Tu nu mulţumit? (n.a.).

ţinându-se cu amândouă mâinile de piciorul stâng.

Cele două brute se repeziră spre uşă, Malko se întoarse şi ridică revolverul.

Cei doi se opriră în loc, masivi ca nişte menhire. Deodată, în spatele lor apăru o nouă siluetă.

Vladimir Sevşenko, îmbrăcat într-o haină largă de piele apăru cu un aer plin de răutate. În mână avea ditamai revolverul pe care îl ţinea îndreptat spre Malko. Situaţia se complica. Pe culoar se vedea un grup de turişti. Vladimir Sevşenko le strigă fără să se întoarcă:

— *Geschlossen! Raus!*[17]

Nimeni nu mai insistă în faţa staturii lui impresionante. Se adresă oamenilor lui într-o limbă necunoscută de Malko. Cele două brute se strecurară în spatele lui şi dispărură. Apoi ucraineanul îşi îndreptă toată atenţia asupra lui Malko.

— De ce tu mă urmăreşti? zise el în germană. O să-ţi trag un glonţ în cap.

Malko simţi că omul din faţa lui ar fi în stare să tragă fără nici o ezitare. Nu rezolvau nimic dacă se împuşcau unul pe altul.

— Tu l-ai ucis pe Dieter Weizman? întrebă el, sperând să-l prindă pe picior greşit.

Furia instantanee se zugrăvi imediat pe faţa ucraineanului.

— Schweinhund! Putoarea aia de unguroaică care s-a cărat cu banii!

Revolverul lui mare tremura de furie.

— Care bani?

Ucraineanul îl străpunse cu privirea lui plină de viclenie. Îşi recăpătă sângele rece şi zise:

— Ce-ţi pasă ţie? Cine eşti tu?

— Un prieten al lui Dieter.

— Tu ai fost la idioata aia de Sissi ieri dimineaţă. Chiar credeai că n-o să-mi spună? De ce mă urmăreşti?

Hotărât lucru, proverbul canadian „femeia bătută e o femeie fericită” era mai actual ca oricând.

— Vreau să aflu cine l-a ucis pe Dieter Weizman.

Se ameninţau în continuare reciproc. Lângă uşă se adunaseră mai mulţi turişti. O voce spuse în germană:

— Ce se petrece aici? Voi chema poliţia.

— Faci parte din „sindicat”? întrebă Sevşenko.

Era clar că nu ştia ce să creadă despre Malko.

---

[17] Închis! Căraţi-vă de-aici! (n.a.).

— Da.

— Atunci las-o baltă. Cară-te. Dacă mai dau cu ochii de tine, îţi trag un glonţ în cap.

Îşi băgă revolverul în buzunarul hainei de piele şi se întoarse pe loc, dând la o parte oamenii ca să poată să iasă. Malko se grăbi să-şi ascundă arma. Când ajunse la capătul de jos al scării, ucraineanul se afla deja în curte. Malko se repezi spre paznicul muzeului cu care voia să ajungă la Crista.

*

* *

Spitalul din Bled, de pe Grajzka Ulitza, era sărac, dar curat. Când Malko putu să intre în camera în care se afla Crista, doctorii tocmai terminaseră cu îngrijirea piciorului fracturat. Tânăra femeie era încă palidă, dar zâmbitoare, fumând pe ascuns prima ei ţigară de după operaţie.

— Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, zise Malko aşezând un buchet de flori pe pat.

— De ce s-au repezit la mine oamenii aceia? întrebă ea cu calm.

— Nu credeam că Vladimir Sevşenko ştia că-l urmăresc, îi explică Malko. A vrut să mă descurajeze cu complicitatea prietenului său Tolman.

— Cine e Vladimir Sevşenko?

— Un traficant de arme ucrainean, care avea legături cu Dieter Weizman.

Crista închise ochii cu o strâmbătură de durere.

— Sper că voi mai putea schia… Dar aici e atât de sinistru.

— Voi face toate demersurile pentru a fi dusă cu ambulanţa la Viena, îi promise el.

— Şi tu?

— Eu mai am încă treabă. Nikolas Tolman mă interesează mult.

— Îţi urez noroc, zise ea zâmbind. Vino să mă vezi când te vei întoarce la Viena…

Malko reuşi să organizeze transportul ziaristei. Era ora prânzului. Porni spre Grimscice. Îşi lăsă maşina în colţul străzii principale cu Korosko şi o porni pe jos spre casa galbenă. În faţa ei flutura un drapel liberian iar maşina lui Vladimir Sevşenko era tot acolo împreună cu celelalte două maşini ale lui Nikolas Tolman.

Malko se întoarse la maşina lui, căută un post de observaţie şi

găsi unul la cinci sute de metri mai departe, pe drumul care ducea la Bled şi mai departe la şoseaua principală dintre Ljubijana-Klagenfurt. Vladimir Sevşenko nu-l mai interesa deocamdată. Venise la Bled ca să se întâlnească cu Nikolas Tolman. Trebuia să descopere rolul pe care-l juca acesta. Chiar dacă se ştia supravegheat, Slovenul nu putea să facă pe mortul. O livrare mare de arme nu e o operaţiune care se poate improviza.

Trecu o oră. Apoi Mercedesul violet-purpuriu ai lui Tolman apăru de pe Korosko. Trecu prin faţa lui şi Malko îl zări pe cel de la volan: un bărbat cu nas lung şi şapcă pe cap. Tocmai voia să pornească după el când apăru şi Mercedesul 600. Vladimir Sevşenko se afla la volan, unul dintre oamenii lui stătea în faţă iar celălalt pe bancheta din spate. Malko aşteptă puţin înainte de a porni după ei. După douăzeci de minute se afla pe drumul spre Ljubijana, la o distanţă apreciabilă de celelalte două maşini.

Datorită circulaţiei intense, putu să rămână în spatele lor fără probleme. După patruzeci de minute intrau în oraş. Totul arăta de-a dreptul sinistru! Autobuze galbene cu burduf, şiruri de blocuri staliniste. Oameni prost îmbrăcaţi. Fusese acolo cu vreo zece ani în urmă şi constata acum că nimic nu se schimbase…

Cele două maşini pe care le urmărea intrară pe strada principală, Slovenska Cesta, trecură prin faţa hotelului *Sion* şi făcură la stânga, oprind într-o parcare situată la poalele vechii aşezări, nu mic şi încântător oraş austro-ungar. Malko parcă şi el în viteză. Îl zări pentru prima dată pe Nikolas Tolman. Înalt, slab, la fel de elegant pe cât de vulgar era Sevşenko. Cei doi bărbaţi plecară împreună pe jos pe Krakrovski nasip, drumul care se întindea de-a lungul unui canal. Nikolas Tolman avea în mână o valijoară-diplomat.

Ajunseră într-o piaţă mică dominată de o biserică roz şi intrară într-un imobil modern cu patru etaje, al cărui parter era ocupat de *Osterreich Kommerz Bank.*

Malko se instală în faţă. Într-un magazin de porţelanuri de unde putea să supravegheze banca…

*

* *

Vânzătorul aproape că scosese pentru el întreaga colecţie de porţelanuri de Herrend, când îi văzu pe cei doi bărbaţi ieşind pe uşa băncii. Valijoara o purta acum Vladimir Sevşenko…

Parcurseră acelaşi drum în sens invers. Ajunşi în parcare, cei

doi se despărţiră şi fiecare urcă în maşina lui. Până să ajungă şi Malko în parcare, cele două maşini dispărură pe Slovenska Cesta. Ar fi putut să-l urmărească pe Sevşenko, dar era convins că se întorcea la Viena.

Omul care trebuia urmărit era Nikolas Tolman. Ronald Chapter îi dăduse telefonul omului său din SOVA, serviciul de informaţii sloven. Se îndreptă spre strada Prazakova unde se afla ambasada americană şi biroul CIA.

*

* *

Cu siguranţă că era cea mai mică ambasadă din lume. Lui Malko nu-i venea să creadă. Un catarg cu drapelul înstelat era înfipt în mijlocul unui gazon năpârlit. În faţa unui imobil de beton cenuşiu, care adăpostea societatea Hertz şi o galerie comercială. Ambasada ocupa, modest, primul etaj.

Şeful biroului local nu era acolo şi Malko nu găsi decât o secretară care îi puse la dispoziţie un birou. Malko îi telefonă imediat lui Ronald Chapter.

— Mafioţii ăştia ruşi sunt nişte adevăraţi ucigaşi, zise americanul. Chicago nu e decât o grădiniţă de copii. Dar nu ţi-ai pierdut timpul... Trebuie să aflăm ce pune la cale Tolman. Sună-l pe comandantul Martin.

La SOVA îi răspunse robotul. Un anunţ în engleză... Malko lăsă un mesaj şi numărul său de telefon. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte. Telefonul sună după o oră şi Malko auzi o voce care vorbea perfect germana.

— Sunt comandantul Martin. Vreţi să ne întâlnim?

— Cât mai repede posibil, răspunse Malko.

— Atunci peste un sfert de oră la barul *Okrepcevalnika,* pe Stări Trg, zise slovenul.

Barul se afla la o distanţă de zece minute de mers pe jos, pe una dintre cele mai drăguţe străzi ale străvechii Ljubijana. Un bar vechi, plin de fum şi de clienţi veseli. Deschise uşa şi un bărbat de vreo treizeci de ani, tip play-boy macho, îi făcu imediat semn. Malko se apropie de el.

— Sunt comandantul Martin, îl anunţă slovenul.

Probabil că în armata slovenă se avansa foarte repede.

Comandară bere şi Malko îi explică problema. Slovenul îl ascultă jucându-se cu o brichetă Zippo pe care se afla ecusonul FORPRONU, oferită de un ofiţer din Batalionul de la Bihac.

— Nikolas Tolman are un cont la Banca Naţională Austriacă, îi

spuse comandantul Martin. Avem un dosar mare despre el, dar e protejat de croaţi şi de anumiţi oameni politici de la noi. Vrei să mă informez despre vizita lui de azi?

— E posibil?

— Aşteaptă-mă aici.

Osterreich Kommerz Bank se afla la două sute de metri de-acolo. Malko se instală într-un bar şi privi la tineretul de aur al slovenilor... Comandantul Martin se întoarse peste douăzeci de minute zâmbitor.

— A scos două milioane de dolari din contul lui, îl anunţă el. Anunţase banca din ajun.

Prin urmare. Nikolas Tolman îi luase locul lui Dieter Weizman.

— Altceva? întrebă slovenul.

— Ai putea să afli unde se găseşte Nikolas Tolman?

— Voi încerca. Dar abia mâine voi şti. Ar trebui să te duci la *Holiday Inn,* am să te sun mâine dimineaţă acolo.

Ieşiră pe trotuar şi Malko îl întrebă:

— Ştii cumva dacă Nikolas Tolman a avut vreodată legături cu Dieter Weizman, cel care a fost asasinat la Viena?

— Uneori, răspunse comandantul Martin. În urmă cu şase luni au fost asociaţi pentru o mică afacere cu arme. Weizman a cumpărat un lot de rachete antitanc NORINCO de la chinezi, via Sudan. Rachetele au fost livrate la Maribor şi Tolman a asigurat transportul lor mai departe până în Bosnia.

Totul se potrivea. Probabil că Vladimir Sevşenko era reprezentantul „Cartelului de la Sevastopol" şi acum trata cu Tolman, după dispariţia lui Weizman.

Cei doi dădură mâna şi se despărţiră. Malko porni cu maşina spre *Holiday Inn*, situat chiar în centrul oraşului vechi, stilat, dar cam trist.

*

* *

Telefonul sună la zece fix. În receptor se auzi vocea caldă a comandantului Martin:

— Nikolas Tolman nu s-a întors la el acasă, îl anunţă el. Se află la hotelul *Triglav,* la Koper, camera 129.

— Te-ai descurcat foarte bine, recunoscu Malko cu admiraţie.

— Am câţiva prieteni, răspunse cu modestie slovenul.

— Unde vine Koper?

— Pe malul Adriaticii. Singurul port al Sloveniei. La vreo sută de kilometri de aici.

— Ce face acolo Tolman?

— Koper e un port foarte activ şi foarte bine echipat. Face concurenţă portului Trieste. Nikolas Tolman are acolo mulţi prieteni. Ar trebui să dai târcoale pe la *Adria-Shipping*, îl sfătui el. E o companie în care a investit şi el. Prin intermediul ei a fost adus mult material medical rusesc, destinat armatei croate. Asta e tot ce pot să fac deocamdată. Şi să pun sub ascultare permanentă telefonul lui Nikolas Tolman.

— Grozav! zise Malko.

După zece minute părăsea hotelul. La ieşirea din Ljubijana începea o autostradă nou-nouţă, care ducea spre Adriatica. Ceva de vis pe o distanţă de cincizeci de kilometri. Dar visul se transformă în coşmar la Razdrto: un drum îngust cu viraje strânse, plin de camioane, şerpuind printre brazi acoperiţi de zăpadă. Coborârea spre Adriatica dură aproape o oră!

Malko găsi cu destulă uşurinţă hotelul *Triglav*. Era singurul din Koper. O clădire modernă de trei etaje, situată la marginea drumului care încercuia vechiul oraş. Maşina lui Tolman nu se afla în parcare. Spera să nu fi trecut unul pe lângă altul…

Porni spre port. O zonă imensă în nordul oraşului Koper. Zeci de hangare şi antrepozite, parcări pline de maşini coreene.

Găsi *Adria-Shipping* aproape din întâmplare, în antrepozitul cel mai apropiat de cheiul de debarcare. O clădire lungă de două sute de metri cu un mic birou cu pereţi din sticlă. Tocmai se încărcau vreo douăzeci de camioane înmatriculate în Bulgaria. Malko lăsă maşina puţin mai departe şi îşi continuă drumul pe jos. Ocoli camioanele şi zări câteva maşini parcate în faţa biroului. Toate erau Mercedesuri.

Din poziţia în care se afla nu putea să le vadă plăcile de înmatriculare şi se văzu obligat să se apropie.

Mercedesul violet-purpuriu se afla acolo, cu plăcuţa lui diplomatică. Tocmai voia să se îndepărteze când una din ferestrele biroului se deschise şi cineva îl întrebă:

— Cauţi ceva?

Capitolul VII

Malko ridică capul. Cel care i se adresase era un tip solid, gen docher. În spatele lui apăru silueta zveltă a lui Nikolas Tolman, apoi încă un bărbat, cu părul blond pieptănat pe spate, cu nasul puţin coroiat. Pentru că Malko se mulţumea să zâmbească fără să răspundă, „docherul” dispăru şi apăru pe una din uşi. Nu chiar ameninţător, dar grăbit.

— M-am rătăcit, îi zise Malko în germană.

— Ce cauţi?

— O companie care lucrează cu Italia, *Trieste-Shipping.*

Un nume pe care-l reperase în cursul căutărilor prin port. „Docherul” păru că se mai îmblânzeşte.

— Te-ai pierdut. E chiar în partea cealaltă.

Îl însoţi pe Malko până la maşină prefăcându-se indiferent, dar examină cu atenţie automobilul, mai ales placa de înmatriculare austriacă. Malko se îndepărtă furios. Nu-şi mai putea continua ancheta acolo. Trase maşina într-o imensă parcare plină de maşini coreene Daewoo şi supraveghe antrepozitul.

Spre sfârşitul zilei, fu alertat de duduitul puternic al unui motor. Pe lângă el trecu un camion, apoi un altul şi încă unul, camioanele defilară prin faţa lui împresurate de un nor de praf.

Un adevărat convoi.

La treizeci de metri după ultimul camion apăru Mercedesul lui Nikolas Tolman.

Malko porni în urmărirea lui. Convoiul se îndrepta spre Ljubijana. Mercedesul lui Nikolas Tolman mergea încet în spatele camioanelor printre alte maşini. Multe dintre ele profitară de o scurtă linie dreaptă pentru a se strecura între camioane şi curând în faţa maşinii lui Malko nu mai rămase decât Mercedesul.

Deodată, Nikolas Tolman coti brusc şi depăşi dintr-o dată patru camioane.

Malko îşi zise că Tolman îl zărise şi încerca să scape de urmărirea lui…

Nerăbdător la culme, Malko fu nevoit să aştepte o nouă linie dreaptă ca să pornească cu viteză înainte, atingând uşor o maşină care venea din sens invers. Dar Tolman luase un avans

mare, reuşind să depăşească mai repede camioanele. Malko se temea că, după ce va depăşi toate camioanele, Tolman va accelera şi va dispărea de-a binelea. Dacă nu voia să fie urmărit, însemna că se îndrepta spre o destinaţie interesantă…

Concentrat asupra urmăririi, Malko nici măcar nu mai era atent la camioanele enorme pe care le depăşea, escaladând cu încetineală maiestuoasele coline acoperite de brazi. Deodată, Mercedesul lui Tolman coti din nou brusc şi depăşi cele trei camioane aflate în fruntea convoiului, profitând de o linie dreaptă mai lungă. Apoi claxonă pentru a-şi semnala reuşita.

Malko apăsă pe acceleraţie şi execută şi el depăşirea. Nu mai avu timp să frâneze. Camionul din faţa lui deviase spre stânga, deplasându-se alături de cel care se afla în faţă, blocând ambele sensuri! Malko claxonă furios şi abia zări, pe dreapta, alt camion ajungând în dreptul lui. Încetinindu-şi înaintarea din cauza camionului care bloca stânga drumului, maşina lui Malko mergea acum cu aceeaşi viteză. Deodată Malko tresări. Monstrul din dreapta îşi devia deplasarea spre stânga! Ca să nu se lovească, Malko fu nevoit mai întâi să rotească volanul şi cauciucurile „muşcară” din marginea drumului. Instinctiv, vru, să încetinească. Un şuierat asurzitor de sirenă făcu inima să-i bată cu putere. În oglinda retrovizoare zări botul altui camion care mergea în spatele lui. Împiedicându-l să iasă de la strâmtoare.

Se afla într-o „cutie” în mişcare, închis între cele patru camioane! Cel din dreapta veni din nou peste el. Apoi totul se petrecu foarte repede. Ca să nu fie strivit de monstrul de patru tone. Malko făcu la stânga. Roata din faţă muşcă din marginea drumului şi volanul începu să-i tremure… Spera să se menţină astfel câteva secunde. Prea târziu. Camionul din spatele lui acceleră şi izbi violent Mercedesul cu bara de protecţie din faţă. Automobilul fu proiectat înainte ca o minge de biliard şi se rostogoli în râpă. Malko văzu apropiindu-se cu repeziciune un brad, încercă cu disperare să-l evite dar simţi un şoc înspăimântător. Capota se ridică în faţa parbrizului. Mercedesul se răsturnă pe o parte şi începu să se rostogolească pe pantă până la şocul final, provocat de lovirea de un alt copac după care se îndoi. Din motor răbufni imediat un miros de benzină.

Malko, gândindu-se că va arde de viu, îşi pierdu cunoştinţa…

*

* *

Oamenii din jurul lui vorbeau într-o limbă necunoscută.

Deschise ochii şi văzu printre brazi cerul albastru. Apoi zări faţa unui om aplecată asupra lui. Se şterse şi văzu că era sânge. Treptat, redeveni conştient. Îşi dădu seama că era întins pe pământ şi că îl durea tot corpul… Vreo şase persoane – bărbaţi şi femei – se agitau în jurul lui.

— Vorbiţi germana? întrebă bărbatul.

— *Jawohl,* zise Malko.

— Ce s-a întâmplat?

— Camioanele…

— Bulgari ticăloşi! bombăni slovenul. Se cred la ei acasă! Acum sunt departe. Aţi avut noroc, maşina n-a luat foc. Altfel… Eraţi leşinat… V-am scos afară… Dacă n-ar fi fost centura de siguranţă…

Malko reuşi să se aşeze în capul oaselor. Era ameţit. Îl durea capul, dar nu părea să aibă nimic rupt. Se pipăi şi constată că, printr-o minune, revolverul extraplat era tot la centură. Oamenii îl ajutară să se ridice în picioare. Ameţi. Simţi dureri în spate, dar se ţinea bine pe picioare. Urcă panta ajutat de salvatorii lui: unul dintre ei îi ducea geanta de călătorie.

— Mergeaţi la Ljubijana? îl întrebă bărbatul care îl susţinea.

— Da.

— Vă duc eu.

După două ore, Malko se afla în camera lui de la *Holiday Inn…* În timp ce făcea un duş. Îşi dădu seama că ţeava revolverului îi făcuse o vânătaie enormă în zona abdomenului. Era plin de vânătăi, dar centura îl protejase. Camionagii bulgari avuseseră intenţia să-l omoare. Îi mai răsuna şi acum în urechi claxonatul ironic al lui Nikolas Tolman. Traficantul era convins că nu-l va mai vedea niciodată.

Fusese hotărârea lui sau acţionase la ordinul lui Vladimir Sevşenko?

Imediat ce se simţi mai bine, Malko sună la Viena. Ronald Chapter ascultă relatarea celor întâmplate şi conchise:

— Trebuie să mărim viteza. Nu mai poţi continua fără protecţie. Ne aflăm pe drumul cel bun şi nu am chef să vin la înmormântarea ta. Or, cu cât îi vom jena mai mult, cu atât vor deveni mai feroce. Voi lua imediat toate măsurile necesare pentru ca obişnuitele tale „baby-sitters” – Chris Jones şi Milton Brabeck – să vină cât mai curând.

*

* *

Chris Jones se uită bănuitor la firma localului *Goulash Museum* şi întrebă:

— În Austria se haleşte la muzee?

— Nu e decât un restaurant, zise Malko. Aţi călătorit bine?

— Grozav, răspunseră în cor cele două „gorile”. Air France ne-a oferit o halealã delicioasă. Washington-Paris în şapte ore. La Roissy, un tip de la Air France în haină roşie ne-a luat de mână şi ne-a dus la legătura Paris-Viena. Altfel ne-am fi rătăcit de-a binelea cu toate culoarele alea.

Şederea în afara Statelor Unite îi neliniştea totdeauna. Cu părul tuns scurt, cămăşi încheiate la gât, cravate în culori ţipătoare, costume prost croite şi încălţări butucănoase, Chris şi Milton nu se schimbaseră deloc. Chelneriţa în şort se uită la ei impresionată de statura lor. Două chintale de muşchi lipsite de sentimente, cu o artilerie demnă de un mic crucişător lansator de rachete şi multă răutate faţă de duşmanii unchiului Sam. Nu se temeau decât de un singur lucru: să nu se procopsească cu o scârboşenie de microb, de bacterie sau de virus…

— Nu vom fi operaţionali mai înainte de mâine dimineaţă, îl avertiză Chris Jones. Puşcoacele sosesc cu valiza diplomatică…

Unde erau timpurile fericite când se puteau deplasa cu avionul înarmaţi până în dinţi!

— Totuşi ne putem face utili, interveni Milton Brabeck. Căci avem micile noastre posibilităţi…

Destul ca să sugrume un rinocer.

Antrenându-se în mod regulat la şcoala FBI-ului şi practicând sporturile de luptă, Chris Jones şi Milton Brabeck nu se temeau de nici un răufăcător. Nici măcar de ceceni. Milton întrebă:

— Cine sunt de data asta răii?

— Un mic amestec, explică Malko. Ucraineni, sloveni, ceceni şi bosniaci…

— Aoleu! exclamă Chris Jones. Cine mai sunt şi ăştia? Credeam că acum suntem amici cu rusnacii!

— Nu cu toţi, îl corectă Malko.

Milton Brabeck făcu un efort considerabil de înţelegere.

— Cam ca „veneticii” din Vietnam. Există varietăţi diferite, dar în final sunt tot aceiaşi bulangii cu faţa ca lămâia…

— Se poate spune şi aşa, admise Malko. Dar, din punct de vedere politic, nu e corect. Sunt nişte fiinţe omeneşti.

— Asta nu e cât se poate de evident, obiectă Chris Jones.

— Deocamdată mâncaţi, îi sfătui Malko. Aici nu e decât gulaş.

Specific unguresc...

Alesese acel restaurant sperând că va apărea şi Crista, deşi se servea de cârje. Tânăra femeie nu făcuse decât o vizită fulger la spital preferând să se trateze la ea acasă. Malko îi telefonase chiar în dimineaţa aceea.

Chelneriţa aştepta. Chris Jones îşi îndreptă curajos degetul spre unul dintre gulaşuri, neînţelegând nici o boabă din ce scria în meniu.

În ultimele douăzeci şi patru de ore, Malko analizase cu grijă situaţia. După spusele poliţiei austriece, Vladimir Sevşenko plecase din nou la Kiev, unde ducea un conteiner plin cu mobilă. Luase tot din galeria în care erau expuse creaţiile lui Claude Dalle. Mobilier pe care-l vindea de trei ori mai scump în Ucraina. Nu se încurca cu beneficii mici. Dumnezeu ştia când avea să se întoarcă! Singura pistă rămăsese Nikolas Tolman.

Li se aduseră gulaşurile. După câteva înghiţituri. Chris Jones întrebă curios:

— Cu ce e făcută chestia asta?

Malko se aplecă peste lista de bucate.

— Cu carne de cal. E foarte bună pentru sănătate.

Chris Jones puse furculiţa pe masă şi se îngălbeni la faţă.

— Carne de cal! Glumeşti!

— Iisuse Cristoase! exclamă Milton Brabeck. Atunci şi al meu e la fel!

— Mă tem că da, admise Malko.

Americanii se înverziră la faţă. Împinseră farfuriile îngroziţi, întorcându-şi ochii de la gulaşul cu carne de cal. Chris Jones îşi recăpătă primul graiul.

— E o scârboşenie! Ăştia sunt nişte sălbatici! La dracu'! Chiar nu se găsea un hamburger normal? Să nu spui nimănui c-am mâncat porcăria asta...

*

* *

Trecerea frontierei austro-slovene avusese loc fără probleme, în ciuda armamentului important deţinut de cele două „gorile", împrăştiat cam peste tot în noul Mercedes închiriat. Când descoperiră *Blejski Grad,* cei doi americani făcură ochii mari.

— *Shit!* exclamă Milton. Ai zice că e Disneyworld...

Traversară oraşul Bled şi-şi continuară drumul spre casa lui Nikolas Tolman. Malko era hotărât să meargă până la capăt. Pentru a-şi continua ancheta, avea nevoie cu orice preţ de

informaţii. Şi nu le putea afla decât de la Nikolas Tolman. Singura problemă era că Tolman ar fi putut să nu se arate foarte cooperant. Totul era să i se arate bine care îi era interesul… Între timp, Malko îi pusese la curent cu problemele pe cei doi americani. Cele două Mercedesuri ale negustorului de arme se aflau în faţa casei. Deschiderea uşii depindea de un con digital Lockwood, pe care Milton se grăbi să-l inspecteze.

— Chestia asta ţi-o deschid în două minute, zise el.

— Nu încă, zise Malko. Mai întâi sunăm.

După câteva clipe, o femeie cu păr cărunt întredeschise uşa.

— *Herr* Tolman? întrebă Malko.

— Nu e acasă.

Şi femeia ar fi închis uşa dacă nu ar fi împiedicat-o umărul lui Chris Jones. Ceea ce-i permise lui Malko să propună cu amabilitate:

— Îl vom aştepta, dacă sunteţi de acord.

Din cauza elanului, americanul fu gata s-o strivească pe servitoare între perete şi uşă. Speriată, femeia dispăru în graba mare pe un culoar. Nou-veniţii se pomeniră într-un hol somptuos, luminat de două candelabre enorme, de unde pornea o scară monumentală. Chris şi Milton se aşezară în două fotolii în stil gotic, învelite în catifea albastră, suspinând de plăcere…

— Iar un împuţit de muzeu.

Câteva minute domni o tăcere deplină. Apoi pe scară apăru o siluetă zveltă: Nikolas Tolman. Stăpânul casei se adresă chiar de pe scară celor trei bărbaţi cu o voce tăioasă:

— Cine sunteţi? Dacă nu răspundeţi imediat chem poliţia.

Holul nu era luminat. Tolman vedea doar trei siluete.

Malko porni în întâmpinarea lui şi îi răspunse în germană:

— *Herr* Tolman, mi-ar face chiar plăcere. În felul acesta ai putea să dai explicaţii despre tentativa de asasinat…

Nikolas Tolman încremeni cu mâna prinsă de balustradă. Îl recunoscuse pe Malko. Acesta continuă cu un ton ameninţător:

— Cât le-ai dat camionagiilor bulgari ca să mă arunce în râpă?

Slovenul nu-şi pierdu sângele rece.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Căraţi-vă de-aici!

Se prefăcu că vrea să urce scara.

Vocea tăioasă a lui Chris Jones îl opri.

— Nici o mişcare!

Americanul îndreptase spre el un Colt impresionant.

Nikolas Tolman se opri şi zise:

— Ce vreţi? N-am bani în casă…

— Să stăm de vorbă, preciză Malko. Coboară.

Slovenul coborî cu o încetineală afectată. Când ajunse pe ultima treaptă, îl întrebă pe Malko:

— Cine eşti?

— Probabil că ştii din moment ce ai vrut să mă omori, îi răspunse Malko. În schimb, eu aş vrea să ştiu de ce ai vrut s-o faci.

Se vedea bine că slovenul nu se aştepta la această vizită.

— Nu ştiu nimic despre acest aşa-zis asasinat, pretinse el cu o voce răguşită. Nu te cunosc. Despre ce vrei să vorbim?

— Despre asasinarea lui Dieter Weizman, zise Malko.

— Nu cunosc nici un Dieter Weizman.

Malko îi adresă un zâmbet rece ca gheaţa.

— Aşa? Chris, trezeşte memoria adormită a lui *Herr* Tolman.

Cu o satisfacţie nedisimulată, Chris ridică arma. Ţintind unul dintre candelabre. Detunătura cutremură geamurile, o ploaie de ipsos aurit murdări marmura holului şi un braţ al candelabrului căzu pe pardoseală, spărgându-se. Nikolas Tolman strigă furios:

— Eşti nebun!

— Numai un pic stângaci, îl corectă Malko. Prietenul meu a vrut doar să te sperie.

— Asta e adevărat, întări Chris Jones, îndreptând arma şi spre cel de al doilea candelabru. Cu acelaşi rezultat.

În hol plutea mirosul înţepător al corditei. O uşă se întredeschise şi apăru capul speriat al servitoarei, dar Nikolas Tolman îi făcu semn să dispară.

— Ar trebui să accepţi această convorbire, îl sfătui Malko. Altfel, holul ăsta îşi va pierde tot farmecul.

Chris avu timp să mai distrugă un foarte frumos vas smălţuit, aşezat pe o comodă, cu satisfacţia unui puşti. Era clar că nu avea nici urmă de simţ artistic.

Nemişcat la capătul de jos al scării, Nikolas Tolman părea transformat într-o statuie.

— Opreşte, imploră el. Da, e adevărat, îl cunoşteam pe Dieter Weizman.

— Aşa e mai bine, zise Malko. Unde putem continua această conversaţie?

— Veniţi.

Tolman îi conduse într-un salon mare în stil rococo care mirosea a mucegai şi luară loc în jurul unei mese joase.

— Cine l-a omorât pe Dieter Weizman? întrebă Malko.

Nikolas Tolman îi aruncă o privire intrigată.

— Îl cunoşteai?

— Nu. Dar aveam cunoştinţe comune.

— Lucrezi pentru americani?

Toată lumea ştia că Weizman cumpăra arme din banii daţi de CIA. Era deci posibil ca CIA să fie preocupată de dispariţia lui. Tolman căpăta curaj.

— Nu ştiu cine l-a ucis pe Dieter şi pentru ce, zise el. Îţi jur. Nici nu ştiu măcar cu ce se ocupa acum. Când te-am văzut la Koper, am crezut că tu eşti ucigaşul. Că lucrezi pentru sârbi. De aceea le-am cerut bulgarilor să-ţi dea o mică lecţie. Dacă aş...

Nu-şi termină fraza. Malko îi adresase lui Chris Jones o privire elocventă. Acesta se ridică cât era de lung – un metru nouăzeci! – şi se apropie de sloven. Îl prinse de gât cu degetele mâinii stângi şi cu dreapta apucă revolverul. Apoi lovi cu vârful ţevii în incisivii lui Nikolas Tolman care, de durere, scoase un strigăt deschizând gura. Americanul îi vârî ţeava Coltului în gură. Tolman începu să lăcrimeze. Chris se întoarse spre Malko, ridicând cu o încetineală calculată piedica armei.

Americanul puse degetul pe trăgaci. Nikolas Tolman se afla la o fracţiune de secundă de eternitate.

— O să se împrăştie peste tot, avertiză americanul. Şi să ştiţi, creierul pătează.

Negustorul de arme scoase un gâlgâit greu de tradus şi Chris binevoi să retragă puţin ţeava Coltului.

— Dă-mi drumul, gemu el. O să vă spun tot.

Chris Jones îşi retrase arma cu delicateţea unei infirmiere care scoate termometrul din gura unui bolnav. Calmul lui era mai înspăimântător decât o furie zgomotoasă. Nikolas Tolman ştia din experienţă că are de-a face cu un ucigaş... înghiţi de mai multe ori în sec şi zise:

— OK. Ştiu pentru ce a fost ucis Dieter şi am să vă spun. Dar pe urmă-mi daţi pace.

— Mai e şi povestea cu camioanele, zise cu timiditate Milton Brabeck. În privinţa asta am putea avea o mică discuţie amicală... Un picior rupt ţi s-ar părea echitabil drept compensaţie?

Nikolas Tolman se uită fix la american, încercând să-şi dea seama dacă glumea şi trase concluzia că vorbea cât se poate de serios. Tipii ăştia doi îi inspirau o frică nebună, deşi nu trăia

printre oameni blânzi. Legăturile cu mafioţii ruşi îl făcuseră să descopere violenţa în stare brută. Dar el nu era un ucigaş. Ci doar un om de afaceri ceva mai „special”. Numai că faţă de afacerile normale, litigiile nu se rezolvau *niciodată* în faţa tribunalelor. În faţa acestor trei oameni trebuia să tragă de timp.

*

* *

— Te ascult, zise Malko.

— Am fost asociat cu Dieter într-o afacere, explică Nikolas Tolman. O livrare importantă de material medical pentru armata croată. Am negociat cu ruşii un preţ foarte competitiv.

— Cine făcea legătura cu ruşii?

— Dieter. Eu trebuia să mă ocup de transport între Slovenia şi Croaţia.

— Cine vindea?

Nikolas Tolman se scotoci prin buzunare, scoase un pachet de Lucky Strike şi-şi aprinse o ţigară cu o brichetă Zippo din aur masiv, fabricată special pentru el.

— Vladimir Sevşenko.

— De ce-a venit aici?

— Dieter trebuia să-i înmâneze bani împreună cu o comandă fermă. Dar a fost asasinat înainte de a se întâlni. Sevşenko era furios. Noroc că Dieter îmi dăduse telefonul la care puteam să-l sun pe Sevşenko la Viena. La început, eu nu trebuia să intervin. Am sunat şi a venit imediat. Voia să ştie ce s-a întâmplat. Dacă înţelegerea mai era valabilă.

Malko asculta cu atenţie. Până acum Nikolas spusese adevărul. Toţi aceşti negustori de arme ştiau că nu puteau să înfrunte un serviciu de informaţii cum e CIA. Colaborau, făcându-şi uneori servicii reciproce.

— Şi?

— L-am explicat ce s-a-ntâmplat după părerea mea... Eu şi Dieter nu suntem decât nişte intermediari. Dieter trebuia să-i înmâneze lui Budarenko la Viena două sute de mii de dolari.

— De unde proveneau aceşti bani?

— De la cumpărătorii croaţi. Restul trebuia să fie plătit la livrarea la Maribor.

— Cine erau cumpărătorii?

— Nu ştiu. Dieter trata cu ei.

— Ce s-a întâmplat cu aceste două sute de mii de dolari?

— Au dispărut o dată cu Doina. Fata care trăia cu Dieter. Eu

cred că ea e cauza morţii lui Dieter.

— Nu ea l-a ucis pe Dieter Weizman.

— Nu, bineînţeles. Dar a fost în înţelegere cu asasinii.

— Şi cine sunt asasinii?

Slovenul se uită la el cu o privire compătimitoare.

— Nu bănuieşti? Cei din KOS…

— De ce ei?

Slovenul îndreptă un deget acuzator spre Malko.

— Cine altcineva? Sevşenko îşi aştepta banii. Croaţii doar n-au să se fure singuri. Nu e prima dată când sârbii îi „lovesc” pe intermediari… Nu îndrăznesc să-i atace direct pe ucraineni sau pe ruşi…

Malko îl lăsă să înghită în sec.

— Ce-ai căutat la Koper?

— M-am dus să previn un amic că înţelegerea era *out.* El trebuia să recepţioneze materialul.

— Venea cu un vas?

— Da.

— Care?

— Habar n-am, numele nu se transmite decât în ultimul moment…

— Şi cei care au dat două sute de mii de dolari?

Slovenul făcu un gest plin de resemnare.

— Se mai întâmplă. Ştiu şi ei foarte bine că Dieter nu i-a luat cu el…

Era singurul punct indiscutabil din ceea ce spusese.

Malko insistă.

— O cunoşteai pe această Doina? Dieter avea încredere în ea?

— Când era vorba de femei, Dieter ar fi avut încredere şi-n dracu’, zise slovenul rânjind. Nu ştia nimic despre ea…

— Deci, femeia lucra pentru sârbi?

— Evident, l-a anunţat când Dieter a primit banii. Acum probabil că e la Belgrad, la Puia sau în afurisita ei de Ungarie. Când te-am văzut apărând la Koper, am crezut că faci parte din KOS. Vladimir Sevşenko mă prevenise că îi dădeai târcoale, că l-ai urmărit… Eu n-aveam de unde să ştiu că nu eşti de partea *cealaltă…*

După toate aparenţele, CIA se bucura de o părere favorabilă printre negustorii de arme. Nikolas Tolman prinse curaj şi supralicită:

— Pot să-ţi jur că dacă pun mâna pe putoarea aia de Doina…

— Prin urmare, afacerea s-a stricat, conchise Malko.

— În meseria asta renunţi imediat când într-o afacere apare ceva necurat, îi explică slovenul l-am anunţat pe croaţi la Zagreb. Au pierdut două sute de mii de dolari, dar au să-şi revină.

Milton şi Chris se uitau la Nikolas Tolman ca doi dogi gata să sară. Malko se ridică în picioare.

— Cred că ne-am spus totul, *Herr* Tolman, anunţă el. Ne vom întoarce la Viena unde îmi voi face raportul.

Slovenul se lumină la faţă vizibil uşurat.

Părea că nu ştie ce să mai facă ca să-i fie pe plac. Deodată propuse:

— Poate că voi avea o informaţie despre persoana care l-a ucis pe Dieter. Mâine sau poimâine.

— Femeia brunetă?

— Da. Semnalmentele corespund cu cele ale unei ucigaşe sârbe. Pentru asta trebuie să mă duc la Ljubijana. Vă întoarceţi la Viena?

— Pot să mai rămân câteva zile la Ljubijana, zise Malko.

Merita, dacă reuşea să rezolve misterul asasinării lui Dieter Weizman.

— Unde vei sta?

— La *Holiday Inn.*

— Perfect, te voi suna acolo.

Se scutură cu un zâmbet puţin cam forţat.

— Totul n-a fost decât un şir de neînţelegeri, conchise el. Îmi pare sincer rău pentru povestea cu camioanele. Hai acum să bem un păhărel…

Tolman scoase câteva sticle dintr-un bar. Whisky Defender, votcă Moskovskaia şi coniac Gaston de Lagrange. Sună şi servitoarea cu părul cărunt se grăbi să-i servească.

Malko simţi cu plăcere în gură tăria votcii cu gheaţă. Chris şi Milton degustau whisky-ul Defender, încântaţi că regăsiseră o fărâmă de civilizaţie… Iar Nikolas Tolman îşi pregăti un cocteil. Ciocniră toţi patru. Era emoţionant. După câteva minute de discuţii fără importanţă, Nikolas Tolman îşi conduse vizitatorii până la maşină.

Doar că nu le prezentă drapelul Liberian când se urcară în maşină!

*

* *

— Pare OK, zise Chris Jones, acum puţin cam încurcat pentru că devastase casa unui om atât de cooperant, în timp ce traversau oraşul.

— Nu chiar, îl corectă Malko. A făcut tot ce-a putut să mă aburească, în ciuda poziţiei lui delicate. A vrut să mă facă să cred că era vorba de o *mică* afacere cu material medical care a fost anulată. A vorbit de două sute de mii de dolari pe care Dieter Weizman trebuia să-i înmâneze lui Vladimir Sevşenko, fără să ştie că am aflat de scoaterea din bancă a două milioane de dolari ca să-i înmâneze aceluiaşi Vladimir Sevşenko.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Chris Jones care simţea că îl ia durerea de cap.

— Trei lucruri, preciză Malko. Mai întâi că nu era vorba de o mică afacere, ci de una mare, care justifică avansul de două milioane de dolari. Pe urmă, afacerea nu a fost anulată, ci a fost preluată de Nikolas Tolman. N-ar fi dat el două milioane de dolari din propriii lui bani, doar ca să onoreze promisiunea răposatului Dieter Weizman. În sfârşit, nu e vorba de material medical, ci de arme. Arme grele livrate de „Cartelul de la Sevastopol”. După toate aparenţele, Vladimir Sevşenko a plecat în Ucraina cu cele două milioane de dolari ca să pregătească livrarea. Tocmai cea pe care CIA are misiunea s-o împiedice.

Chris Jones tresări violent. Dacă s-ar fi aflat la volan, ar fi apăsat atât de brusc pe frână, încât toţi ar fi ieşit prin parbriz.

— *Motherfucker* ăsta e un mincinos împuţit, zise el cu indignare. Ne întoarcem să-i tragem un glonţ în ţeastă.

Malko îi domoli ardoarea.

— N-ar servi la nimic. Tolman nu e decât un intermediar, ca şi Weizman. Deci, care poate fi înlocuit. Trebuie să ajungem la comanditari, să încercăm să blocăm afacerea pe latura asta.

Ajunseseră la intersecţia cu drumul care ducea la Ljubijana. Dar în loc s-o ia la stânga spre Austria. Malko făcu la dreapta.

— Nu ne întoarcem la Viena? întrebă Milton Brabeck.

Malko zâmbi cu nevinovăţie.

— Acest simpatic *Herr* Tolman mi-a sugerat să mai rămân puţin la Ljubijana. Nu ştiu de ce, dar cu siguranţă nu ca să-mi spună cine e ucigaşa lui Dieter Weizman.

— Crezi că va încerca să ne „dilească”? întrebă Chris Jones.

— Cinstit să-ţi spun, habar n-am. Dar am şi eu un motiv ca să a merg la Ljubijana. Vreau să mă întâlnesc cu un prieten din SOVA, comandantul Martin. L-a pus sub ascultare telefonul lui

Tolman. Poate că după plecarea noastră, slovenul a dat unele telefoane interesante.

— Iisuse Cristoase! exclamă Milton Brabeck cu admiraţie. Afurisit creier mai ai! Cred că colcăie de neuroni acolo înăuntru!

— Păcat că nu putem să-ţi facem o grefă, suspină cu ipocrizie Chris Jones, care, de când citea *Reader's Digest,* se simţea un izvor nesecat de cunoştinţe...

După câţiva kilometri, Malko se opri la o staţie de benzină şi sună la SOVA dintr-o cabină telefonică. Avu norocul să-l găsească pe comandantul Martin, îi spuse unde se află şi slovenul propuse imediat:

— Să cinăm împreună. Ne întâlnim la Kirn. E un sătuc pe drumul spre Skopja Luka. Vei întreba de hanul *Podpec*. Cred că am lucruri interesante să-ţi spun.

Capitolul VIII

Începea să se facă noapte şi Nikolas Tolman tot nu reuşise să-şi revină de pe urma vizitei celor trei bărbaţi de la CIA. Încă mai simţea între dinţi oţelul ţevii revolverului vârât în gură. Nu reuşea să se liniştească. Îşi trecu limba peste cerul gurii zgâriat de ţeava Coltului. Tipii aceia doi erau ca cecenii lui Sevşenko. Nişte maşini de ucis. Iar el se şi văzuse mort…

Strânse tare paharul cu coniac ca să nu-i mai tremure mâinile, apoi îl bău cu înghiţituri mici.

Rememoră convorbirea. Îşi zise că reuşise să limiteze mult stricăciunile. Şi că avusese dreptate să i se opună lui Vladimir Sevşenko. Când aflase de la Sissi că agentul CIA era pe urmele sale, ucraineanul fusese cuprins de o furie oarbă. Voia să-l împuşte imediat ce se va arăta. Totuşi el reuşise să-l domolească şi să obţină un compromis: intimidarea brutală a ziaristei Crista Shongau. După aceea, ucraineanul insistase din nou.

— Acest tip trebuie eliminat, spusese el răspicat.. Altfel îl vom avea în cârca noastră şi poate să ne facă necazuri serioase. Dacă rămâne în circuit, stricăm înţelegerea.

Slovenul simţise cum îl trec sudori reci. Era cea mai importantă afacere din viaţa lui. Dacă totul mergea bine, avea să devină neînchipuit de bogat.

Acordul cu „Cartelul de la Sevastopol” prevedea cinci livrări, fiecare de aproximativ zece mii de tone de arme grele. Elicoptere grele Ml 24, elicoptere de asalt Ml 8, tancuri T.34-85 renovate, tancuri grele de patruzeci şi patru de tone M.72, cu sisteme de arme modernizate, tunuri de 130 cu muniţii, lansatoare de rachete IGLA, rachete sol-sol PL9, lansatoare de rachete multiple cu muniţii.

O cantitate de arme capabilă să răstoarne echilibrul de torţe în fosta Iugoslavie. Până în momentul de faţă. În ciuda livrărilor clandestine, musulmanii bosniaci nu dispuneau decât de vreo patruzeci de tancuri T.55 vechi, vreo douăzeci de tunuri, câteva elicoptere care abia erau în stare să zboare, vreo treizeci de lansatoare de rachete multiple şi foarte puţine rachete sol-sol. Pe când sârbii din Bosnia aveau trei sute treizeci de tancuri, printre care T.72, opt sute treizeci de piese de artilerie grea, elicoptere

şi patruzeci de avioane de luptă.

Acest acord îi bucura nespus de mult pe croaţi, care aveau să recupereze, fără să plătească vreun ban, jumătate din acest armament!

Musulmanii bosniaci erau izolaţi. Orice livrare trebuia să treacă prin Croaţia, fie pe uscat, fie prin portul Split.

Dar lui Nikolas Tolman nu-i păsa de asta. Totul va fi plătit în avans, înainte de debarcare, pentru totalitatea armelor.

Era ceva ameţitor. Fiecare livrare era plătită de bosniaci cu şaptezeci şi două de milioane de dolari, din care Nikolas Tolman avea un procentaj de aproape 20%, adică douăsprezece milioane de dolari! O adevărată sursă de îmbogăţire pentru el care nu strânsese decât trei-patru milioane de dolari de la începutul războiului în Iugoslavia, după patru ani de muncă grea.

La sfârşitul operaţiunii se va alege cu peste şaptezeci şi două de milioane de dolari, pe care nici măcar nu va trebui să-i mai împartă cu Dieter Weizman.

După ce totul se va termina, Tolman calculase că, plătind toate cheltuielile, îi vor mai rămâne cel puţin cincizeci de milioane de dolari. Destul ca să ducă o viaţă fastuoasă până la sfârşitul zilelor... Fireşte, aceste arme aveau să provoace mii de morţi şi aveau să aprindă războiul în Iugoslavia într-un mod care va face actualul conflict să pară un joc de copii. Dar asta nu era problema lui. Ceea ce-l atrăgea cel mai mult, era faptul că era un *deal* curat: armele existau, mijlocul de livrare la fel, iar bosniacii aveau banii datorită sponsorilor lor.

Pregătea cu Dieter Weizman această afacere de opt luni şi nu avea intenţia să se lase văduvit de roadele eforturilor sale. Deja fusese nevoit să dea din buzunarul lui cele două milioane de dolari dispărute. Altfel Sevşenko n-ar fi continuat afacerea. Acest acont modest trebuia să dovedească buna-credinţă a cumpărătorilor şi să achite primele cheltuieli; închirierea vaselor, pregătirea materialului, comisioanele pentru vameşi.

Când părăsiseră oraşul Bled ca să se ducă la bancă după bani. Sevşenko îi spusese care erau condiţiile lui. Agentul CIA trebuia să dispară. La Ljubijana se vor despărţi. Dacă agentul CIA îl va urmări pe el, va avea grijă să-l omoare pe autostrada care ducea la Viena. Dacă îl urmărea pe Tolman, atunci slovenul trebuia să-l lichideze.

Tolman acceptase şi soarta decisese. El fusese nevoit să-l lichideze pe intrus. Pentru că prima tentativă eşuase, acum

trebuia s-o ia de la început...

Numai că nu avea de gând s-o facă direct. Nu era bine să supere CIA. Trebuia să angajeze pe cineva, vina să cadă asupra KOS-ului. După al treilea pahar de coniac, găsi soluţia. Nu-i mai rămânea decât s-o pună în aplicare.

*

* *

Hanul *Podpec* semăna cu un decor de operetă naiv, cu băncile sale de lemn şi clienţii îmbrăcaţi în costume ca în filme. Era în inima Iugoslaviei un sătuc din mijlocul pădurii. Chris şi Milton făcură ochii mari de uimire. Patronul puse pe masă o sticlă de şliboviţă.

— Ne oferă rachiul său personal, explică comandantul Martin.

Milton şi Chris păliră. Altă oroare!

— N-au totuşi Defender?

Numai că whisky-ul încă nu ajunsese până acolo... Se resemnară să bea alcoolul acela extrem de tare. Ofiţerul de informaţii sloven era însoţit de o brunetă cu un decolteu pătrat care-ţi lua vederea. Gura ei mare şi ochii negri aveau o expresie incendiară. Slovenul părea foarte bine dispus în timp ce-l asculta pe Malko povestindu-i întrevederea cu Nikolas Tolman.

— A câştigat mulţi bani, remarcă el. Dar dacă a dat două milioane de dolari din buzunarul lui. Înseamnă că e sigur că va câştiga de zece ori mai mult... A fost la Koper ca să se înţeleagă cu asociatul lui, Dagman Polica.

— Acolo nu sunt vameşi? întrebă mirat Chris Jones.

Ofiţerul de la SOVA zâmbi în faţa naivităţii americanului.

— Vameşii sunt incluşi în cheltuielile generale, explică el. Aici au salarii foarte proaste.

Milton Brabeck roşi brusc ca o domnişoară. Sub masă, coapsa tinerei Dragona Turjak, însoţitoarea comandantului Martin, se sprijinea de piciorul lui cu o insistenţă suspectă. Aşezată între cei doi bărbaţi, tinerei femei părea că îi face plăcere să se afle la mijloc. În stânga îl avea pe Milton, iar în dreapta pe comandant, care îi pipăia tot timpul coapsa. Milton se trase uşor într-o parte, fugind de contactul care îndemna la păcat.

— Nikolas Tolman a dat multe telefoane după plecarea voastră, îi anunţă comandantul Martin.

— Unde? în Ucraina? întrebă Malko.

— Nu. La Koper, la Pula, la Rijeka, în Croaţia.

— Cui?

— Îl căuta pe un anume Roberto. A sunat în baruri, cafenele, discoteci. Peste tot a lăsat mesaje în care îi cerea să-l sune.

— Îl cunoşti pe acest Roberto?

— Nu, mărturisi slovenul. Probabil că e un italian. Poate că asta nu are nici o legătură cu treaba voastră.

Li se aduse carne de pui piperată şi toţi o băgară în mâncare, cu excepţia lui Chris şi Milton, care ciuguliră doar câţiva cartofi. La sfârşitul mesei Malko înţelese de ce-l chemase comandantul Martin în locul acela uitat. Dragona, care semăna cu un vulcan gata să erupă, se pleca din ce în ce mai des la urechea lui, chicotind lubric. Slovenul se întoarse spre Malko.

— Dragona vrea s-o conduc acasă. Locuieşte pe-aproape. Sper că nu aveţi nimic împotrivă?

Tânăra femeie era deja în picioare. Înainte de a pleca, ea îi aruncă lui Milton Brabeck o privire care-l făcu pe american să roşească din nou. Se vedea bine că ar fi tentat-o puţin exotism.

*

* *

În localul de dans *Elite,* aflat în portul Koper, Roberto Bari coborî de pe taburetul de la bar şi porni spre toaleta de la subsol. Se închise în cabină, scoase un pliculeţ de cocaină. Îl desfăcu, în echilibru pe chiuvetă. Luă apoi un pai subtilizat de la bar, îl vârî în nara stângă şi trase pe nas mica grămăjoară de praf alb şi strălucitor în câteva secunde. Apoi se sprijini de perete aşteptând ca drogul să-şi facă efectul. Oglinda îi arăta imaginea unui cap de capră pe un gât de pui şi-şi zise că nu era deloc frumos. Poate că asta şi explica sumele pe care trebuia să le plătească pentru o scurtă felaţie administrată de o zdrenţăroasă dintr-un port al Adriaticii. Era tras la faţă, avea riduri şi cearcăne mari la ochi. Avea o privire stinsă şi înfăţişarea unui om de cincizeci de ani. Totuşi nu avea decât douăzeci şi şapte.

Problema era că avea toate şansele să nu mai împlinească douăzeci şi opt…

Născut la Bordighera, abandonat la vârsta de şapte ani, fusese luat de un „naş” din Mafie şi educat în spiritul ei. Primul asasinat l-a comis la şaptesprezece ani… Cariera lui în rândurile Mafiei ar fi continuat fără probleme, dacă în 1989 n-ar fi fost trimis după droguri în Croaţia. Într-un bar din Zagreb, Roberto întâlnise un croat întors din Australia care îl înrolase în Brigada 109 croată, o unitate „specială” având misiunea de a-i teroriza pe inamicii croaţilor – sârbi şi musulmani – în cel mai curat stil al ustaşilor.

Roberto Bari îşi mânjise mâinile de sânge până dincolo de coate. Execuţiile îndeplinite până atunci pentru Mafie erau jocuri de copii în comparaţie cu jocurile actuale. Trebuia să se strecoare în satele cu populaţie majoritară sârbă din regiunea Knin şi să masacreze, în modul cel mai atroce posibil, cât mai multe familii în cel mai scurt timp. Spintecau femei gravide, tăiau cu toporul bărbaţii după ce le scoteau ochii, le smulgeau limba şi părţile genitale. Copiii, inclusiv nou-născuţii, nu erau decât sugrumaţi.

După prima misiune, Roberto vomase o oră şi se pusese pe băut. La a doua, pe când era deja beat mort, nimerise peste o tânără care îl scuipase în faţă. Înfuriat la culme, Roberto îi smulsese sânii, bucăţică cu bucăţică, cu cleştele.

Luni în şir trăise într-un univers de coşmar. Ziua dormea sau bea. La căderea nopţii, oamenii din Brigada 109 se înghesuiau în camioane şi erau duşi până la marginea satului care trebuia arat.

Roberto Bari, căruia îi plăcea să meşterească, pusese la punct un aparat de smuls ochii. Un fel de furculiţă pentru stridii, cu doi dinţi aflaţi la o depărtare bine calculată, terminată cu două spatule cu marginea ascuţită. Invenţia îi adusese admiraţia tuturor camarazilor.

După sârbi, venise rândul bosniacilor. Atrocităţile deveniseră o rutină. Roberto Bari săvârşise marea lui ispravă la Gornavikuv, când arsese de vii, dintr-o singură lovitură, trei sute şaptezeci de sârbi… Puţin după aceea, Brigada 109 fusese desfiinţată. Astfel de fapte începeau să creeze Croaţiei o imagine dezastruoasă.

Drept recompensă pentru bunele şi loialele sale servicii, Roberto Bari primise un paşaport croat. Se instalase în subsolul unei vile locuite de refugiaţi, în mahalaua din Ryjeka, marele port croat la Adriatica şi supravieţuise de bine de rău făcând pe traficantul până în 1995… Şi apoi, într-o zi, ieşind dintr-un bar, trei necunoscuţi deschiseseră focul asupra maşinii sale. Scăpase ca prin urechile acului, după o cursă disperată, omorând doi dintre agresori. Erau sârbi!

Şeful Statului-major al armatei croate, ca să se dezvinovăţească în faţa autorităţilor internaţionale, pretinsese că „Brigada 109” scăpase de sub controlul guvernului… Şi ca să-şi dovedească buna-credinţă, el dezvăluise numele câtorva criminali de război care nu erau croaţi, printre care şi cel al lui Roberto Bari…

Atunci începuse pentru el o viaţă rătăcitoare de om hăituit.

Rareori se culca de două ori în acelaşi loc, bea mult, se schimba puţin şi slăbise în aşa hal, încât arăta scheletic. Ca să supravieţuiască se îndeletnicea cu singurul lucru pe care ştia să-l facă: ucidea. Mici „contracte" prost plătite, care deseori prezentau multe riscuri. Nu mai avea decât o singură armă, care nu era de mare precizie şi avea tendinţa să se blocheze.

Mafia nu-l mai voia, croaţii nici atât.

Ajuns la capătul puterilor, Roberto acceptase în cele din urmă propunerea oribilă a unui traficant bosniac de organe. Instalat lângă Sarajevo, la Dobrinja, italianul mersese până la capătul ororii. Patronul lui era în înţelegere cu şefii lagărelor de prizonieri de unde putea să ia „materia primă". Sistemul era simplu. Preleva organe de la copii. Rinichii, ochii, inima. După aceea, prin intermediul unor complici din Italia, găsea cumpărători la Trieste, care plăteau foarte scump cumplitele lor achiziţii.

Un om se ducea să selecţioneze un copil dintr-un lagăr. Vreme de câteva zile, copilul era foarte bine hrănit. Era dus într-o ascunzătoare din Dobrinja, unde aveau grijă să-l liniştească ca să nu fie stresat.

După aceea, intervenea Roberto Bari.

Omora copilul lovindu-l cu ciomagul, ca pe un pui de focă. Apoi aştepta să i se încredinţeze organele într-un conteiner frigorific. Din momentul acela începea o cursă contra cronometru pentru a ajunge la Ryjeka în nouă ore, pentru ca organele să nu se altereze. Un traseu care în mod normal era străbătut în două zile şi jumătate, din cauza barajelor numeroase. Dar Organizaţia corupsese pe toţi cei care trebuiau corupţi. După ce ajungea la Ryjeka, Roberto Bari lua feribotul spre Trieste şi preda conteinerele celui care le aştepta.

Rezistase patru luni, apoi nu se mai întorsese din ultima călătorie, păstrând pentru el banii pe rinichii a doi copii masacraţi de el cu lovituri de ciomag... De atunci se ascundea între Slovenia şi Ryjeka. Ştiind că nu va mai rezista mult, obligat să-şi schimbe în permanenţă locul, pus la index de zvonurile care circulau pe seama lui, Roberto găsea din ce în ce mai greu „clienţi" şi ducea o viaţă de mizerie. Roata se întorsese pe bună dreptate şi era exploatat. Pentru ultimul contract nu obţinuse decât atât cât să facă plinul maşinii sale. Un vechi Fiat 1600.

Roberto urcă în bar, luă telefonul de pe tejghea şi formă numărul lui Nikolas Tolman. Roberto aflase despre trei dintre mesajele lui. Slovenul răspunse imediat, arătându-se neobişnuit

de călduros.

— Aş vrea să ne întâlnim, zise el. Unde eşti în momentul ăsta?

Era o întrebare la care lui Roberto nu-i plăcea să răspundă.

— La Pula, zise el. Dar nu rămân aici. Ne putem întâlni mâine la Ryjeka, în port, în faţă la *Ryjeka Banka,* la prânz.

*

* *

Malko şi „păzitorii" săi rătăceau pe Slovenska Cesta după ce luaseră dejunul în oraşul vechi. Nici o veste de la Nikolas Tolman. Stabilise o întâlnire la SOVA cu comandantul Martin, care ţinea neapărat să-i arate instituţia.

Ajunseră în colţul străzii Stefanova. Cele şapte etaje ale imobilului alb care adăpostea Ministerul de interne se ridicau chiar pe colţ. În mod ciudat, parterul era ocupat de magazine: o galerie de tablouri pe strada Stefanova şi un magazin de cadouri pe Slovenska Cesta, O vitrină întreagă era ocupată de o impresionantă colecţie de brichete Zippo autentice, *made în USA.* Chris Jones fu gata să leşine de bucurie şi se repezi înăuntru.

— Cu siguranţă că sunt unele pe care nu le am! exclamă el.

Malko, care se mulţumea cu o brichetă Zippo din argint masiv cu emblema sa, se prezentă la intrarea de pe strada Stefanova. Din păcate, comandantul Martin nu era acolo dar îi lăsase un mesaj. Fusese chemat la Maribor şi nu putea să fie prezent la întâlnire. Dezamăgit, Malko îşi zise că nu mai avea de ce să întârzie la Ljubijana. Dacă Nikolas Tolman nu dădea nici un semn de viaţă în cursul zilei de mâine, era hotărât să se reîntoarcă la Viena.

— Peste portul Ryjeka se abătuse un vânt rece. Cafeneaua unde se adăpostiseră Nikolas Tolman şi Roberto Bari era pustie. Slovenul se uita la ucigaş cu un dezgust făţiş. Neras, cu gâtul şi mai slab ca de obicei, italianul mirosea a sudoare şi a şliboviţă. Ochii lui erau într-o continuă mişcare şi tresărea la cel mai mic zgomot.

— Te va costa o sută de mii de mărci, îl anunţă Roberto Bari cu o voce nesigură.

Tolman dădu din umeri.

— Nu te prosti. Altfel, plec.

Se prefăcu că vrea să se ridice. Roberto fu cuprins de panică. Nu avea nici cu ce să-şi achite băutura.

— Bine, atunci cincizeci de mii. Zece mii imediat.

Nikolas Tolman nu avea chef să-şi piardă ziua în negocieri.

— Îţi dau zece mii de mărci, zise el. Şi asta pentru că ţin la tine. După ce faci treaba, mă suni. Îmi spui unde te afli şi eu te plătesc.

Roberto Bari se prefăcu că ezită, dar în privirea lui era atâta panică încât Tolman rămase neclintit.

— *Va bene,* zise el în cele din urmă. Dar vreau o mie de mărci imediat.

— Nu. Cinci sute.

— O mie.

De data asta slovenul simţi că Roberto nu va ceda. Scoase din buzunar un teanc de bancnote – mărci şi dolari laolaltă – şi numără zece bancnote de o sută de mărci.

Lui Roberto îi tremurau mâinile. Se întorcea norocul. Tolman chemă chelnerul, plăti şi se ridică.

— Să-mi faci o treabă frumoasă pentru banii ăştia, îi zise el. Hai, ciao.

Ieşi fără să dea mâna cu Roberto. Slovenul cunoştea foarte bine povestea cu copiii ucişi cu lovituri de ciomag.

Capitolul IX

Telefonul sună tocmai când Malko îşi termina micul dejun. Era Ronald Chapter care îi telefona de la Viena.

— Am primit un mesaj de la SISME[18]. Îl anunţă el. Le trimisesem o notă în urma cazului Weizman. Au găsit-o pe Doina Udvar! La hotelul *Danieli.*

— În Italia?

— La Veneţia. Ocupă un apartament de două mii cinci sute de dolari pe zi şi face jaf prin magazine. E singură şi plăteşte peste tot în bani lichizi.

— În dolari?

— Nu, în lire…

— Bine, zise Malko. Mă reped în Italia.

Cu maşina se făceau în jur de patru ore.

Închise telefonul şi-l strigă pe Chris Jones aflat în camera vecină.

— Plecăm la Veneţia, îl anunţă el.

— *Venice, California?* întrebă americanul plin de speranţă.

— Nu, Italia.

— Acolo unde sunt mlaştini?

— Dar şi lucruri foarte frumoase, îi atrase atenţia Malko. Şi vom sta la cel mai frumos hotel din lume. Vă aştept jos într-o jumătate de oră.

Malko coborî în holul mic şi pustiu. Un singur client sorbea o cafea în băruleţul de alături. Cei doi americani apărură bosumflaţi. Perspectiva de a mai trece o frontieră cu toată artileria lor nu-i bucura câtuşi de puţin.

*

* *

Roberto Bari pătrunse în garajul de la *Holiday Inn.* Un subsol în care maşinile ajungeau prin intermediul unei rampe ce se întindea de-a lungul hotelului. Italianul dormise prost. Trăsese la hotelul *Union,* care era lipit de *Holiday Inn.* După ce sosise de la Ryjeka pe la unu dimineaţa. În Slovenia se simţea totuşi mai în siguranţă decât în Croaţia, dar prea era chinuit de multe orori.

[18] Serviciul de informaţii italian (n.a.).

Examină parcarea. Nu erau decât vreo zece maşini. Scoase hârtia pe care era notat numărul maşinii… O găsi în rândul trei şi inspectă locul.

Clienţii veneau cu ascensorul, cum venise şi el şi ieşeau cu vehiculul pe o uşă culisantă, comandată electric, care putea fi pusă în mişcare cu mâna din interior. Italianul reperă o nişă înconjurată cu saci de ciment şi se ascunse acolo. Din locul acela putea să supravegheze cele două ascensoare. Va aştepta ca „ţinta” să ajungă lângă maşină şi să fie ocupată cu descuiatul portierei. În momentul acela avea să tragă. În spate. Fapt ce îi oferea o garanţie maximă.

Zidurile din ciment vor amortiza zgomotul detunăturilor şi va fugi pe rampă. Pentru mai multă siguranţă, se duse până la uşă ca să-i verifice deschiderea. După aceea, se întoarse în ascunzătoare şi încărcă arma.

Trecură douăzeci de minute. Doi clienţi veniră să-şi ia maşinile. Roberto Bari începea să fie cuprins de panică. Mai trecu un sfert de oră. Murea de sete şi era leoarcă de o sudoare urât mirositoare. Beculeţul ascensorului începu să clipească. Uşile se deschiseră şi apăru un bărbat blond care corespundea cu semnalmentele date de Nikolas Tolman. Roberto Bari era un ghem de nervi. Cu profesioniştii nu puteai să ştii niciodată… Bărbatul ajunse în dreptul maşinii, supravegheat de italian. Acesta din urmă scoase uşurel arma din buzunar şi-şi ţinu respiraţia. Calculă în gând: două în spate şi după aceea unul în cap. În felul ăsta, Cristos să fi fost şi tot n-ar mai fi înviat!

În momentul în care se pregătea să tragă, uşile ascensorului se deschiseră din nou. Băgă repede arma în buzunar şi simţi că-l lasă picioarele. Cei doi tipi care ieşiseră din cabina ascensorului aveau cuvântul „copoi” scris pe frunte… Nişte huidume cu privirea rece şi mobilă, sub hainele cărora un ochi expert putea să distingă un armament superior puşcociului său. Simţi că i se face greaţă. Dacă ar fi tras, acum ar fi fost şi el pe cale să-şi dea duhul. Văzuse şi el oameni din ăştia la adunările Mafiei.

— Malko, aşteaptă-ne! strigă primul în engleză.

Americani! Roberto Bari se ghemui în nişă. Slavă Domnului că nu păreau bănuitori!

— Cum e timpul la Veneţia? întrebă al doilea în timp ce se urca în maşină.

Roberto nu mai auzi răspunsul. Maşina începea să demareze. Evident, dacă ar fi fost un erou, ar fi golit încărcătorul asupra

celor trei bărbaţi şi i-ar fi lichidat mai înainte ca ei să se poată apăra. Dar se mulţumi să se uite în urma Mercedesului şi să-l înjure cu jumătate de glas pe Nikolas Tolman! Ticălosul nu-i spusese că ţinta lui avea două gărzi de corp!

Fusese la un pas de a fi masacrat pentru nişte amărâte de mărci.

Imediat ce maşina ieşi din garaj, Roberto se năpusti spre ascensor. Când ieşi pe strada Miklociseva, Mercedesul dispăruse de multă vreme. Alergă până la maşina lui oprită nu departe de-acolo. Nu era prea îngrijorat. Lin singur drum ducea spre Veneţia. Koper şi pe urmă autostrada care ducea la Udine şi Veneţia.

La Veneţia însă maşinile nu aveau voie să circule, ceea ce complica lucrurile. Se grăbi să iasă din Ljubijana, ajunse pe autostrada ce ducea spre Postojna şi apăsă pe acceleraţie.

Abia la zece kilometri după sfârşitul autostrăzii reperă Mercedesul blocat în spatele câtorva camioane... Acum putea să meargă liniştit până la mare... Roberto Bari aprinse o ţigară, cu stomacul crispat de furie. Era nerăbdător să găsească un telefon ca să-i spună lui Tolman tot ce gândeşte despre el.

*

* *

Agăţat de mânerul portierei, Chris Jones se înverzi la faţă. Americanul scoase o exclamaţie sugrumată văzându-l pe Malko lansând maşina într-o depăşire pe muchie de cuţit, sătul să mai respire fumul camioanelor.

— *Hold it,* gemu el, că altfel ajungem la spital. Aici oamenii suni bolnavi la cap.

O maşină Alfa îi depăşi chiar pe ei care se aflau în depăşire, cu un scrâşnet puternic de cauciucuri. În Statele Unite nu depăşeai decât dacă aveai un kilometru liber înaintea ta...

Milton Brabeck suspină de pe bancheta din spate.

— Asta e *Salariul groazei.* O să ajungem morţi.

Malko depăşea camioanele unul după altul, depăşit şi el la rândul lui de italieni deranjaţi la minte. Era un drum sinuos acoperit cu puţin polei.

Chris Jones murmură:

— Dacă ajungem în afurisitul ăla de oraş, o să mă duc drept la biserică.

— Dar nu eşti catolic, obiectă Milton Brabeck şi el înspăimântat.

— N-are a face. Rugăciunea mea va fi transmisă...

Supliciul lor mai dură aproape o oră. Nu răsuflară uşuraţi decât atunci când văzură Adriatica, totuşi nu prea atrăgătoare cu valurile ei cenuşii. În faţă se ghicea coasta italiană. Trieste şi Veneţia.

— Chestia asta chiar e o mare? întrebă cu mirare Chris Jones. Ai zice că e un mic lac.

În sfârşit frontiera. Încă o repriză de spaimă pentru cele două „gorile", care se şi vedeau într-o temniţă italiană. Milton se destinse.

— Gata, o să găsim iar mâncarea albilor! Italienii nu mănâncă cai. Ăştia au pizza.

— Ah, o pizza! zise Chris suspinând.

Două ore mai târziu. Malko pătrundea pe bifurcaţia care ducea la aeroportul din Veneţia. Hotărâse să predea maşina, inutilă în acel oraş în întregime pietonal şi să ajungă în centru cu *motoscaffo*[19]*.* Se pomeniră toţi trei în faţa singurei vedete ancorate în faţa aeroportului. După ce urcă la bord, Milton Brabeck remarcă, în timp ce parcurgea cu viteză laguna:

— Seamănă cu Miami, mai puţin soarele.

Aici dârdâiai de frig. După patruzeci şi cinci de minute, *motoscaffo* pătrunse pe un mic canal care se întindea de-a lungul hotelului *Danieli.* Milton îi făcu semn cu cotul lui Chris Jones.

— Iisuse Cristoase, o gondolă!

Când dădură cu ochii de holul somptuos şi faraonic al vechiului palat al dogilor, transformat în hotel, când văzură tavanele pictate, tablourile, draperiile, mobilele vechi, rămaseră muţi de stupefacţie, respectuoşi ca într-un muzeu.

— Ne reîntâlnim jos peste o jumătate de oră, zise Malko.

După ce văzu unde era camera, care avea ferestrele spre Canal Grande, la etajul doi, Malko coborî şi se duse la portar, ţinând în mână două bancnote de o sută de mii de lire.

— În ce cameră se află *signorina* Doina Udvar? întrebă el.

— Apartamentul 32, *signor,* îi răspunse portarul băgând în buzunar cele două bancnote. În general coboară pe la nouă. În seara asta e invitată la o mare serată la *Principele* Quesquina.

Malko mai scoase o sută de mii de lire.

— Trimite-i nişte flori împreună cu cartea mea de vizită, îi ceru el.

Portarul aruncă o privire la cartea de vizită.

---

[19] Vedetă rapidă lungă de vreo douăzeci de metri (n.a.).

— *Subito, signor Principe*[20]*.*

Malko se duse la bar. De data asta CIA îl ajuta să facă curte unei femei frumoase...

*

* *

— Găozar nenorocit! Era gata să mor împuşcat. Sunt TREI!

Roberto Bari era atât de înfuriat încât răcnea în cabina telefonică din faţa debarcaderului la care trăgeau *motoscaffi.* Când ajunsese la aeroport, nu mai găsise pe nimeni. Un hamal îi spusese că *motoscaffo* care plecase cu Malko şi prietenii lui se va întoarce, pentru că asigura naveta până la nouă seara. Nu-i mai rămânea decât să aştepte în frig.

— N-am ştiut, minţi Nikolas Tolman la celălalt capăt al firului.

— Ta va costa cincizeci de mii de mărci, îl anunţă cu răceală Roberto.

Slovenul amuţi. Pentru suma asta se extermina un sat întreg în Croaţia.

— Nici vorbă! zise el.

— Aşa! răspunse Roberto plin de furie. Ştii ce-am să fac? Am să mă duc la tip şi-am să-i spun că trebuia să-l împuşc şi CINE mi-a spus s-o fac. Părerea mea e că ar trebui să-ţi cauţi de-acum ascunzătoare... Hai, *ciao,* îţi urez o noapte plăcută.

— Nu. Stai. Nu închide! imploră Tolman. De acord! De acord!

— *Bene. Bene,* zise Roberto îmblânzit, dar m-am săturat de prostii. Aşa că mâine dimineaţă virezi douăzeci de mii de mărci la American Express din Veneţia. *Prestissimo.* Altfel...

— O voi face chiar mâine, promise slovenul.

Roberto Bari privi spre lagună. Sosea un *motoscaffo.* Întrebă:

— Cine sunt tipii ăştia?... Sunt din „sindicat”?

— Mda, îl asigură slovenul.

— Nu cumva sunt nişte copoi?

— Nici pomeneală.

Roberto închise. Puţin îi păsa. Dar pentru copoi era mai scump pentru că era mai periculos. Acum nu mai avea decât să-şi îndeplinească contractul.

Motoscaffo trăsese la mal. Sări pe punte şi-l întrebă pe pilot?

— Unde i-ai dus pe tipii dinainte?

— La *Danieli.* De ce?

— Aşa, răspunse italianul. Haide, dă-i drumul. Ştii unde e *Commodore?*

[20] Imediat, domnule prinţ (n.a.).

— Chiar lângă *Danieli* şi acolo e mult mai ieftin.

*

* *

— Uşurel!

Chris Jones forţa cu tandreţe uşa apartamentului 32. Era o nimica toată fiindcă avea asupra lui trusa pusă la dispoziţie de către Divizia Tehnică. Holul imens de la primul etaj era pustiu. Malko pândise plecarea Doinei Udvar de la galeria care domina parterul. Descoperind în acelaşi timp aspectul fizic al unguroaicei. O brunetă splendidă, foarte elegantă în rochia ei de seară, care era aşteptată de un bărbat înalt, slab şi chel. După aceea urcase într-o gondolă privată.

— Gata! şopti Chris Jones.

Uşa înaltă se deschise fără zgomot şi cei trei bărbaţi se strecurară înăuntru. După ce închiseră uşa în urma lor, Malko aprinse lumina. Chris şi Milton scoaseră acelaşi strigăt de stupefacţie.

— *Holy cow!*

Era nemaipomenit. Capela Sixtină, dar cu mai mult lux! O încăpere lungă de peste zece metri, cu un tavan pictat pe şapte metri, două ferestre imense care se deschideau spre Canal Grande, tablouri vechi şi oglinzi superbe pe pereţi, fotolii aurite demne de Versailles, mobile veneţiene de epocă şi un buchet de flori enorm aşezat pe o măsuţă de televizor. Muţi de respect cei doi americani sorbeau cu privirea acel decor de vis.

Malko intră în dormitor. Tavan pictat, lambriuri somptuoase, un pat mare din lemn. Haine de femeie împrăştiate peste tot.

Cei trei bărbaţi începură să scotocească peste tot. Chris Jones descoperi sub patul mare o valijoară-diplomat din piele neagră, încuiată, cu iniţialele D.W. Milton Brabeck supraveghea uşa în timp ce Chris ataca încuietorile, ajutându-se de un stetoscop pentru a auzi clinchetul rotiţelor. După treizeci şi şapte de secunde se deschise prima broască. A doua avea aceeaşi combinaţie: 176. Americanul deschise capacul şi fu gata să se sufoce.

Valijoara era plină de bancnote noi de o sută de dolari! Numai din colţul stâng lipseau ceva bani.

— Iisuse Cristoase, n-am văzut în viaţa mea atâţia bani! zise Chris Jones suspinând. Mă întreb câţi or…

— Ceva mai puţin de două milioane de dolari, răspunse Malko.

Erau banii lui Dieter Weizman. Minus ce cheltuise Doina Udvar.

Îşi continuară cercetările fără să mai găsească nimic altceva, apoi se retraseră tot aşa cum veniseră. Malko se instală în barul de la parter. Era perplex. De ce venise Doina Udvar la Veneţia în loc să se ascundă în Ungaria? Părea foarte nepăsătoare... Nu ştia ce atitudine să aibă faţă de ea. Trebuia s-o facă să vorbească. Nici acum nu era convins de vinovăţia ei în asasinarea lui Dieter Weizman. Totuşi cele două milioane de dolari erau acolo... Hotărî să aştepte rezultatul demersului său galant.

*

* *

Roberto Bari încerca să înghită nişte paste scârboase pe terasa hotelului *Commodore,* vecinul sărac al hotelului *Danieli.* Norii de deasupra oraşului dispăruseră alungaţi de vânt şi acum era frumos, deşi cam răcoare, iar turiştii se înghesuiau pe cheiul Marelui Canal printre chioşcurile la care se vindeau ilustrate şi suveniruri. La douăzeci de metri de el, *Danieli* părea că-l sfidează. Nu îndrăznea să intre de teamă să nu dea nas în nas cu ţinta. Celălalt ar fi putut să-l repereze şi după aceea ar fi fost mult mai dificil... Deci trebuia să-l aştepte să iasă. De preferinţă singur. Pe străduţele din jurul Pieţei San Marco era relativ uşor să tragi şi să fugi. În loc să ia un *motoscaffo* prea uşor de reperat, se va duce după aceea la intrarea în oraş. Acolo unde turiştii îşi parcau maşinile şi va pleca cu autobuzul.

Termină de mâncat, plăti şi se pierdu în mulţimea care aştepta vaporaşele, printre tarabele negustorilor ambulanţi, chiar în faţa hotelului *Danieli.* Revolverul îi atârna la centură, creându-i o senzaţie liniştitoare. Aici era la el acasă, în ţara lui.

*

* *

— *Herr* Linge?

Vocea femeii de la telefon era ezitantă. Simţi cum i se accelerează pulsul.

— Eu sunt, zise el.

— Sunt Doina Udvar. Vreau să vă mulţumesc pentru flori. Sunt splendide! Dar sunt încurcată, nu vă cunosc...

— Nici eu! mărturisi Malko. Am trecut unul pe lângă altul în hol. Eraţi atât de frumoasă încât n-am putut să nu aduc un omagiu frumuseţii voastre.

— Mulţumesc! zise ea. Mă faceţi să roşesc. Nu ştiu cum să...

— Acceptând invitaţia mea la dejun!

Ezitarea ei fu destui de scurtă.

— Veniţi să mă luaţi din apartamentul meu, zise ea. Stau la numărul 32.

Malko închise plin de euforie. Poate că va afla în sfârşit secretul morţii lui Dieter Weizman.

Capitolul X

Strălucitoare!

Acesta fu singurul cuvânt care îi trecu prin minte lui Malko când o văzu pe Doina Udvar coborând ultimele trepte ale scării care ducea în hol. O siluetă lungă, zveltă şi totuşi cu forme pline şi nişte picioare interminabile care păreau şi mai lungi din cauza fustei mai mult decât scurte. O alură de regină.

Păşi spre ea. Îi luă mâna şi i-o sărută.

— Sunt Malko Linge.

Privirile lor se întâlniră. Ochii albaştrii uşor migdalaţi erau veseli, părul scurt foarte negru, iar buzele foarte roşii păreau un fruct tropical savuros. Purta un costumaş roz, vestă foarte lungă şi fustă foarte scurtă. Bluza neagră lăsa să se ghicească sânii rotunzi care se mişcau liber sub mătase. Părea stingherită, dar susţinu privirea lui Malko.

— Unde mă duci? întrebă ea cu o voce puţin forţată.

— La *Harry's Bar.* La Cipriani. Acolo se poate mânca cel mai bun orez din Veneţia.

— Luăm o gondolă?

Malko zâmbi.

— Nu, e la două sute de metri, pe Canal Grande. Să mergem pe jos. După aceea, dacă doreşti, ne plimbăm cu gondola.

Părăsiră hotelul urmăriţi de privirea complice a portarului.

Malko era uimit. Nu corespundea deloc cu genul de femeie pe care se aştepta să-l întâlnească, amanta unui negustor de arme. Între ea şi Hildegarde Feldbach era o depărtare de câţiva ani-lumină. Doina Udvar semăna cu o tânără de familie bună care vrea să se distreze. Nici o fărâmă de vulgaritate sau de provocare în felul în care mergea şi nici în atitudine.

De-a lungul canalului era lume multă. Porniră în direcţia Pieţei San Marco. Chris Jones şi Milton Brabeck părăsiră imediat taraba cu ilustrate şi porniră discret după ei.

— E prima dată când vii la Veneţia? întrebă Malko.

— Da, mărturisi ea. A fost unul dintre visele mele din copilărie. Nu-i aşa că e cel mai frumos oraş din lume? Dar dumneata?

— Eu am mai fost de câteva ori, răspunse Malko. Şi, într-adevăr, e un loc extraordinar. Uimitor e că poţi să întâlneşti aici o

femeie atât de frumoasă şi singură. Cred că italienii te curtează cu asiduitate.

Doina se tulbură uşor.

— Sunt în stare să mă apăr, răspunse ea. Am întâlnit şi italieni adorabili care m-au dus la serate superbe.

Ajunseră în faţa geamurilor mate de la *Harry's Bar.* Un chelner tacticos, îi aşează pe scaune de moleschin roşu. Doina comandă un Original Margarita precizându-i barmanului că preferă Cointreau, nu triplu-sec. Apoi se cufundă în contemplarea pereţilor plini cu portretele unor celebrităţi.

Cinci minute mai târziu, Chris şi Milton îşi făcură şi ei apariţia şi se instalară la o masă din apropierea lor, cu faţa spre uşă. Malko înfruntă privirea ochilor albaştri. Acum trebuia s-o facă să vorbească pe femeie care fugise cu două milioane de dolari.

— De unde ţi-a venit ideea să vii la Veneţia? întrebă el.

Doina gustă foarte puţin din paharul cu Original Margarita savurând gustul alcoolului amestecat cu cel al sării de pe marginea paharului. Ea nici măcar nu clipi, surâse, apoi zise cu o voce plină de blândeţe:

— E o poveste ceva mai complicată.

*

* *

Roberto Bari dârdâia de frig pe podul de peste micul canal care trecea prin faţa hotelului *Danieli* şi se unea cu Canal Grande, chiar în faţă la Cipriani. Văzându-i pe cei doi ieşind de la hotel, italianul îşi zisese că sosise momentul.

O străduţă lega cheiul Marelui Canal de piaţa San Marco, permiţându-i să fugă şi să se piardă după aceea în mulţimea de turişti care mişunau în imensa piaţă. Străduţa era destui de îngustă ca să nu poată fi urmărit decât de un singur om. Iar arma lui ar fi în stare să-i descurajeze pe eroi. Grăbea pasul ca să prindă din urmă cuplul când auzi în urma lui vorbindu-se englezeşte. Avusese destul sânge rece ca să încetinească pasul şi să se lase depăşit. Erau cele două „gorile" care escortau ţinta! Încă o dată scăpase ca prin urechile acului! Acum nu mai avea ce să facă decât să stea ascuns. După ce se asigură că ţinta şi însoţitoarea luau acolo dejunul şi aveau să stea o oră încheiată, Roberto se hotărî să se ducă să-şi ia cele douăzeci de mii de mărci acont de la American Express.

Asta avea să-i mai ridice moralul.

Pe drum se întrebă cine era bruneta superbă care însoţea

„ţinta”. Şi ea părea că stă la *Danieli.* Nu era deloc bine să lase un martor, drept pentru care se hotărî să ceară instrucţiuni.

După douăzeci de minute ieşea de la American Express, după ce stătuse la coadă alături de turişti din toate ţările. Spumega de furie. Nu se virase nici un ban pe numele lui.

Încerca zadarnic să vorbească la telefon cu cel care îl angajase. Nikolas Tolman nu se afla la Bled şi telefonul lui celular nu funcţiona. Roberto Bari ezită. Altădată ar fi lăsat totul baltă, dar avea o nevoie disperată de bani. Aici, la Veneţia, se simţea relativ în siguranţă. Dar când trecea din nou graniţa dădea din nou peste duşmanii lui. Mancă un sandviş în mijlocul unui grup de tineri britanici şi se întoarse în ascunzătoare.

*

* *

Motoscaffo despica apele cenuşii ale lagunei, legănat uneori de valurile altei vedete. Doina Udvar stătea întinsă leneş pe perne, cu fusta care îi descoperea acum pulpele aproape până sus. Şi contempla cerul. Era uluită de fabricile de sticlă din Murano pe care tocmai le vizitase. Cumpărase o fructieră superbă şi Malko putuse să vadă teancurile de bani îngrămădite în geanta ei. Bancnote de o mie de lire pe care ie dădea fără să clipească.

— Te vei ruina! zise el în glumă.

Tânăra unguroaică făcu o mică strâmbătură amuzată.

— Oh nu! Aici nu e chiar atât de scump şi sunt lucruri aşa de frumoase!

Se îmbarcaseră atât de repede încât cei doi americani nu avuseseră timp să-i urmeze. După ce admiraseră vitrinele din Murano, acum se întorceau la Veneţia care îşi aprindea luminile. Doina Udvar părea că se obişnuise cu Malko. Vorbeau în germană şi lăsa impresia că i se pare natural ca el să-i facă curte. El o observa, căutând ocazia favorabilă. Dacă ar fi atacat-o direct, existau toate riscurile ca ea să se sustragă şi nu va mai afla nimic nici despre moartea lui Dieter Weizman, nici despre afacerea pe care o pusese la cale.

Motoscaffo acostă lin la pontonul din faţa hotelului *Danieli.* Malko o ajută pe tânăra femeie să urce pe debarcader şi o conduse până la apartament. Ea îl pofti înăuntru să-i ofere ceva de băut, îşi scoase pantofii şi se agită în faţa barului, pregătind două Original Margarita pe bază de Cointreau, tequila şi lămâie verde.

— Ce-ar fi să cinăm împreună? propuse Malko.

— Am o altă invitaţie…

Văzând aerul lui dezolat, ea adăugă imediat.

— Cred că pot să o anulez! Dar nu vom cina târziu.

— La restaurantul de la etajul patru, propuse Malko. Voi rezerva o masă…

*

* *

Când telefonul celular al lui Nikolas Tolman răspunse în sfârşit, Roberto Bari izbucni:

— Găozarule! *Stronzo!* urlă el în receptor. Lovelele n-au sosit. Unde eşti?

— Călătoresc, răspunse laconic slovenul. Banii au plecat, cu siguranţă că mâine îţi vor ajunge.

Vocea calmă mai potoli puţin furia italianului. Vântul rece îi făcu să se înfioare.

— Dar tu? Ai făcut treaba? întrebă Tolman.

— *Disgraciado!* exclamă Roberto. Tipul ăsta nu e niciodată singur. Iar acum are o femeie cu el. Una foarte frumoasă. O unguroaică.

Nikolas Tolman tresări. Nu-i venea să creadă.

— O unguroaică! De unde ştii?

— Am văzut-o luându-şi cheia. Eram în spatele lor. Apoi am telefonat. Centralistul mi-a spus că o cheamă Udvar. Stă într-un apartament grozav.

Nikolas Tolman crezu că va face un infarct.

— Ea l-a împuşcat pe unul dintre asociaţii mei, zise el. O „dileşti” şi pe ea! Îi tragi două gloanţe în burtă din partea mea. Vreau să faci treaba în seara asta. Îţi mai dau încă cincizeci de mii de mărci.

Brusca generozitate a slovenului i se păru lui Roberto deosebit de suspectă. Nikolas Tolman nu lăsă timp de gândire.

— Putoarea aia a şterpelit hârtii foarte importante, nişte contracte. A plecat cu valijoara amicului meu. Pe ea trebuie să fie iniţialele D.W. Trebuie să pui mâna pe ele. Pentru asta îţi dau atâtea lovele.

— Foarte frumos, răspunse Roberto Bari, dar mai sunt şi cele două „gorile”.

Nikolas Tolman nu era dispus să stea la discuţii.

— Te descurci! Eşti un profesionist, nu? Un mafiot.

Roberto Bari închise, apoi traversă Piaţa San Marco şi se

îndreptă spre *Danieli.*

*

* *

Cina la lumina lumânărilor în restaurantul aproape pustiu de la *Danieli,* cu ploaia care biciuia geamurile, luase un aer de Marienbad. Ceea ce nu părea să-i displacă Doinei Udvar.

Malko o surprinsese de mai multe ori privindu-l cu o expresie tulburată.

Dacă ar fi fost vorba doar s-o ducă la pat, n-ar fi avut de ce să-şi facă probleme. Numai că era vorba despre altceva şi se hotărâse să încerce totul în seara aceea. Nu putea să stea la nesfârşit la Veneţia. În timp ce o încărcătură mortală de arme plutea spre Iugoslavia. Pe de altă parte, informaţiile deţinute de Doina ar fi putut să-l ajute.

— Bem ceva la bar? propuse el.

— Nu jos, e prea mult zgomot, zise ea. Mai bine în apartamentul meu.

Coborâră două etaje. Pentru că rămânea în hotel, Malko le dăduse liber celor doi americani ca să se mai cultive şi ei puţin, îşi lăsase chiar şi revolverul extraplat în cameră. *Danieli* era un fel de „cocon" liniştitor şi luxos unde te simţeai în deplină siguranţă...

Doina aprinse lumina în salonul imens, se duse la bar şi începu să pregătească băutura ei favorită, amestecând Cointreau, tequila şi lămâie verde. Băuse şi la masă destul de mult şi ochii ei aveau o strălucire neobişnuită. Îi întinse lui Malko unul din pahare:

— Pentru Veneţia!

Privirile lor se întâlniră câteva secunde, apoi ea traversă salonul, se îndreptă spre una dintre ferestrele monumentale care dădeau spre Canal Grande şi o deschise. Malko veni lângă ea şi-şi trecu mâna după mijlocul ei. Doina păru că nu-şi dă seama. Aerul rece o făcea să se înfioare, dar afară nu mai ploua. Coapsele lor se atinseră uşor şi tânăra femeie îşi întoarse faţa spre el. În ochii ei albaştri se putea citi nostalgia.

— Niciodată în viaţa mea nu am fost atât de fericită! zise ea suspinând. Am impresia că trăiesc un vis.

Buzele lor se aflau la numai câţiva centimetri şi Malko doar apropie uşor capul ca ele să se atingă. Doina părea că asta şi aştepta. Urmă un sărut lung şi romantic. Tânăra femeie se întorsese spre el şi corpul ei se sprijinea acum de Malko. Doina

voia să facă dragoste şi nu ascundea asta. Atingând-o uşor cu pieptul, Malko simţi prin bluză sfârcurile întărite ale sânilor.

Deodată ea se înfioră şi se desprinse de el.

— Mi-e frig, zise Doina.

Malko închise fereastra, apoi o luă de mână şi o duse în salon. Doina Udvar îşi trase mâna şi se aşeză pe canapeaua mare din mijlocul încăperii.

— Aşteaptă! zise ea cu blândeţe. Şi eu te doresc, dar e foarte plăcut să prelungeşti aşteptarea.

Ea fu cea care îl sărută din nou, lungită pe jumătate pe canapea şi Malko se întrebă dacă nu cumva voia să facă dragoste în acea încăpere cu farmec anacronic. Doina Udvar apărea ca o prinţesă veneţiană din secolul al XVI-lea. Deşi se simţea totuşi un oarecare disconfort.

Treptat, flirtul lor romantic se transformă într-o îmbrăţişare pasionată, dezordonată. Descheiată la piept, cu părul desfăcut. Doina se răsucea cu voluptate sub mângâierile tot mai precise ale lui Malko. Tânăra femeie îl dezbrăcă chiar ea, spre marea lui surprindere. Când îl văzu gol, Doina alunecă în genunchi pe covor şi-i luă sexul în gură, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Părea că nu se gândeşte decât la plăcerea lui, ca o prostituată docilă.

Malko, cu privirea fixă spre uşa dormitorului, profita de clipa prezentă. Deodată nu-i veni să-şi creadă ochilor. Uşa înaltă care despărţea salonul de dormitor se întredeschisese! Cu un scârţâit uşor. Malko se încordă tot. Doina îşi dădu seama că ceva nu era în ordine, îşi retrase capul şi întrebă cu o voce neliniştită:

— Ce este?

— Am auzit un scârţâit dinspre dormitor, zise el. Şi mi s-a părut că se mişcă uşa.

Ea zâmbi.

— Probabil că s-a făcut curent. Ferestrele nu se închid prea bine. Palatul acesta e foarte vechi.

Dar Malko era sigur că nu visase. Îşi zise cu amărăciune că, deseori, viaţa lui periculoasă nu-i dădea pace nici în momentele cele mai agreabile. Se ridică şi-şi trase repede pantalonii.

— E ciudat, zise el. Nu cred că a fost curentul.

Dacă mai era încă în viaţă, după atâţia ani plini de riscuri, asta se datora faptului că niciodată nu neglijase nici cel mai mic indiciu suspect. Traversă salonul pentru a ajunge la telefonul

aşezat pe un mic birou de lângă ferestrele care dădeau spre Canal Grande, în partea cealaltă a camerei şi formă numărul „îngerilor păzitori”.

Nu-i răspunse nimeni.

Doina veni lângă Malko şi se lipi de el.

— Ce faci?

— Sun la recepţie, minţi el. Am impresia că e cineva în camera de alături. Poate un hoţ...

Trăsăturile tinerei femei se crispară de agasare, dar reveniră la normal la fel de repede. Era clar că, în ciuda recentelor evenimente din viaţa ei. Doina nu se credea în pericol în acel hotel de lux.

— Nu e nimeni, zise ea. Mă duc să văd!

Şi se îndreptă cu paşi mari spre dormitor. Malko o prinse din urmă în mijlocul salonului.

— Doina!

Nu avu timp să spună mai mult. Uşa dormitorului se deschise larg şi apăru un necunoscut mic de statură, pipernicit, cu un gât lung şi slab ca de pui, cu trăsăturile crispate şi aerul ameninţător. În mâna dreaptă avea un revolver.

Întinse braţul fără nici o vorbă şi îndreptă arma spre Doina care stătea în faţa lui Malko. Acesta, dintr-un reflex instantaneu, îi dădu un vânt tinerei femei, aruncând-o violent într-o parte.

Doina ateriză în patru labe lângă bar şi se rostogoli pe covor.

În acelaşi moment necunoscutul trase în Malko.

Capitolul XI

Ucigaşul ochise capul. Asta îl şi salvă pe Malko. Simţi o arsură la tâmpla stângă şi se aruncă după unul dintre enormele fotolii aurite din salon. Doina, în patru labe, ţipând, se refugiase în spatele barului pe care se afla televizorul. Malko se rostogoli în spatele canapelei în momentul în care se auzi detunătura celei de a doua împuşcături. Glonţul lovi braţul unuia dintre fotolii, ricoşă şi nimeri în cea mai mare dintre cele trei lustre din cristal de Murano, provocând o ploaie de cioburi. Înţelegând că se afla prea departe, ucigaşul înaintă spre Malko. Se vedea bine că necunoscutul era foarte hotărât să-l lichideze.

Răsună a treia împuşcătură.

Uşa salonului se deschise chiar în acea clipă, pocnindu-se de perete şi în încăpere apăru Milton Brabeck. Din spatele lui se ivi şi Chris Jones, ţinând în mână Coltul lui enorm.

Din cauza penumbrei, americanii nu văzură imediat omul cu pistolul şi acesta avu timp să se retragă în dormitor şi să trântească uşa în urma lui.

Malko se ridică stupefiat şi încântat totodată.

— Cum de sunteţi aici?

— Îl urmăream pe acest avorton, zise Chris Jones, apropiindu-se cu precauţie de uşă.

Aşteptă ca Milton să ia poziţie, cu arma lui. Marca Ingram, apoi se repezi în uşă. Aceasta se deschise fără greutate. Camera era goală şi fereastra deschisă dădea spre străduţa de lângă hotel. Chris Jones nu ezită nici o secundă. Trecu peste balustradă şi sări jos de la trei metri. Milton Brabeck îl urmă imediat. Malko se aplecă peste fereastră şi îi văzu pe cei doi americani pornind în direcţii diferite. Doina Udvar se ridicase de jos. Tânăra femeie se uita la Malko înspăimântată şi stupefiată. Buzele îi tremurau. Apoi zise cu o voce tulburată:

— Mi-ai salvat viaţa.

Malko se apropie de ea. O prinse de mână şi o duse la canapeaua pe care începuseră să facă dragoste.

— Doina, îi zise el, trebuie să vorbim serios. Să-mi spui totul despre asasinarea lui Dieter Weizman şi cele două milioane de dolari pe care le-ai luat cu tine.

*

* *

Roberto Bari se hotărâse instinctiv să fugă spre malul canalului, *Riva degli Schiavoni*. Mai întâi pentru că era mai multă lume, apoi pentru că acolo avea o şansă să găsească o gondolă sau un *motoscaffo* pentru a se îndepărta cât mai repede. Strâmbându-se de durere, italianul se îndepărta cât putea de repede de *Danieli,* cu revolverul cald încă vârât la centură. Îşi luxase glezna când sărise de sus şi lacrimile îi curgeau de-a lungul obrajilor. Îşi blestema stângăcia şi neşansa. Apoi, aproape că nu mai avea bani. Nu-i mai rămăseseră decât o sută de mii de lire. Şi asta nu însemna mare lucru în Italia.

Se opri câteva clipe pe marginea cheiului, ca să-şi tragă sufletul şi ca să caute un *motoscaffo.* Nu se vedea nimic. Doar ultimul *vaporetto* pentru Murano care pleca abia peste douăzeci de minute. Privi în urma lui şi inima începu să-i bată cu putere. Una dinte cele două huidume care se năpustiseră în apartament se apropia cu paşi mari. Şi urmăritorul lui nu şchiopăta…

Cuprins de panică, Roberto Bari pătrunse pe o străduţă perpendiculară pe chei, comiţând greşeala să alerge şchiopătând uşor.

Asta îi atrase imediat atenţia lui Chris Jones care grăbi pasul. Când ajunse la intrarea pe străduţa îngustă şi pustie. Roberto Bari se afla aproape la capătul celălalt. Italianul se întoarse şi, practic fără să ochească, trase în direcţia americanului. Glonţul ricoşă în zidul unei case. Chris Jones nu avu timp să riposteze: italianul dăduse colţul… Americanul o luă la fugă cu toată viteza, recuperând o parte din distanţă. Străduţa dădea într-o stradă mai mare cu magazine închise. Zări în stânga lui silueta lui Roberto Bari care fugea şchiopătând.

În faţa lui, un pod trecea peste unul din canale, *Rio dei Graci.* De cealaltă parte, strada o pornea în mai multe direcţii. Dacă ajungea până acolo, avea o şansă să scape.

În momentul în care intra pe pod, italianul se opri brusc. Un bărbat înalt mergea pe mijlocul străzii, venind spre el.

Era cea de a doua „gorilă”.

Milton Brabeck îl zărise şi el pe italian. Americanul strigă cât putu de tare.

— Chris! E în faţa ta.

Strada era complet pustie. Doar doi îndrăgostiţi se sărutau într-un colţ, în umbra bisericii San Georgio dei Graci.

Roberto Bari nu ezită. Se repezi spre ei, o smulse pe fată din braţele iubitului ei, îi duse arma la tâmplă şi o lipi de el cu mâna stângă, servindu-se de ea ca de un scut.

— Dacă vă apropiaţi, o omor! strigă el în italiană.

Chris şi Milton nu vorbeau decât engleza, dar înţeleseseră perfect. Chris Jones trecu podul liniştit, cu revolverul în mână. Milton ajunse lângă el. Amândoi erau siguri că italianul nu va trage. Cel puţin nu imediat. Un ostatic mort nu e de nici un folos... Văzându-i venind spre el. Roberto Bari se trase lent înapoi pe lângă biserică. Mica piaţă se termina cu o fundătură, printr-un canal mic, perpendicular pe *Rio dei Graci.* Roberto Bari se sprijini de zidul bisericii San Georgio dei Graci, cu mintea goală. Glezna îl înjunghia îngrozitor. Terorizată, ostatica stătea nemişcată.

Băiatul, încremenit, rămăsese ţintuit locului, sub portalul bisericii.

Chris şi Milton făcură câţiva paşi înainte, ajungând la aproximativ trei metri de ucigaş. Cu o voce calmă, aşa cum fusese învăţat la şcoala FBI-uiui de la Fort Worth. Chris Jones îi zise:

— *You should drop your gun and leave this lady alone*[21].

Pentru american, până la proba contrarie, toate, femeile erau „lady”.

— Dacă faceţi o mişcare, îi zbor creierii! strigă italianul cu o voce stridentă.

Cei doi americani îşi dădeau seama că era în stare s-o facă. În spatele lor. Tânărul îi imploră:

— Lăsaţi-l să plece, o s-o omoare!

Dar, pentru că nici unul nu înţelegea limba celuilalt, dialogul nu era posibil.

Chris nici măcar nu răspunse. Secundele treceau. Tăcerea devenea din ce în ce mai apăsătoare. În noapte răsună lugubru sirena ultimului *vaporetto* care pleca spre Murano. Deodată fata suspină şi-şi pierdu cunoştinţa, alunecând încet de-a lungul corpului lui Roberto Bari care nu avu timp să reacţioneze.

Preţ de câteva secunde, revolverul italianului nu mai ameninţă femeia. Când coborî privirea spre corpul căzut la picioarele lui. Roberto Bari era deja practic mort. Dar nu-şi dădea seama. Două detunături răsunară aproape în acelaşi timp. Chris şi Milton trăseseră în cap. Aşa cum recomandă toţi antrenorii în acest gen de împrejurare. Faţa lui Roberto Bari explodă împroşcând cu

[21] Ar trebui să laşi arma şi să-i dai drumul doamnei (n.a.).

sânge în toate părţile. Cele două gloanţe de calibru mare îi distruseseră cutia craniană şi plăcile osoase. Împrăştiindu-i în jur conţinutul capului.

Tânărul ţipă îngrozit.

Ca o raţă sălbatică fără cap, Roberto Bari făcuse doi paşi înainte. Pe umeri nu mai avea decât un terci însângerat, dar încă mai strângea în mână revolverul. Doar că acum creierul lui nu mai putea să transmită ordine. O bună parte din materia lui cenuşie se afla lipită pe zidul bisericii San Georgio dei Graci.

Americanii nu aveau de ce să mai tragă.

Cu un plescăit înfundat, cadavrul ambulant se prăbuşi în apa neagră a micului canal. Chris şi Milton schimbară o privire elocventă. Era posibil ca împuşcăturile să fi alarmat *carabinieri.*

— *Let's go!* zise Chris Jones.

Italianul se repezi la femeia leşinată fără să le acorde nici o atenţie. Era convins că asistase la o reglare de conturi între mafioţi.

*

* *

Doina Udvar hohotea încetişor, cu mâinile încrucişate, repetând ca o placă stricată:

— Nu eu l-am omorât pe Dieter! Nu eu l-am omorât pe Dieter!

Malko o credea. Cineva bătu la uşă şi se duse să deschidă, în prag apăru Chris Jones.

— S-a făcut, îl anunţă el. Suntem afară.

Malko se întoarse la Doina şi o scutură uşor.

— Doina, acum trebuie să-mi spui adevărul. Nu avem mult timp.

Ea ridică spre Malko ochii împăienjeniţi de lacrimi.

— Dar cine eşti? Cine sunt cei doi? Cine e cel care a vrut să mă omoare?

— Despre el nu ştiu nimic, dar cred că pe mine voia să mă ucidă, răspunse Malko. Lucrez pentru o agenţie federală americană. Dieter Weizman lucra uneori pentru noi. Cine l-a omorât?

Doina îşi trase nasul, se ridică, se duse să-şi pregătească un Cointreau Caipirinha, bău jumătate de pahar şi se întoarse puţin mai calmă.

— Nu ştiu. Mă aflam în baie. N-am auzit nimic. Când am ieşit, Dieter zăcea mort pe culoar...

— N-ai văzut-o pe femeia despre care a vorbit poliţia?

— Nu.
— N-ai citit semnalmentele?
— Nu, n-am citit ziarele, am venit imediat aici.
— Nu ştii cine ar fi putut să fie?
— Nu.
— Nu ştiai cu ce fel de afaceri se ocupa Dieter Weizman?
— Nu. Nu-mi spunea mare lucru. Uneori ghiceam…
— De exemplu?
— Chiar în dimineaţa aceea a avut o întâlnire. Ştiu pentru că l-am auzit vorbind la telefon. Prinz Eugen Strasse. Nr. 37, chiar lângă hotelul *Schwarzenberg.* S-a dus acolo cu valijoara-diplomat.
— Cea pe care ai luat-o cu tine?
— Da.
— Ştiai ce era înăuntru?
— Am descoperit după moartea lui când am deschis-o. Bancnote de o sută de dolari.
— Ce trebuia să facă cu ei?
— Cred că trebuia să-i dea cuiva cu care aveam să cinăm împreună la *Drei Husaren.*
— De ce-i dădea aceşti bani?
Ea dădu din umeri.
— Nu ştiu.
— Cine i-a dat banii?
Doina se mai lumină puţin la faţă.
— La asta pot să-ţi răspund. Dieter a dat un telefon înainte de a se duce la întâlnirea de dimineaţă. L-am auzit cerând pe cineva cu un nume arab. Al Mahdi, sau cam aşa ceva. Respectivul a venit la telefon şi Dieter l-a întrebat dacă poate să vină. Celălalt i-a răspuns că da.
— Îl cunoşti pe acest Al Mahdi?
— Nu. Pot să mă duc să mă spăl pe faţă? Mă simt îngrozitor.
Malko îi dădu voie. Weizman primise două milioane de dolari de la un anume Al Mahdi. Avansul în contul livrării de arme pentru bosniaci. Aceşti bani trebuiau înmânaţi lui Sevşenko care îi reprezenta pe cei care vindeau. Până aici totul era clar.
Atunci cine îl omorâse? În nici un caz nu era Sevşenko care-şi aştepta banii. Nici Al Mahdi care tocmai i-i dăduse. Weizman nu făcuse nici o escrocherie… Doina, puţin mai înviorată, reapăru mai înainte de a fi rezolvat misterul.
— Ce s-a petrecut între momentul în care Dieter a primit

aceşti bani şi cel în care a fost ucis? întrebă el.

— Nu mare lucru, răspunse ea. S-a închis în baie cu valijoara. Când a ieşit de-acolo părea tulburat. A plecat din nou spunând că nu va întârzia mult. Într-adevăr, s-a întors după un sfert de oră. Presupun că a fost să telefoneze de la o cabină sau dintr-un bar. Făcea deseori asta.

— Pe urmă cum a fost?

Ea ezită.

— Nervos. Dar asta i se întâmpla destul de des. Îşi ştergea mereu ochelarii. După aceea…

— Deci. N-ai nici un amestec în acest asasinat…

Ea avu o mică tresărire.

— Bineînţeles că nu! Ţineam la Dieter. Fireşte, nu era un bărbat frumos, dar era foarte bun cu mine, foarte vesel. Şi foarte îndrăgostit. În plus, îmi oferea o viaţă aşa cum nu mai cunoscusem niciodată. Sigur, ştiam că afacerile lui nu erau prea limpezi… Dar nu-mi cerea niciodată să mă amestec.

— De ce-ai fugit?

Ea îşi feri privirea.

— Din mai multe motive. Ştiam că voi fi interogată de poliţie, poate chiar arestată şi asta mă speria. Pe urmă, când am văzut banii, mi-am pierdut capul. Mi-am zis că voi trăi fericită până la sfârşitul zilelor. Mi-am lăsat toate lucrurile şi am plecat. Am luat trenul până la Veneţia.

— De ce Veneţia?

Faţa ei se lumină.

— Dintotdeauna am visat să merg la Veneţia. Dar nu puteam, costa prea mult. Atunci am hotărât să-mi îndeplinesc visul. Când am ajuns la *Danieli* – auzisem că era cel mai frumos hotel din Veneţia am cerut cel mai frumos apartament. Schimbam zilnic bani la particulari, ca să nu atrag atenţia.

Se făcu din nou tăcere.

Malko nu lămurise misterul asasinării lui Dieter Weizman, dar aflase cine plătea cumpărările de arme..

— Ce vei face acum?

— Mă întorc în Ungaria!

Fusese strigătul inimii.

Malko se gândi la sutele de mii de dolari care se mai aflau în posesia ei şi insistă:

— Ai putea să pleci mai departe. Să începi o viaţă nouă.

Doina Udvar scutură din cap.

— Nu, banii ăştia îmi provoacă acum oroare. Mi-ar fi în permanenţă frică. Prefer să mă întorc la viaţa dinainte. Am trăit un vis frumos... Ţi-i voi da şi vei face cu ei ce doreşti.

— Mie! De ce?

Un zâmbet palid lumină faţa frumoasă a Doinei.

— Doar n-am să-i las în dormitor! Adineauri mi-ai salvat viaţa şi mi se pare că acest mediu îţi este foarte bine cunoscut, înapoiază-i celui care i-a dat lui Dieter. Acel Al Mahdi...

Era o ipoteză la care nu se gândise...

— Cum doreşti, zise el.

— Voi pleca mâine, zise ea. O să mă interesez ce avioane sunt. Vrei să rămâi aici în noaptea asta? Mi-e frică.

— Cred că nu mai ai de ce te teme, zise Malko. Dar rămân cu plăcere.

*

* *

Un soare orbitor scălda pietrele vechi ale Veneţiei. Malko, care dormise pe canapeaua din salon, se trezise de multă vreme, dar Doina încă mai dormea, frântă de oboseală. Coborî la portar ca să pregătească plecarea lui şi a Doinei. Ca majoritatea portarilor de la marile hoteluri şi cel de la Danieli, stimulat printr-un sistem de recompense, îşi orienta clienţii spre Air France. În cazul de faţă trebui să se mulţumească cu o cursă spre Viena pentru Malko şi cu alta spre Budapesta pentru Doina, aproape la aceeaşi oră.

După aceea, Malko luă micul dejun cu cei doi americani, care îi povestiră cum îl lichidaseră pe ucigaş.

— Am fost văzuţi, zise Chris Jones. Aş prefera s-o şterg.

— Foarte bine, zise Malko. Închiriaţi o maşină şi întoarceţi-vă la Viena. Pe sosea nu există practic nici un control.

— Şi tu?

— Nu cred că mă mai urmăreşte încă un ucigaş. Asta probabil că a fost trimis de Nikolas Tolman... Oricum, diseară la ora şapte plec la Viena. La o jumătate de oră după ce decolează avionul cu care pleacă Doina.

— Nu o iei şi pe ea la Viena? întrebă Milton Brabeck ironic.

Malko nu catadicsi să răspundă.

*

* *

Aşezat la una din mesele de pe terasa cafenelei *Quadri,* din Piaţa San Marco, cu telefonul celular lângă el. Nikolas Tolman

începea să fie cuprins de panică. După ce se gândise îndelung, luase hotărârea să vină la Veneţia. Dacă Roberto Bari reuşise să facă toată treaba şi recuperase valijoara cu dolari, exista o mică şansă să nu fi reuşit s-o deschidă. Cel mai bine era să nu fie lăsată multă vreme în mâna lui. O va prelua în schimbul banilor promişi. Era două şi jumătate după-amiaza şi Roberto Bari nu dăduse nici un semn de viaţă. Ştia că italianul rămăsese fără bani...

Cumpără ediţia de după-amiază a ziarului *Corriere della Sera* de la un vânzător de ziare şi o deschise cu înfrigurare la pagina faptelor diverse. Dădu imediat cu ochii de fotografia lui Roberto Bari. Fotografia era veche, dar faptele cât se poate de noi. Italianul fusese găsit mort într-un canal, după o încăierare cu nişte necunoscuţi înarmaţi. Având în vedere trecutul său, poliţia nu-şi punea prea multe întrebări în legătură cu asasinii lui. Restul articolului era consacrat carierei sale, acuzaţiilor, crimelor de război ale croaţilor şi mărturiei celor doi tineri care fuseseră martori la toată întâmplarea.

Nikolas Tolman împături ziarul, puse o bancnotă de zece mii de lire pe masă şi se ridică, simţind un nod în gât. Dacă victima lui identificase comanditarul, atunci era rău. Ticălosul de Roberto ratase ţinta... Faptul că murise nu-i păsa nici cât negru sub unghie, numai că el, Nikolas Tolman va fi obligat să se dea la fund până la noi ordine.

Acest lucru îi punea probleme, căci, după dispariţia lui Dieter, el era acum *go-between* între cele două părţi. Noroc că avea un telefon celular...

Se grăbi să ia un *motoscaffo* până la aeroport, zicându-şi că era mai uşor să ucizi nişte copii cu ciomagul decât pe un bărbat înarmat şi prudent. N-ar fi trebuit să aibă încredere în ticălosul de Roberto. Acum CIA ştia că era amestecat în afacerea cu arme şi îl va face să plătească într-o zi pentru asta...

*

* *

Motoscaffo se legăna pe micul canal, în faţa hotelului *Danieli.* Doina îşi pusese ochelari negri pentru a-şi ascunde lacrimile. Nu ştia dacă va mai veni vreodată la Veneţia. Malko venea în urma ei cu valijoara plină de dolari. Tânăra femeie îşi păstrase zece mii. La cererea ei, pentru primele cheltuieli la Budapesta. Malko se întreba ce va face cu restul banilor... Erau destui ca să facă castelul de la Liezen ca nou.

Tentaţie demonică…

Urcară în ambarcaţiune. Se lăsa noaptea. În cabină erau numai ei doi. Afară, pilotul, încotoşmănat şi protejat de parbriz, nu se ocupa de pasagerii lui, preocupat de controlul numeroaselor balize care marcau canalul de trecere prin lagună.

Doina şi Malko erau cufundaţi în gânduri. Pe lângă ei trecu un alt *motoscaffo* şi valurile îi legănară puternic. Doina fu aruncată spre Malko şi mâna lui se pomeni peste sânul liber sub bluza de mătase. Restul se petrecu fulgerător. Sfârcul sânului se întări sub mâna lui Malko. Doina, în loc să-şi reia poziţia iniţială, îşi trecu un braţ după gâtul lui şi-l sărută cu înfrigurare. O nouă zguduitură îi făcu să cadă pe spate şi Malko se pomeni pe jumătate culcat peste ea.

Când o femeie vrea să facă dragoste, ştie să se facă înţeleasă. Doina îşi alunecă bazinul sub el, ondulându-se şi strivindu-şi buzele de buzele lui…

Nu schimbară nici o vorbă. Malko se uită cu coada ochiului la pilotul care îşi vedea de treaba lui. Zări deasupra capului întrerupătorul şi stinse lumina din cabină. Imediat se pomeniră cufundaţi într-un întuneric deplin. Chiar dacă ar fi întors capul, pilotul n-ar fi putut să vadă nimic. Şi era plătit să-i transporte, nu să se uite la ei…

Întunericul o făcu pe Doina să se dezlănţuie. Tânăra femeie se descotorosi de haină. Malko o simţea încercând să-şi depărteze picioarele ţinute de fusta strâmtă. Erau complet lungiţi pe bancheta îngustă de moleschin, aruncaţi într-o parte şi în alta de mişcările ambarcaţiunii. Buzele Doinei păreau lipite de cele ale lui Malko. Limba ei executa un balet îndrăcit, iar bazinul i se agita atât de puternic încât Malko îşi zise că ajunsese deja la orgasm. Deodată ea îl respinse cu gesturi stângace şi zâmbi.

Se ridică, îşi trase fusta peste şolduri eliberându-şi astfel toată partea de jos a corpului… Malko zări un chilot mic din dantelă neagră şi ciorapi prinşi de un portjartier negru. Doina învăţase repede rafinamentul… Se debarasă singură de micul triunghi de dantelă care căzu pe podea.

Traseul nu dura decât douăzeci şi cinci de minute, aşa că nu aveau prea mult timp…

Corpurile lor se amestecară confuz şi Malko reuşi să se dezbrace parţial. Doina gemea întruna.

— Oh, vreau să mă culc cu tine! Vreau să simt plăcerea!

Când simţi sexul tare pătrunzând-o, tânăra femeie gemu şi se

arcui ca el să ajungă cât mai adânc în ea. Malko nici măcar nu se mişcase, mişcările ambarcaţiunii îl scutiseră de un astfel de efort. Doina era atât de excitată, atât de umedă încât aluneca în ea fără cea mai mică greutate. Cu picioarele ridicate, tânăra femeie se mişca întruna sărutându-l mereu ca o nebună. Simţi că ajunsese la orgasm atunci când îl muşcă de buză şi răsuflarea ei deveni rece.

Apoi reacţionă şi corpul lui. Fiind scuturat de tresăriri care fură pe punctul de a-l da jos de pe ea. Rămaseră lipiţi unul de celălalt. Doina voia să profite de fiecare secundă a acestei îmbrăţişări pasionate.

— Te simt, murmură ea.

Malko rămăsese în ea. Excitat de această situaţie ciudată. Ar fi avut destulă vreme să facă dragoste la hotel… Când simţi că ambarcaţiunea încetineşte, Malko se dezlipi de ea şi-şi reluă o ţinută mai decentă. Pentru Doina fu mai dificil…

Tânăra femeie arăta aproape convenabil în momentul în care *motoscaffo* se opri la debarcader. Intrară împreună în holul în care se înghesuiau vreo sută de pasageri de vârsta a treia, care veniseră să-şi aniverseze nunta de aur la Veneţia. Toţi erau din Lille şi se folosiseră de noile bilete combinate TGV-Avion ale sistemului Air France. Doina îl sărută şi îi şopti:

— Voiam neapărat să fac dragoste cu tine. Pentru ca povestea mea fermecată să fie completă.

Capitolul XII

— Am verificat toate listele diplomatice şi am luat legătura cu Grenze Polizei, îl anunţă omul de la CIA. Era un diplomat cu numele Ali Al Mahdi. Era diplomat la Ambasada Sudanului din Viena. Şi-a părăsit funcţiile în urmă cu doi ani pentru a se ocupa cu afaceri private şi i s-a pierdut urma. Cei de la Ambasada Sudanului pretind că nu ştiu nimic despre el.

Malko, revenit cu o seară în urmă de la Viena, nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Un sudanez! M-aş fi aşteptat mai curând la un saudit.

Ronald Chapter îşi aprinse prima ţigară a zilei şi suflă încetişor fumul.

— Ştim de multă vreme că saudiţii şi iranienii finanţează cumpărările de arme pentru musulmanii bosniaci. Or, Iranul şi Sudanul sunt foarte apropiate la nivelul serviciilor de informaţii. Poate că acest Al Mahdi e folosit ca un fel de paravan, pentru ca Iranul să nu fie direct implicat într-o vânzare ilegală de material de război.

— E posibil, recunoscu Malko. Pe de altă parte, după spusele Doinei Udvar, s-ar părea că a avut loc o altercaţie la telefon între Dieter Weizman şi acest Al Mahdi în ziua morţii sale. Poate că asta este explicaţia asasinatului.

— Poate, admise fără entuziasm americanul. Dar nu asta e problema. Trebuie să-l găsim pe Al Mahdi, pentru a continua să „penetrăm” această operaţiune. Şi pentru a putea acţiona. Mi-e teamă că nu vom putea împiedica tratativele financiare, dar trebuie să aflăm numele cargoului, itinerarul şi data livrării, pentru a-l putea intercepta. Probabil că vor folosi un vas cipriot, panamez sau liberian, pentru a încurca pistele.

Malko îi dădu dreptate.

— Voi începe de la Prinz Eugen Strasse nr. 37.

Privirea îi căzu peste valijoara cu dolari.

— Rămâne aici…

Americanul aruncă o privire stingherită spre acei bănet.

— De acord, deocamdată, pentru că din punct de vedere administrativ pune probleme. Să văd dacă pot s-o trec la fondurile noastre secrete, dar nu vreau să ajung în faţa unei

comisii a Congresului pentru deturnare de fonduri... Eşti sigur că nu vrei să-i iei?

Malko se ridică, blestemând etica moştenită de câteva generaţii de aristocraţi.

Cu dolarii ăia şi-ar fi putut acoperi castelul de la Liezen cu ţigle de aur.

*

* *

Elko Krisantem aştepta la volanul Rolls-ului. Chris şi Milton veneau în urma lui într-un Opel Senator.

La numărul 37 de pe Prinz Eugen Strasse se ridica un imobil trist şi cenuşiu, două corpuri de clădire despărţite printr-o curte. Patru scări. Malko începu cu curtea din stânga. Găsi numai nume germane. Nici pe celelalte scări nu avu mai mult noroc.

Se opri dezamăgit. Toate apartamentele erau locuite de austrieci. Cu excepţia unuia singur care purta sigla TWRA. Se întoarse la maşină şi sună la informaţii. Întrebând dacă exista vreun abonat cu numele TWRA care locuia pe strada Prinz Eugen nr. 37. Răspunsul sosi după câteva secunde.

— *Jawohl.* Third World Relief Association. Abonamentul este pe numele preşedintelui, domnul Ali Al Mahdi.

Bingo! cum ar fi zis Ronald Chapter.

Cum se prezenta situaţia? TWRA era o acoperire. Lucru frecvent. Un mijloc de transfer oficial al banilor în scopuri umanitare, în realitate însă pentru plata armelor. Iată de unde proveneau cele două milioane de dolari... Rolls-ul era prea bătător la ochi. Îl trimise înapoi şi se alătură celor doi americani.

Acum nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Două ore. Nimic. Nu voiau să telefoneze pentru a nu trezi bănuiala lui Ali Al Mahdi.

Deodată, contrastând cu gospodinele austriece, fiecare cu coşul ei de piaţă, o femeie elegantă coborî dintr-un taxi şi pătrunse în imobil. O brunetă înaltă, de tip oriental. Avea fruntea lată iar părul, negru ca pana corbului, era pieptănat pe spate şi prins cu o agrafă lunguiaţă. Avea o faţă osoasă şi un nas coroiat, puţin cam lung. Nu prea era frumoasă, dar avea un farmec excitant.

De umăr avea agăţată o geantă neagră din piele de crocodil. De altfel, totul la ea era negru: taiorul sobru, ciorapii şi pantofii. Cu excepţia unghiilor lungi, care erau roşii.

Un impuls nesăbuit îl făcu pe Malko să coboare din maşină şi

să intre în imobil pe urmele femeii.

O zări pe brunetă oprindu-se în antreul scării chiar acolo unde se afla TWRA.

Tocmai deschidea cutia de scrisori a organizaţiei umanitare. Femeia întoarse capul şi-l zări.

Malko, fără să se piardă, apăsă alt interfon pe butonul unui medic. Necunoscuta se îndrepta deja spre scară. Malko se întoarse la maşină destul de tulburat. După descrierile martorilor, bruneta aceea putea să fie asasina lui Dieter Weizman.

Dar de ce-ar fi ordonat Ali Al Mahdi uciderea omului cu care era în afaceri?

Mai trecu o oră. Apoi alt taxi se opri în faţa numărului 37 şi din el coborî un băiat cu un ten foarte mat, african sau oriental, slab, cu părul tuns foarte scurt, înfăşurat într-o şubă. Tipul intră în imobil cu un pas grăbit. Uşa se deschise după douăzeci de minute şi apăru femeia în negru însoţită de bărbatul în şubă. Probabil chemaseră un taxi pentru că acesta veni aproape imediat.

Malko porni cu maşina după ei. Taxiul îi duse până la hotelul *Imperial.* Malko coborî repede după ei şi-i văzu îndreptându-se spre sala de mese. Se instală într-un fotoliu din hol, prefăcându-se că citeşte un ziar. Era intrigat. Masa la care se aşezaseră cei doi avea patru locuri. Poate că aşteptau pe cineva…

Avea să apară Vladimir Sevşenko sau Nikolas Tolman?

Până la urmă îşi făcu apariţia un bărbat scund şi îndesat, cu un păr cărunt, cu un nas semit. Îmbrăcat într-un costum destul de „obosit”, care era însoţit de ceea ce părea a fi o gardă de corp. Când îl văzu, Ali Al Mahdi se ridică ca împins de un arc şi cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

Malko văzuse destul şi se retrase. Pe aleea laterală, chiar în faţa maşinii celor doi americani, staţiona un Mercedes cu o placă diplomatică. Chris Jones îi zise:

— Din el a coborât o maimuţă…

În ochii americanului, tot ce nu era WASP[22] aparţinea regnului animal.

— Singur?

— Nu, cu o maimuţă mai mare, gen gardă de corp.

— Duceţi-vă şi aruncaţi o privire în sala de mese să vedeţi dacă e acolo.

Chris Jones intră în hol şi se întoarse după câteva clipe.

[22] Protestanţi albi anglo-saxoni (n.a.).

— Ei sunt, anunţă el. Stau la masă cu clienţii noştri.

Malko îşi notă numărul Mercedesului.

*

* *

— E ambasadorul Bosniei-Herţegovina în Austria, îl anunţă Ronald Chapter. Nu e prima dată când îl găsim amestecat într-un *deal* de arme. Este mandatat de guvernul bosniac pentru acest gen de tranzacţii. Austriecii închid ochii.

— Cercul s-a închis, conchise Malko. Îi cunoaştem pe cei care vând, pe intermediari, dintre care unul a murit şi pe cumpărători. Mai rămâne de aflat de ce a fost omorât Dieter Weizman.

Americanul făcu un gest care însemna că nu-i pasă.

— Probabil că nu are nici o legătură cu problema noastră. Astfel de tipi au o sumedenie de duşmani.

— Printre care câteva femei brunete de tip oriental, zise cu ironie Malko.

Omul de la CIA nu-i aprecie umorul. Şi răspunse aproape tăios:

— Deci, crezi că bruneta aceea e asasina? De ce?

— O întrebare excelentă, recunoscu Malko, la care nu sunt în stare să răspund deocamdată. Dar sunt sigur că ea este…

Urmă o tăcere ceva mai lungă.

Malko îşi chinuise zadarnic mintea, dar reuşise să găsească motivul acestei crime. Însă era sigur că avea o importanţă capitală…

*

* *

Soraya Tadjeh avea de multă vreme un al şaselea simţ care îi permitea în general să simtă primejdia. Născută într-o mare familie, Khadjar[23], ea avea douăzeci de ani în momentul revoluţiei lui Khomeiny, un Mercedes decapotabil, destule podoabe ca să deschidă o bijuterie şi un simţ ascuţit al supravieţuirii. Foarte occidentalizată, detestând tot ce semăna cu un mola, ducând o existenţă foarte liberă între Teheran şi Londra. Frumuseţea şi temperamentul focos o făceau să ducă o viaţă amoroasă foarte intensă şi, dacă şahul n-ar fi murit, cu siguranţă că ar fi fost una dintre favoritele lui…

În timp ce Teheranul era cuprins de răzmeriţă, logodnicul ei, strălucit general de paraşutişti, fusese prins de miliţiile khomeyniste şi împuşcat. O parte a familiei sale alesese exilul şi

[23] Fosta dinastie care domnea asupra Iranului (n.a.).

Soraya Tadjeh se pomenise singură în vila mare de la Shemiran, înarmată doar cu carneţelul de adrese. Subreta analfabetă pe care o maltrata din adolescenţă îi promisese un viitor foarte vesel: închisoarea din Evin, torturi şi violuri, apoi spânzurarea…

Denunţul fusese deja trimis.

Soraya Tadjeh nu avusese nevoie de prea mult timp ca să înţeleagă că universul în care crescuse dispăruse pentru totdeauna.

Răsfoind carneţelul cu adrese găsise un început de soluţie. Numele unuia dintre proaspeţii ei amanţi. Un tânăr cu privirea înfrigurată, însufleţit de o mare ură împotriva americanilor şi a dinastiei Pahlavi… Ali Babanian. Nu-şi ascunsese niciodată simpatia pentru adepţii credinţei mola. Tânăra femeie începuse să-l caute cu febrilitate, găsind în cele din urmă numărul de telefon de la biroul lui. O secretară, foarte mirată că îi aude glasul, îi spusese că e în şedinţă şi îi dăduse adresa. În partea de jos a oraşului, după bazar.

Când a coborât din taxi, Soraya Tadjeh a descoperit un imobil bătând în galben, înconjurat de sârmă ghimpată şi păzit de pasdarani bărboşi, zdrenţăroşi şi înarmaţi până în dinţi.

Unul dintre ei încercă s-o împiedice să intre, pretextând că nu fusese convocată. Suspiciunea lui se transformase în mirare când Soraya i-a spus că venise din proprie voinţă la Ali Babanian.

Pe culoarul jegos, vreo treizeci de persoane aşteptau în picioare, cu un aer abătut, unele cu urme de lovituri, altele cu cătuşe la mâini, toţi având o privire goală şi înspăimântată…

Soraya Tadjeh trecuse mândră prin faţa lor, condusă de un tânăr pasdaran cu un aer sălbatic, pe scări întâlnind un mola cu turban negru şi puşcă Kalaşnikov. După aceea fusese nevoită să aştepte o oră, aşezată pe o bancă… În sfârşit apăruse şi Ali Babanian. Slab, frumos, neras, cu o cămaşă fără guler, o pereche de pantaloni care nu mai aveau nici o formă, cu cearcăne la ochi.

Imediat ce intrase în biroul lui, Soraya îl sărutase prima. Cu mai multă înflăcărare decât pe vremea scurtei lor aventuri, pentru că atunci găsea că-i miroase gura… După sărutare, el o întrebase:

— Ai necazuri?

— Nu. De ce?

— Ştii unde te afli? Aici e cartierul general al Securităţii. Căutăm să-i identificăm pe toţi duşmanii revoluţiei islamice.

— Ştiu, răspunsese ea scoţând o hârtie din geantă. Iată o listă

cu oamenii care vă urăsc.

Aproape toţi prietenii părinţilor ei. Ali Babanian citise lista fără să-şi ascundă mirarea.

— De ce faci asta?

— Din două motive, răspunsese ea. Mai întâi deoarece cred că revoluţia islamică este bună pentru această ţară. Şi apoi pentru tine.

Îşi lipise de el corpul parfumat şi se frecase de el până când bărbatul o posedase pe colţul biroului, în grabă. Fusese totdeauna îndrăgostit la nebunie de ea şi ăsta era pentru el un adevărat dar ceresc. Puse acest miracol pe seama marii sale pietăţi. Allah îl recompensa.

După ce-şi lăsase fusta în jos, Soraya Tadjeh se uitase ţintă în ochii lui. Telefonul sunase întruna şi el răspunse până la urmă.

— Am venit să mă pun la dispoziţia ta, îi explicase ea. Cred că-ţi pot face multe servicii.

Ali Babanian se convinse foarte repede de acest lucru. Revoluţia ducea lipsă de oameni ca ea, care nu era considerată drept islamistă. Totuşi, în ciuda bunăvoinţei sale aparente, trebuia să fie pusă la încercare.

— Vei urma un antrenament intensiv, ordonase el. Aici, la Teheran, vei fi obligată să porţi voalul. Nu va trebui niciodată să vorbeşti despre relaţiile dintre noi.

Soraya Tadjeh respectase cu stricteţe tot ce i se ceruse.

Asta se întâmplase în urmă cu doisprezece ani.

Ali Babanian devenise pivotul central al Serviciului de Informaţii iranian şi Soraya nu regretase niciodată hotărârea luată. Trăia ca înainte de revoluţie, nu ducea lipsă de nimic, călătorea fără probleme în străinătate. În schimb, executa orbeşte tot ceea ce-i cerea Ali Babanian, dezvoltându-i-se o trăsătură de caracter pe care credea că nu o are: cruzimea.

Fusese mai întâi pregătită pentru interogarea deţinuţilor. Cu faţa descoperită, pentru a o compromite definitiv. Apoi fusese obligată să asiste la spânzurarea unei femei tinere, membră a Mujahedinilor Poporului. Sângele rece al amantei sale îl impresionase pe Ali Babanian, care o afectase celei mai îndrăcite misiuni a ayatolahului Khomeiny, eliminarea fizică a duşmanilor revoluţiei refugiaţi în străinătate. Soraya urmase un antrenament intensiv în acest sens şi când s-a considerat că e pregătită, i s-a indicat prima ţintă, un fost colonel din armata şahului. Tânăra femeie era supravegheată, fără ştirea ei, de o a doua echipă,

pentru cazul în care s-ar fi răzgândit. Dar şefii ei nu putuseră decât să se laude cu ea. Soraya Tadjeh fusese stupefiată de uşurinţa cu care îşi omorâse prima victimă. Îl agăţase pe colonel la Londra şi acceptase s-o ducă la el acasă. Făcuseră dragoste. După ce adormise, tânăra femeie îi trăsese un glonţ în piept şi altul în ureche.

Urmaseră multe alte execuţii. Vreo douăzeci. Soraya Tadjeh căpătase un gust pervers să întruchipeze acest înger exterminator…

Pentru că opozanţii revoluţiei islamice deveneau din ce în ce mai rari. Ali Babanian îi încredinţase misiuni mai puţin brutale dar la fel de indispensabile pentru Republica islamică. Ca cea pe care o îndeplinea acum… în timp ce asculta distrată discuţia dintre cei doi bărbaţi. Soraya lupta cu o nelinişte uşoară dar tenace. Bărbatul pe care-l văzuse la numărul 37 de pe Prinz Eugen Strasse, când se afla lângă cutia de scrisori, degaja ceva neliniştitor. Activităţile îndeplinite dezvoltaseră la ea acea capacitate de a „simţi” riscurile, după ceva impalpabil. Poate că ar fi uitat de el dacă nu i s-ar fi părut că îl zăreşte din nou ia *Imperial.* Coincidenţa părea suspectă…

Un chelner aduse o sticlă de coniac pe o tavă de argint. În timp ce umplea paharele ambasadorului Bosniei şi lui Ali Al Mahdi, Soraya Tadjeh se ridică şi se scuză cu un zâmbet.

— Mă duc să dau un telefon.

Traversă sala de mese, se duse la toaletă şi rămase acolo câteva clipe. După aceea traversă barul şi salonul de ceai, ieşind pe uşa care dădea spre Dumba Strasse. Se întoarse pe jos spre aleea laterală Karntner Ring. Reperă imediat Maşina Senator cenuşie cu doi oameni la bord. Reveni în sala de mese pe acelaşi drum şi, după ce se aşeză la masă, îl întrebă pe ambasador:

— Vi s-a acordat protecţie la Viena?

Ambasadorul scutură din cap.

— Nu, Stapo pretinde că nu are destui oameni.

Deci, în maşina de-afară nu se aflau poliţişti.

Îşi terminară coniacul şi ambasadorul plecă primul. Soraya Tadjeh şi Ali Al Mahdi luară din nou un taxi. În timp ce parcurgeau Karntner Ring, Soraya Tadjeh întoarse capul şi văzu maşina cenuşie.

— Suntem urmăriţi, îşi anunţă ea însoţitorul vorbindu-i în farsi.

Sudanezul tresări.

— Cine?

— Habar n-am. Cred că erau şi dimineaţă acolo.
— Ce facem?
— Deocamdată nimic. Mă ocup eu.
— Dar avem întâlnire.

Tânăra femeie se aplecă spre şofer şi ceru să oprească în colţul pe care îi formau străzile Walfisch şi Karntner. Exact acolo unde aceasta din urmă devenea pietonală. Coborâră şi-şi continuară drumul pe jos pe Karntner Strasse. Soraya văzu cu coada ochiului un bărbat coborând din maşina cenuşie şi pornind şi el pe strada pietonală.

Ali Al Mahdi şi Soraya merseră mai departe fără să se grăbească. Priveau vitrinele. Apoi, la intrarea pe Weihburg Strasse, tânăra femeie găsi ceea ce căuta. Un taxi gol care tocmai adusese nişte clienţi în zona pietonală.

În treizeci de secunde se afla în taxi. Scăpaseră de urmăritor. Coborâră pe Hammel Strasse, merseră puţin pe jos, apoi luară un alt taxi.

Sosise ora întâlnirii..

*

* *

Malko încerca să-şi uite decepţia în faţa unei cafele expresso, la una din mesele cafenelei *Sacher.* Chris şi Milton o pierduseră pe bruneta misterioasă. A doua zi trebuia să ia totul de la zero.

Instinctiv, ridică capul văzând un cuplu trecând pe micul culoar care lega intrarea pe Philarmonicstrasse cu marele salon al hotelului. Şi nu-i veni să creadă! Se repezi pe culoar, observând cuplul din spate. Un bărbat înalt în haină de blană însoţit de o femeie brunetă îmbrăcată într-o haină neagră de vizon... Ali Al Mahdi şi însoţitoarea lui de azi-dimineaţă.

Se întâlniseră cu altcineva în marele salon pustiu.

Nikolas Tolman.

Acesta tocmai îi oferea un scaun femeii brunete, când ridică capul şi îi zări pe Malko. Tulburarea lui fu atât de mare. Încât încremeni şi bruneta fu gata să se aşeze pe podea.

Capitolul XIII

Nikolas Tolman. Cu inima bătându-i cu putere, se aşeză din nou pe scaun. În acelaşi timp cu Soraya Tadjeh. Aceasta îl zărise şi ea pe Malko. Tânăra femeie îl întrebă pe sloven cu o voce de gheaţă:

— Îl cunoşti pe omul acela?

— Lucrează pentru CIA. Cel puţin aşa mi-a spus.

Soraya Tadjeh îşi impuse să rămână nepăsătoare. Ali Al Mahdi se făcu cenuşiu la faţă. Asta nu era o veste bună. Cum de ajunsese CIA până la ei?

— Povesteşte-mi tot, zise ea.

Nikolas Tolman avea mâinile umede de sudoare. Să fi făcut Malko Linge vreo legătură între el şi Roberto Bari?

— M-am pomenit cu el la mine acasă, la Bled, explică el. Îl urmărea pe Sevşenko şi era însoţit de o austriacă, o ziaristă pe care o cunoşteam. Totul ar fi putut să fie foarte bine, reuşisem să-l îmbrobodesc, dar Sevşenko s-a purtat ca un idiot. Şi-a pus cecenii s-o agreseze pe fată şi am avut probleme. Am încercat după aceea să mă debarasez de el. Dar n-am reuşit.

Le explică capcana întinsă pe drumul dintre Koper şi Ljubijana, apoi episodul veneţian şi reapariţia Doinei Udvar. Soraya îl asculta amestecând uşor în cafea. Prezenţa unui om de la CIA pe urmele lor o îngrijora în cel mai înalt grad. Americanii tratau cu *benign neglect* afacerile cu arme pentru musulmani. Ordin venit de la Casa Albă. Faptul că se ocupau de această afacere, însemna că detectaseră o prezenţă iraniană. Şi asta îi înfuria la culme. Pe lângă asta. Reapariţia Doinei Udvar ar fi putut să-l facă pe Nikolas Tolman să-şi pună anumite întrebări, la care era mai bine să răspundă imediat.

— Ştii unde locuieşte acest american la Viena?

— Nu e un american, e un austriac. Mi-a spus cum îl cheamă: Malko Linge. Cred că locuieşte într-un castel sau cam aşa ceva. Aici stă deseori la *Sacher.*

— Bine, zise cu calm iraniana. Mă voi ocupa de el. Cum m-am ocupat şi de Dieter Weizman.

Nikolas Tolman îşi simţi sângele îngheţând în vine. Soraya Tadjeh se uita ţintă la el cu o privire rece de reptilă. Privindu-i

faţa, slovenul îşi zise că toată senzualitatea se refugiase în buza de jos. Groasă şi cărnoasă, care contrasta cu buza de sus.

— Tu l-ai...

— Da, zise ea. Weizman era un informator al celor de la CIA. Am aflat asta la timp. El le-a spus americanilor despre această afacere.

Nikolas Tolman primi şocul în plin. Weizman cu care lucrase atât de des! Se gândi la cele două milioane de dolari dispărute.

— Atunci şi banii, tot voi...

— Nu, unguroaica lucra şi ea pentru americani. A plecat cu ei.

Nikolas Tolman înjură printre dinţi. Acum se lămurea totul. Iată de ce bărbatul blond se întâlnise cu Doina Udvar la Veneţia.

Soraya Tadjeh îşi aşează mâna caldă cu unghii lungi peste mâna lui, ceea ce provocă o descărcare electrică de-a lungul coloanei sale vertebrale.

— Îţi vom înapoia cele două milioane de dolari pe care i-ai dat, promise ea. Dacă nu i-ai fi dat lui Sevşenko, ar fi fost în stare să anuleze totul. Ali Al Mahdi rămânea tăcut şi se mulţumi doar să dea aprobator din cap.

Ea se uita la el cu un zâmbet strălucitor şi slovenul simţi cum se înmoaie.

— Totuşi e destul de supărător, remarcă el. N-o să mai scăpăm de ei.

— Ba da, zise Soraya cu o voce caldă. Îl voi ucide.

*

* *

— Treci repede!

În faţa lor, Mercedesul lui Nikolas Tolman trecuse pe roşu la intersecţia străzilor Babenberger şi Getreidemarkt.

Chris Jones, la volanul maşinii cenuşii, avusese o mică ezitare. În Statele Unite nu se trece pe roşu. E o chestie aproape la fel de gravă ca asasinarea preşedintelui.

Prea târziu! Valul de maşini de pe Getreidemarkt împiedica orice urmărire. Chris lăsă capul în jos plouat.

La ieşirea de la *Sacher* hotărâseră să-l urmărească pe sloven, pentru ceilalţi doi având deja un punct de unde îi puteau lua.

— Cu atât mai rău, zise Malko. Vă duceţi să vă ascundeţi pe Prinz Eugen Strasse şi staţi de veghe cu rândul. Mâine trebuie neapărat să se mişte. Să ne întoarcem la *Sacher.*

Întâlnirea dintre Al Mahdi şi Nikolas Tolman dovedea că lucrurile avansau. Trebuia şi el să accelereze. Când se întoarse la

hotel, o dată cu cheia i se înmânã şi un mesaj. Telefonase Crista Shongau. Nu mai ştia nimic despre ea de când nu răspunsese invitaţiei sale la *Goulash Museum,* având încă probleme cu piciorul. O sună imediat. Tânăra femeie nu-şi ascunse bucuria.

— Mă temeam că n-am să te mai revăd niciodată! Mă simt mult mai bine! Încă mă mai folosesc de cârje, dar mă simt mai bine.

— Destul de bine ca să te iau la cină?

— Cum aşa? zise ea mirată.

— Dacă nu te deranjează…

— Sunt încântată! Televizorul a început să mă plictisească. Treci pe la nouă să mă iei.

Când ajunse în faţa imobilului ei, Crista îl aştepta pe trotuar, sprijinită în cârje. Înfăşurată într-o capă neagră de catifea. Avea piciorul stâng în ghips. Malko o ajută să se instaleze în partea din faţă a Rolls-ului. Privirea ziaristei strălucea de o bucurie copilărească.

— E prima oară când ies după… accident, mărturisi ea. Şi când urc într-un Rolls. Unde mă duci?

— La *Schwarzenberg.*

— Grozav! Nici acolo n-am mai fost.

Crista se sprijini de el ca să traverseze curtea din faţa palatului *Schwarzenberg* şi să coboare treptele care duceau la bar. Fură instalaţi la o masă situată la marginea parcului cufundat în întuneric. Chelnerul aduse imediat sticla de şampanie şi umplu cele două cupe.

Ciocniră. Crista părea că pluteşte pe un norişor. Decolteul pătrat oferea vederea inaccesibilă a părţii de sus a sânilor ei splendizi. Purta o fustă plisată, foarte scurtă şi o centură lată.

Terminară şampania mai înainte de a fi comandat masa şi Malko mai ceru o sticlă.

Crista, cuprinsă de euforie. Îşi golea mereu cupa.

— Niciodată n-am mai băut o şampanie atât de bună, zise ea suspinând. La birou bem *Sekt*[24].

Malko îi povesti ultimele aventuri în timp ce li se aducea supa de homar.

— Chiar crezi că aceasta e asasina lui Dieter Weizman? întrebă ea. De ce l-ar fi omorât?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. E…

Se întrerupse. Ochii tinerei femei, aşezată cu faţa la geamul

[24] Vin spumos foarte apreciat în Germania şi Austria (n.a.).

care îi despărţea de parc, se uitau pe deasupra umărului său cu o expresie intrigată şi îngrijorată.

Malko se întoarse brusc. Avu nevoie de câteva secunde pentru ca privirea să i se obişnuiască cu penumbra de afară, apoi zări în umbra parcului o siluetă, în picioare lângă peretele de sticlă.

O femeie cu o haină de blană neagră şi o voaletă care îi ascundea faţa.

Malko avu impresia că primeşte un pumn în stomac.

Se aruncă la podea fără să mai gândească. Chiar în momentul în care gaura apărea în geam, exact la înălţimea la care se aflase capul lui câteva secunde mai înainte.

Un bărbat de la o masă aflată în spatele lor scoase un strigăt de durere şi-şi duse mâna la gât, parcă pentru a-şi opri jetul de sânge ce ţâşnea ca o fântână arteziană.

Urmară câteva secunde de tăcere în restaurant, apoi izbucniră strigăte ascuţite. Vecina rănitului urla ca o nebună, stropită de sângele însoţitorului ei care i se prăbuşise în braţe. Şeful chelnerilor alergă spre telefon strigând *Polizei! Polizei!* Malko se ridică, scoase revolverul extraplat de la centură şi se repezi la uşa din spate a restaurantului care dădea spre parc.

Ieşi cu revolverul în mână. Fireşte, femeia dispăruse: sau fugise prin parcare, sau era în parc. Alese parcul, pornind în fugă pe aleea centrală. Nu se vedea nimeni, dar existau zeci de locuri în care se putea ascunde. Dacă ucigaşa se afla acolo, atunci era ca şi prinsă, pentru că nu mai exista altă ieşire. Malko începu să exploreze toate ascunzătorile posibile.

Ajunse astfel în mijlocul parcului şi se opri, dându-şi seama că era o ţintă perfectă pentru cineva ascuns după un copac.

*

* *

Soraya Tadjeh, ascunsă după o balustradă de piatră, îşi trăgea sufletul. Turba de furie. După ce plecase de la *Sacher* împreună cu Ali Al Mahdi, se despărţiseră. Vreme de două ore, iraniana tăiase orice posibilitate de urmărire, folosind mai multe taxiuri, sensuri unice, imobile cu două intrări. După ce căpătă siguranţa că nu era urmărită, tânăra femeie se dusese să ia un Opel aparţinând TWRA-ului şi se instalase la pândă în faţa hotelului *Sacher.* Era hotărâtă să lovească cât mai repede posibil. Îl urmărise pe Malko când acesta se dusese s-o ia pe Crista, apoi se ţinuse după ei până la *Schwarzenberg.* Fusese încântată de această alegere pentru că locul îi era cunoscut.

Dar ratase din cauza unui factor imprevizibil.

Acum îşi vedea „ţinta” apropiindu-se şi simţea că revanşa nu va întârzia. Cu arma de care dispunea, un revolver Beretta 22 cu ţeavă lungă şi surdină, iraniana era sigură că putea să ochească de la douăzeci de metri... Strânse mânerul armei şi sprijini ţeava de balustrada de piatră ca să ţintească mai bine.

Deodată parcul fu luminat de fasciculul unui reflector. O maşină a poliţiei oprise în faţa restaurantului, cu girofarurile aprinse şi reflectorul începând să exploreze parcul. Soraya Tadjeh scoase o exclamaţie de ciudă. Poliţiştii aveau să înconjoare parcul şi să-l scotocească.

Nu putea să rişte.

Se ridică încetişor şi porni spre fundul parcului, având grijă să nu iasă din umbra marilor copaci.

Ajunse la o portiţă care dădea în Prinz Eugen Strasse. Puţini ştiau de existenţa ei. Ieşi din grădină şi se îndreptă spre maşină.

Iraniana îşi zise că nu avea nici un interes să mai întârzie la Viena.

*

* *

— Kripo s-a hotărât să facă ceva, îl anunţă Ronald Chapter, îl vor convoca pe Ali Al Mahdi, dar acesta încă se mai bucură de statut diplomatic. În plus, este preşedintele unui organism umanitar internaţional, susţinut de ţările arabe. Terenul e puţin minat.

Malko înjură printre dinţi. Înţelegea de ce ţara lui adăpostea atâţia traficanţi de arme.

— Nu a fost identificată bruneta?

— Nu.

— Nici urmă de Nikolas Tolman?

— Nici urmă.

— Trebuie să ne bizuim doar pe noi, conchise Malko. Milton şi Chris stau ascunşi pe Prinz Eugen Strasse...

— Şi Hildegarde Feldbach?

— Omul meu de la Stapo mi-a spus că e la spital. Ne-am vârât nasul într-o afacere mare de tot care aduce bani tuturor. O afacere cu importante implicaţii politice...

Sună telefonul şi omul de la CIA răspunse.

— E Chris Jones, anunţă el. Al Mahdi şi bruneta tocmai au plecat cu un taxi luându-şi bagaje cu ei.

— O şterg, zise Malko. Mă duc la Schwechat!

Din Rolls putea să ţină contactul cu Chris Jones care avea un telefon celular.

*

* *

Micul hol al aeroportului Schwechat era aproape gol. Malko se arătă mirat. Tabela electronică de afişaj indica clar că primul avion pleca abia peste trei ore. Sudanezul şi bruneta în negru luară micul dejun la barul de la primul etaj. Amândoi erau foarte calmi. Nu se prezentaseră ia nici un birou de plecare. Chris şi Milton bântuiau prin hol. Avionul companiei Air France, venind de la Paris, tocmai aterizase şi pasagerii coborau în rânduri strânse. După noile aranjamente ale Spaţiului European, tot mai mulţi preferau compania franceză.

— E o cursă care pleacă spre Cipru peste trei ore şi jumătate.

— Priveşte! exclamă Chris Jones.

Bruneta tocmai se ridicase. Iraniana se îndreptă spre o cabină telefonică şi formă un număr. Convorbirea dură patru-cinci minute, apoi se întoarse şi se aşeză lângă însoţitorul ei.

Cu siguranţă că îl reperase pe Malko, dar părea că nu e preocupată de asta. Ceea ce indica un extraordinar sânge rece…

După douăzeci de minute, Ali Al Mahdi se uită la ceas şi se ridică, îndreptându-se cu bruneta spre holul de unde plecau pasagerii. Mai trecură câteva minute şi un angajat al aeroportului se apropie de ei. Urmă o discuţie scurtă, după care austriacul îi conduse la biroul de control şi dispărură din ochii lui Malko. Totuşi nu pleca nici un avion!

— Unde se duc, fir-ar să fie? zise el uimit.

Deodată observară pe pistă un elicopter mare, de culoare albă. Înmatricularea lui nu era nici austriacă, nici germană, nici ungurească. Nu apărea nici un nume de companie. Cu o jumătate de oră mai înainte aparatul nu se afla acolo. Malko o zări prin geam pe femeia brunetă şi pe Ali Al Mahdi îndreptându-se spre elicopter. Urcară şi elicea cea mare începu să se rotească…

După cinci minute aparatul decola şi se îndrepta spre est…

— Cu siguranţă că se duc în Ucraina! exclamă Malko furios.

Malko, care îşi notase numărul de înmatriculare al elicopterului, se repezi să-l sune pe Ronald Chapter. Aparatul devenise acum un punct mic şi negru. Asasina prezumtivă a lui Dieter Weizman îi scăpase şi nu putea să ştie dacă o va mai revedea vreodată.

*

* *

— E un aparat închiriat, îl anunţă Ronald Chapter. De o companie privată: ADC Helicopter Service, înfiinţată la Monrovia, în Liberia, în 1992. Încercăm să aflăm cui aparţine.

— Unde se duce?

— Planul lui de zbor indică Budapesta. Stapo tocmai verifică.

Ronald Chapter se apucă să fumeze ţigară după ţigară. Era şi el furios. Ajungeau încă o dată într-un punct mort. Vreme de patruzeci de minute, în biroul omului de la CIA nu se auzi decât pocnetul repetat al capacului brichetei Zippo pe care americanul îşi vărsa nervii. În sfârşit sună şi telefonul. Ronald Chapter ridică imediat receptorul şi închise înciudat.

— Nu sunt la Budapesta… Ori s-au prăbuşit pe drum, ori…

— Sunt în altă parte, continuă Malko.

— În schimb, reluă americanul, am obţinut de la *Grenze Polizei* identitatea brunetei. O cheamă Soraya Tadjeh, născută la Tabriz la 1 octombrie 1958, de naţionalitate iraniană şi dispune de un paşaport al Serviciului de Informaţii iranian. Nu are dosar la poliţie.

— Aveai dreptate în privinţa Iranului, recunoscu Malko. Parcă îmi vine să-i fac o vizită ambasadorului Bosniei. Nu se ştie niciodată.

Ronald Chapter suspină.

— Asta n-o să ducă la nimic. Dar pot să-ţi obţin imediat o întâlnire…

*

* *

Ambasadorul Bosniei-Herţegovina veni spre Malko, afabil şi zâmbitor şi-l invită să ia loc într-un fotoliu aurit, imitaţie stil Ludovic al XV-lea.

— Ambasadorul Statelor Unite mi-a cerut să vă primesc, preciză el. Ştiu pe cine reprezentaţi şi sunt fericit s-o fac. Cu ce vă pot fi de folos?

Malko se uită atent la el. Era într-adevăr omul pe care-l văzuse la *Imperial* împreună cu Ali Al Mahdi şi Soraya Tadjeh.

— E o problemă delicată, zise el. Cu puţin timp în urmă, aici la Viena a fost asasinat un om care lucra cu noi. Un anume Dieter Weizman.

— Într-adevăr, am auzit, confirmă ambasadorul. Probabil că e vorba de o crimă a *ceknikilor.* Dieter Weizman organizase mai

multe operaţiuni umanitare în sprijinul copiilor din Sarajevo. De ce-mi vorbiţi de acest asasinat?

— Avem motive să credem că el a fost comis de cineva pe care-l cunoaşteţi.

Ambasadorul încremeni, privirea lui deveni rece şi plină de o stupefacţie autentică.

— Pe care-l cunosc? Dar cine?

— Femeia cu care aţi luat dejunul la *Imperial* împreună cu Ali Al Mahdi. Doamna Soraya Tadjeh. Bosniacul, perplex, după câteva clipe de tăcere, izbucni într-un râs zgomotos care nici măcar nu suna fals.

— Doamna Soraya Tadjeh! Dar este una dintre susţinătoarele noastre cele mai fidele! Lucrează la Ministerul iranian al Informaţiilor şi face mari eforturi ca să ne obţină un ajutor financiar.

— Şi domnul Al Mahdi?

Ambasadorul nu se tulbură.

— El este preşedintele unei organizaţii umanitare care vine în ajutorul bosniacilor, *Third World Relief Association*. Ea strânge fonduri pentru Bosnia din mai multe ţări şi organizează programe umanitare. Şi el se străduieşte foarte mult pentru noi.

— Nu se ocupă de arme?

Ambasadorul se întunecă la faţă.

— Ne aflăm sub embargo, domnule Linge. Un embargo nedrept, dar îl respectăm. Domnul Al Mahdi şi doamna Tadjeh se ocupă exclusiv de probleme umanitare. Şi e de neconceput ca ei să facă vreun rău unuia dintre prietenii noştri.

Malko îl observa cu atenţie pe diplomatul bosniac. Nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa armelor. Nu avea de gând să mărturisească. Dar cu siguranţă că în privinţa rolului pe care îl juca Soraya Tadjeh era sincer. Ceea ce făcea misterul şi mai adânc.

Ambasadorul se ridică, dându-i de înţeles că audienţa se sfârşise.

*

* *

Ronald Chapter făcu să dispară discret sticla de whisky Defender, care îl ajuta să înfrunte discuţiile furtunoase cu ambasadorul, în momentul când Malko pătrunse la el în birou. Americanul schiţă un zâmbet.

— Presupun că drăguţul de ambasador bosniac nu ţi-a spus

nimic.

— Nu mare lucru, mărturisi Malko.

— Ei bine, eu am noutăţi, îl anunţă omul de la CIA. A fost găsit elicopterul. Am pus să se ia legătura cu toate aeroporturile din regiune şi am aflat că a fost reperat de radarele ungureşti. A aterizat la Maribor, în Slovenia, unde şi-a lăsat pasagerii.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

— Nu se ştie... Dar mai e ceva. Am identificat proprietarul companiei care l-a închiriat: Nikolas Tolman. Respectivul a dispărut şi el.

Urmă un moment de tăcere.

— Ce facem? întrebă Malko.

Americanul ridică spre el o privire descurajată, apoi aprinse ultima ţigară din pachetul de *Lucky.*

— Această plecare era pregătită, zise Malko. Faptul că şi-au dat atâta osteneală să le pierdem urma înseamnă ceva.

— Bineînţeles, recunoscu Ronald Chapter. Numai că nu sunt ghicitor în stele, aşa că nu ştiu ce-ai putea să faci.

— Am o idee, zise Malko. Înainte de a urca în elicopter, Soraya Tadjeh a dat un telefon dintr-o cabină de pe aeroport. S-ar putea să aflăm ceva dacă consultăm lista apelurilor telefonice din această cabină, în spaţiul de timp respectiv. Cred că nu e ceva imposibil.

Americanul se uită la el uluit.

— Chiar crezi în chestia asta?

— Da.

— Voi vorbi cu cei de la Stapo, nu mă pot refuza. Dar nu vom obţine decât numerele, nu şi conţinutul convorbirilor.

— Totuşi să verificăm, insistă Malko.

— N-o să meargă foarte repede...

— Cu atât mai rău: zise Malko. Asta înseamnă că iar nu mă pot întoarce la Liezen.

Nu era chiar o catastrofă. Se întâlnea cu Crista Shongau la cină. De data asta la *Sacher* ţinând pumnii pentru ca nici un eveniment neplăcut să nu le mai tulbure întâlnirea.

*

* *

Crista Shongau gâfâia ca o înecată, lungită pe sofaua portocalie din apartamentul lui Malko, ţinându-şi piciorul în ghips, bine proptit. Agăţată cu ambele mâini de spetează, tânăra femeie se arcuia cât putea mai mult pentru ca Malko s-o poată

pătrunde cât mai adânc. Când simţi că el nu se mai poate abţine, Crista îl imploră să se mişte şi mai repede şi atinse orgasmul o dată cu el.

De patruzeci şi opt de ore, Malko recupera timpul pierdut. Nu ieşeau din apartamentul lui şi Crista, ca o bună sportivă ce era, se străduia să scoată din el cele mai mici fărâme de plăcere.

Malko ridică în cele din urmă receptorul telefonului. Trebuia totuşi să se gândească şi la lumea exterioară. CIA nu-l plătea doar ca s-o facă fericită pe Crista Shongau.

— Până la urmă o să cred că ai geniu, zise Ronald Chapter.

— De ce? întrebă Malko care încă mai era puţin buimăcit de plăcere.

— Am obţinut lista. Nu e lipsită de interes, dar nu pot vorbi la telefon. Vino la mine.

Recreaţia se terminase… Oare ce mai găsise Stapo?

*

* *

Ronald Chapter îi întinse lui Malko o listă lungă de aproape un metru, cu toate numerele apelate de la cabina de pe aeroport în intervalul de timp respectiv. Un singur număr era subliniat cu verde: 00.90.212 1557605. Malko gândi cu repeziciune.

— „90”. Înseamnă Turcia, nu?

— *Right,* confirmă Ronald Chapter. Iar „212” înseamnă Istanbul.

Istanbul. Numele acesta nu-l lăsa niciodată indiferent. Acolo îndeplinise prima lui misiune cu ani în urmă. Un oraş care îi plăcuse totdeauna, din cauza contrastelor sale, a parfumului de Orient, o răspântie şi un furnicar. Una dintre cele mai recente misiuni ale sale se terminase pe marele pod de peste Bosfor care unea Europa cu Asia.

— E clar, zise el trecând prin faţa hărţii prinse pe perete. Sevastopol e aici, continuă el arătând pe hartă. Iar Iugoslavia aici. Între ele, singurul punct de trecere obligatoriu este Istanbulul şi Bosforul. Din Ucraina, armele nu pot să treacă decât prin Istanbul.

— Ai dreptate, recunoscu americanul. Dar nu ai decât un număr de telefon.

— Dacă Soraya Tadjeh a sunat la Istanbul, înseamnă că acolo s-a dus! zise răspicat Malko. Datorită acestui număr, avem o şansă să ajungem la ea.

— E totuşi cam puţin, insistă americanul.

Lui Malko îi veni deodată o idee.

— Dă-mi o oră, zise el. Hotărâm după aceea.

*

* *

Birourile companiei *Adria* se aflau pe *Ring*, nu prea departe de *Bristol.* Malko se adresă unei tinere slovene.

— Aş vrea să ştiu dacă există curse între Slovenia şi Turcia.

Funcţionara tastă pe clapele computerului.

— Două curse pe săptămână care pleacă joia şi duminica de la Ljubijana spre Istanbul. Cursa 1654 şi 1656. Decolarea la orele optsprezece, sosirea la Istanbul la orele douăzeci şi unu şi zece.

— Două pe săptămână? zise Malko surprins.

Funcţionara zâmbi.

— Da. Facem multe afaceri cu Turcia. Vreţi un bilet.

— Nu, mulţumesc, zise Malko.

Îi venea să danseze! Iată de ce Al Mahdi şi Soraya Tadjeh luaseră un elicopter de la Viena – ca să nu piardă avionul de Istanbul.

După zece minute se afla din nou la ambasada americană.

— Poţi să procuri lista pasagerilor cursei Ljubijana-Istanbul de joia trecută? îl informă el pe Ronald Chapter după ce-i povesti ce descoperise.

— Trimit un fax la Ljubijana, zise omul de la CIA. De data asta fără să mai ezite.

*

* *

— Bingo!

Sosise lista cu pasagerii cursei *Adria* 1654. Trei nume erau haşurate cu roşu: Ali Al Mahdi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman. Toţi la clasa I.

— La Istanbul se vor dezlega iţele acestei afaceri cu arme, conchise Malko. Trebuie să mergem acolo dacă vrei să-i împiedicăm.

— *No problem!* zise Ronald Chapter. Dar o să coste şi mai mulţi bani. Trebuie să cer un supliment de la Langley.

Malko îndreptă un deget spre seiful din perete.

— Nu e nevoie. Ai acolo destui bani ca să mă trimiţi să fac de zece ori ocolul pământului cu Concorde.

Americanul se întunecă la faţă.

— Nici nu te gândi! Încalcă regulile.

— Ba chiar mă gândesc, replică Malko. Doar n-o să le dai foc?

Şi nu i-am obţinut din livrări de arme unei ţări duşmane.

— OK, zise americanul resemnat. Ia cât îţi trebuie. Nu ştiu ce-o să spunem pe urmă. O să-ţi fac legătura cu oamenii noştri de la Istanbul. Păcat că Milton Brabeck şi Chris Jones au plecat.

— Îl voi lua cu mine pe Elko, zise Malko. Va fi încântat.

— Ai grijă pe unde calci. îl sfătui americanul. Avem doi-trei tipi foarte buni în Turcia. Te vor ajuta.

— Ai putea să-l contactezi din nou pe Boris Nicolaiev? Cred că are informaţii proaspete. Acum ar fi foarte preţioase pentru noi.

— Voi încerca, promise americanul. Dar acolo să nu aştepţi vreun ajutor din partea turcilor. Nu vor să fie împotriva bosniacilor.

Ronald Chapter deschise seiful. Scoase valijoara-diplomat plină de dolari, luă zece teancuri de zece mii de dolari şi le puse pe birou.

— Îţi ajung? întrebă el cu o fărâmă de ironie.

Până atunci nu mai fusese niciodată finanţat de adversar. Malko era nerăbdător să ajungă la Istanbul.

Capitolul XIV

Prin strâmtoarea Bosforului trecea maiestuos un petrolier enorm, lung de aproape o sută cincizeci de metri, cu un vas-pilot mic de tot lângă unul din flancuri, ca un peştişor agăţat de o balenă. Petrolierul trecea la câţiva metri de fereastra apartamentului său. Malko avea impresia că aproape ar fi putut să atingă coca neagră dacă întindea braţul! Hotelul *Ciragan,* amenajat într-un vechi palat otoman, se întindea de-a lungul braţului de mare, în faţa parcului *Yildiz,* cu câteva sute de metri înainte de *Bogazisi Korrusu,* marele pod de peste Bosfor, care lega Europa de Asia.

Bătăile din uşă îi întrerupseră contemplarea. Deschise şi în faţa lui apărură doi bărbaţi. Unul masiv, cu mustaţă groasă, nas coroiat, şapcă, ochi mici şi râzători, o geacă de piele care îi acoperea o burtă rezonabilă – înfăţişarea unui turc. Celălalt – înalt, slab, elegant, ochi albaştri, păr cenuşiu tuns foarte scurt, un costum bine croit – avea aerul unui militar în civil.

Acesta din urmă îi întinse mâna.

— Malko? Sunt John Burke.

Reprezentantul CIA la Istanbul. Malko vorbise cu el la telefon după ce sosise de la Viena, dar nu şi-l închipuia astfel... John Burke se întoarse spre bărbatul care îl însoţea şi îl prezentă cu un zâmbet călduros.

— Prietenul meu Zeynel Sokik. Lucrează la MIT[25] şi e un tip de toată isprava.

De la sosirea lui, Malko le ceruse celor de la CIA să-i găsească numele şi adresa corespunzătoare numărului de telefon la care sunase Soraya Tadjeh din cabina de pe aeroportul Schwechat. John Burke îi propusese să se întâlnească la cină. Şi. Pentru că sosise pe la începutul după-amiezii, Malko nu mai avusese timp decât să se instaleze în acel hotel cu lux sofisticat. Elko Krisantem, care era în al nouălea cer pentru că se afla din nou în oraşul său natal, plecase deja să-şi întâlnească amicii care mai erau în viaţă şi să-şi revadă vechiul taxi, care cu cinci ani în urmă încă mai era în serviciu...

La Istanbul ploua, cerul era cenuşiu şi un vânt rece bătea

[25] Milli Istihradate Teckilati (serviciul turc de informaţii).

dinspre Anatolia. De la ultimul popas făcut acolo de Malko, oraşul se mai mărise, cuprinzând acum unsprezece milioane de locuitori.

Fireşte, parfumul Orientului stăruia în continuare pe străduţele înguste ale Stambulului, la sud de braţul de mare numit „Cornul de Aur”. Acolo bătea mereu inima Turciei tradiţionale, într-o amestecătură de căsuţe din lemn, moschee otomane cenuşii, prăvălioare, hoteluri îndoielnice pentru călători fără bagaje şi nenumărate magazinaşe împrăştiate în jurul Marelui Bazar acoperit, *Kapali Carci,* Mecca argintăriei, a bijuteriilor, a covoarelor, oferite de negociatori poligloţi. De la bijuteriile cartierului *Beyazit* – Sfânta Sofia, Moscheea Albastră, Topkapî – coborau spre port numeroase străzi, toate asemănătoare, cu încâlceala lor de fire electrice care atârnau pe faţadele caselor, trotuarele desfundate, gropile şi hamalii cărând greutăţi de două ori mai mari decât greutatea lor.

Totul se pierdea în portul *Kumpaki,* exact înainte de podul *Galata,* pe unde treceau succesiv vapoare enorme, îndreptându-se spre alte părţi ale oraşului.

O sumedenie de blocuri cenuşii acopereau acum colinele altădată goale, pe ambele maluri ale Bosforului. Autostrăzile, cândva în plin câmp, deveniseră căi urbane şi circulaţia era din ce în ce mai intensă.

Aici, la *Ciragan,* îţi imaginai cu greu acel furnicar pestriţ, mirositor, unde se amestecau minijupele şi voalurile negre ale exilatelor iraniene.

John Burke scoase din buzunar ceva care semăna cu un borcănel de dulceaţă şi i-l întinse lui Malko zâmbind.

— Iată un dar de bun venit. Îţi cunosc reputaţia. *Padishah Macunu.* Balsamul sultanului. O linguriţă seara şi vei putea să faci faţă toată noaptea celor mai lubrice creaturi…

Zău că era mai turc decât turcii! Malko puse politicos borcănelul de-o parte. Ar fi preferat informaţia pentru care venise la Istanbul.

— Să mergem, propuse John Burke. Mi-e foame.

Maşina lui, o Tempra veche, de un roşu aprins, puţea a tutun şi era în aşa hal, încât îşi venea să te întrebi dacă era chiar atât de veche sau nu fusese deloc întreţinută.

— Mergem la *Somdan Park,* zise americanul, restaurantul preferat al lui Zeynel.

Turcul zâmbi în tăcere; încă nu pronunţase nici un cuvânt.

*

* *

Te-ai fi crezut la Viena! *Somdan Park* era un loc luxos şi discret luminat, porţelanuri delicate şi clienţi de calitate. Oameni de afaceri, politicieni, ziarişti. Însoţiţi de femei frumoase. Sokik era la al doilea pahar de coniac. În timp ce treceau la clătitele cu peşte, turcul se aplecă spre Malko şi zise:

— L-am identificat pe abonatul care are numărul de telefon respectiv, anunţă el.

Malko se opri din mâncat.

— Bravo. Cine e?

Turcul scoase un cartonaş din buzunar şi i-l întinse lui Malko care citi: „Nami Okdu. Atakoy 9. Kisim B 20. Blok 1248”.

Văzându-l pe Malko că nu înţelege nimic, turcul zâmbi.

— E o adresă ceva mai complicată, dintr-un cartier nou, *Atakoy*. Lângă aeroport. *Kisim* corespunde unui lot de case. Imobile foarte urâte, toate asemănătoare, construite ca să se poată face faţă suprapopulaţiei. Unui străin îi este foarte greu să se orienteze. Va trebui să te ducă cineva acolo.

— Am venit împreună cu un turc, precizează imediat Malko.

— În cazul ăsta, nu e nici o problemă.

— Ce ştii despre acest Nami Okdu?

— Nimic! mărturisi Zeynel Sokik. Am cerut numele abonatului, ceea ce este un demers banal, apoi m-am uitat în fişierul informatic. N-am găsit nimic despre Nami Okdu. E un turc cu care n-a avut nimeni probleme, instalat acolo de doi ani, după abonamentul la telefon. Ca să aflăm mai multe, ar trebui să fac o anchetă. Am vrut să-ţi vorbesc despre asta înainte...

— Există o implantare iraniană la Istanbul?

Agentul MIT zâmbi.

— Trăiesc aici aproape un milion de iranieni, dar suni împrăştiaţi în oraş. Nu există un cartier specific iranian. Consulatul lor de pe *Ankara Caddesi,* chiar în centrul cartierului *Beyazit,* este foarte activ şi-l supraveghem. Dar Nami Okdu nu se află pe listele cu cei pe care îi bănuim că aparţin Serviciului de Informaţii iranian. Iranienii de-aici se ocupă mai ales cu o intensă propagandă islamistă. Toate femeile cu voal negru, *corbii,* pe care le întâlneşti pe stradă, sunt iraniene şi strică imaginea Turciei.

Malko puse în buzunar cartonaşul cu adresa. Nu era prea încurajant, dar avea măcar o pistă. Faptul că Soraya Tadjeh

sunase la acest număr exact înainte de a pleca spre Turcia, nu era o simplă coincidenţă. Malko scrise şi el pe un cartonaş numele celor trei – Ali Al Mahdi, Soraya Tadjeh, Nikolas Tolman – şi i-l dădu lui Zeynel Sokik.

— Ai putea localiza aceste persoane sosite de la Ljubijana cu avionul companiei *Adria* în urmă cu trei zile?

— Dificil, mărturisi Zeynel Sokik. Nu cerem adresele celor care nu sunt supravegheaţi în mod special. Aş putea încerca cu fişele hotelurilor. Dar asta ar putea să dureze un timp…

Li se aduseră languste fripte şi conversaţia abordă subiecte mai uşoare. Omul de la MIT făcuse tot ce putuse. Deodată, John Burke îi făcu semn cu cotul lui Malko.

— Uită-te la grupul care vine!

Malko ridică capul şi zări trei bărbaţi, trei turci, însoţind două blonde somptuoase, cu ochi imenşi şi înfăţişări trufaşe. Aveau aceeaşi coafură, cu cărare pe mijloc şi părul căzându-le pe umeri. Se machiaseră la fel, conturându-şi bine gura mare şi roşie.

Erau gemene.

Amândouă purtau nişte taioare cu un aspect aproape militar – unul negru, altul roşu. Pometii proeminenţi, ochii uşor prelungi şi ceva vag îl făcu pe Malko să se gândească că erau rusoaice.

— Sunt cele mai frumoase prostituate din Istanbul şi cele mai scumpe, îi explică John Burke. Swetlana şi Mariana. „Lucrau” la *Hotel d’Angleterre* din Odessa. Un client turc, membru al mafiei din Crimeea. Le-a adus la Istanbul acum un an. De atunci au devenit cochetele oraşului. Cei care le însoţesc în seara asta sunt doi politicieni şi un fost ministru. Cer cinci mii de dolari pe seară şi nu se despart niciodată…

— Cum îşi recrutează clienţii? întrebă Malko.

— Bat cazinourile şi toată lumea le cunoaşte, explică americanul. Când vreau să recompensez un prieten, asta constituie un cadou frumos. Nu-i aşa, Zeynel?

Zeynel Sokik lăsă ochii în jos cu modestie.

Ca să sărbătorească probabil sosirea acestor fiinţe care aveau toate calităţile să te bage în păcat, John Burke comandă o sticlă de şampanie. Când sări dopul. Swetlana şi Mariana priviră imediat spre masa lor. Cea cu taior negru luă o ţigară *Lucky Strike,* ţigările preferate ale ruşilor, din pachetul de pe masă, o puse într-un ţigaret şi o aprinse cu un gest foarte romantic.

Privirea ei alunecă spre ochii aurii ai lui Malko, căutând pe cine

să „devoreze”.

— Dacă vrei să încerci pomada miraculoasă, e foarte simplu, îi propuse John Burke.

Malko refuză şi cina continuă. Fără alt fapt notabil. La cafea, Zeynel Sokik propuse:

— Haideţi la mine să bem ceva. Stau pe-aproape.

Făcură totuşi patruzeci de minute! Mai întâi pentru a merge de-a lungul Bosforului, prin mulţimea obişnuită a taxiurilor galbene, apoi pentru a urca aproape până la autostrada care ducea la podul *Fateh Sultan Mehmet.*

Zeynel Sokik locuia într-o casă modernă, pe o stradă liniştită din cartierul *Etiler.* În mijlocul unei grădini se plimbau trei câini enormi cu blană albă. De o mare ferocitate faţă de străini. Turcul, ca să le arate că nu mai era un ţăran anatolian, le aduse o sticlă de coniac franţuzesc. Apoi ridică paharul şi-i zise lui Malko:

— *Serefinize!*[26]

După aceea îl duse pe Malko într-un birou şi deschise un dulap blindat. Înăuntru era un adevărat arsenal de revolvere şi câteva puşti de asalt M.16.

— Ia ce-ţi trebuie, îi propuse Zeynel Sokik. Oamenii pe care îi urmăreşti sunt periculoşi. Nu vreau să ţi se întâmple ceva la Istanbul.

Ca de fiecare dată când călătorea cu avionul. Malko fu nevoit să renunţe la revolverul său extraplat. Alese un revolver Sig cu paisprezece gloanţe, foarte uşor şi pe care îl ţinea bine în mână. Şi două cutii cu cartuşe. Turcul vru să-i mai dea două, dar Malko refuză. Doar nu era bătălia de la Groznîi.

Când se întoarse în salon, John Burke zise ironic:

— Istanbulul e un oraş cât se poate de sigur. Dar poate că nu şi pentru tine.

Zeynel Sokik scrise câteva cuvinte pe o carte de vizită, se semnă şi puse o ştampilă violetă.

— Dacă ai probleme cu vreun poliţist, arată-i asta, îl sfătui el.

Malko văzu că avea titlul de *doctor.* Nu se aştepta. John Burke izbucni în râs.

— În Turcia trebuie să ai tot timpul o ţidulă la mână... Iar poliţaii sunt nervoşi.

Oraşul era supravegheat de nenumăraţi poliţişti în uniforme albastre şi şepci albe. Toate marile hoteluri aveau uşi magnetice şi în holul de la *Ciragan* se aflau vreo şase gardieni în civil. PKK-ul

[26] În onoarea ta. Echivalentul lui „În sănătatea ta” (n.a.).

şi DEVSOL-ul[27] nu-şi rataseră niciodată ţintele, încercând să destabilizeze regimul.

După al doilea pahar de coniac, Malko şi John Burke îşi luară rămas bun de la turc.

În timp ce coborau serpentinele care duceau pe malul Bosforului, omul de la CIA zise:

— Zeynel e un tip de ispravă. Cunoaşte multă lume şi e un om de teren... Prin anii optzeci a condus un comando secret antistângist care a anihilat o sumedenie de tipi. PKK-ul a fixat o recompensă pentru lichidarea lui.

Ajunşi la *Bebek,* pe malul Bosforului, în loc s-o ia spre sud, omul de la CIA se îndreptă spre nord.

— O să bem un păhărel la cazinoul *Tarabya*, îl anunţă el. E la zece minute de aici.

Cazinoul, care făcea parte din hotelul *Tarabya,* situat la marginea drumului care se întindea de-a lungul Bosforului, nu avea decât o singură sală mare, care puţea a tutun şi arăta destul de mizerabil. Jocuri mecanice, câteva mese de *Black Jack* şi de ruletă. Malko zări imediat la una dintre ele pe gemenele din Odessa. Cea cu taiorul negru stătea pe scaun şi juca. Cea cu taiorul roşu rămăsese în picioare şi privea.

— Aşa îşi toacă tot câştigul, zise John Burke.

Se instalară la bar. Malko ceru o votcă, iar John Burke un coniac Defender *on the rocks.*

După câteva minute, geamăna în taior roşu părăsi masa de joc şi veni la bar.

— *Hello!* îi zise ea lui John Burke. Faci cinste cu un păhărel?

— Bucuros, răspunse americanul. Eşti Swetlana sau Mariana?

— Mariana.

Văzută de aproape, Malko îşi zise că era şi mai frumoasă cu ochii ei imenşi şi plini de nostalgie şi pielea foarte albă care contrasta cu roşul intens al buzelor. Vesta, încheiată până la gât, era bombată de doi sâni cu siguranţă opulenţi. Comandă un Cointreau Caipirinha pe care-l bău pe nerăsuflate. Apoi îl cercetă cu privirea pe Malko.

— Nu te-am văzut niciodată, zise el.

Engleza ei era cam vagă, dar o puteai înţelege.

— Nu locuiesc la Istanbul, răspunse Malko.

Cealaltă soră geamănă veni şi ea lângă ei şi comandă aceeaşi băutură. Era trasă la faţă şi fuma cu nervozitate. Schimbară

[27] Partide extremiste şi marxiste (n.a.).

câteva cuvinte în ucraineană, apoi Mariana i se adresă lui Malko cu un zâmbet încântător:

— Ne ducem la Cazinoul de la *Swiss Hotel.* Veniţi?

Refuzară politicos şi rusoaicele plecară fără să mai spună nimic.

— Le cunoşti bine? întrebă Malko.

— N-am avut niciodată posibilităţi ca să le am. Dar deseori le-am făcut altora cadou, pentru serviciile aduse…

„Păcat că nu mă pot ajuta să-l găsesc pe Ali Al Mahdi”, îşi zise Malko.

*

* *

Nu era mai mult de şase dimineaţa şi, de-a lungul arterei *Kennedy Caddesi* – drumul care trecea pe lângă Marea Marmara până la aeroport, maşinile înaintau deja la pas. La câteva sute de metri de mal se aflau ancorate zeci de cargouri vechi, de petroliere, de barcazuri ruginite. Un adevărat cimitir de vase. Marea Marmara era considerată drept o cale internaţională, în această zonă nefiind ape teritoriale turceşti. Apele internaţionale ţineau până la mal. Prin urmare, navele ancorate nu erau supuse nici unui control din partea autorităţilor turce, nu plăteau taxe portuare şi rămâneau acolo cât timp doreau…

Unele aşteptau să fie închiriate, altele, abandonate de armatorii lor, putrezeau pe loc. Din când în când, unul dintre ele, ros de rugină, se ducea fără zgomot la fund, iar echipajul trecea clandestin frontiera. În Bulgaria, Grecia, Iran. Irak, Siria sau Rusia; nu trebuia decât să alegi…

Aplecat peste o hartă, alături de Malko care conducea maşina Ford închiriată, Elko Krisantem făcea pe ghidul.

— Luaţi-o la dreapta, zise el. Pe *Strasbourg Caddesi.*

Părăsiră malul mării şi se îndreptară spre o adevărată pădure de blocuri modeste de vreo cincisprezece etaje, cu un aer trist, care se întindeau pe câţiva kilometri pătraţi, de o parte şi de alta a unei linii ferate. Nici un magazin, nici un spaţiu verde… Şiruri de blocuri din beton brut, cât vedeai cu ochii: cartierul *Atakoy.* Fiecare imobil putea fi identificat după o literă şi o cifră scrise cu vopsea neagră pe faţadă.

Un adevărat univers concentraţionar. Puţin mai la vest începea aeroportul *Yesilkoy.* După un bloc apăru o moschee modernă cu două minarete.

— Opriţi aici, zise Elko.

Dădu fuga până la moscheea aflată în reparaţie şi se adresă unui negustor de flori ambulant care stătea pe vine în spatele unui microbuz.

— Acolo e, zise Elko revenind la maşină. De două ori la stânga şi apoi la dreapta.

Pătrunseră şi mai adânc în pădurea de blocuri turn din beton… În sfârşit, Malko zări un imobil de cincisprezece etaje pe faţada căruia era scris cu vopsea neagră B.20. Blocul semăna cu toate celelalte, cu o mică parcare în faţă şi un chioşc închis. Se opriră puţin mai departe, lângă un negustor de legume instalat la o intersecţie. Începuse să plouă. Avionul Airbus al companiei Air France cu destinaţia Paris decolă cu un zgomot asurzitor şi trecu pe deasupra capului lor.

— Elko, du-te să vezi, spuse Malko.

Turcul coborî din maşină. Geaca de piele şi blugii îl făceau să se încadreze perfect în acel peisaj.

Elko reveni peste câteva minute.

— Nami Okdu locuieşte la parter, în spate la dreapta, zise el. Am auzit muzică. Ce facem?

Ardea de nerăbdare să dea buzna în apartament, dar Malko îi potoli înflăcărarea.

— Aşteptăm, zise el.

Se instalară în parcare, de cealaltă parte a străzii, supraveghind intrarea blocului B.20.

*

* *

Era aproape opt şi toate blocurile păreau că se goliseră. Din ele ieşiseră valuri de oameni pentru a se îndrepta spre locurile lor de muncă.

Malko se întrebă dacă o va vedea apărând pe Soraya Tadjeh. Cine era acest misterios Nami Okdu? Putea să fie doar un „releu” telefonic, caz în care ar fi aşteptat degeaba.

Malko se simţi cuprins de descurajare. Nici măcar nu ştia cum arată acest Nami Okdu.

O femeie ieşi din imobil, trăgând după ea un cărucior de copil, urmată de doi bărbaţi. Unul, destul de tânăr, avea o barbă neagră în formă de colier, un păr vâlvoi, un nas gros şi o cămaşă fără cravată. Celălalt era mult mai înalt, mai curând elegant. Malko simţi inima bătându-i cu putere.

Era Ali Al Mahdi. Sudanezul de la Viena.

Capitolul XV

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre parcarea blocului. Bărbosul urcă la volanul unui Renault vechi şi manevră cu o încetineală de melc pentru a ieşi din parcare, ceea ce-i permise lui Malko să ia avans.

Una după alta, cele două maşini ajunseră pe *Kennedy Caddesi,* drumul care trecea pe malul mării Marmara şi se îndreptară spre est. Circulaţia era destul de intensă aşa că Malko putea trece neobservat. Apoi maşina Renault încetini şi opri la o staţie de benzină. Malko fu obligat să meargă mai departe, reducând viteza la maximum, cu ochii pe oglinda retrovizoare… Când ajunse prea departe pentru a mai vedea staţia de benzină, Malko opri. Minutele începură să treacă unele după altele. Nimic.

Deodată îşi dădu seama că între staţia de benzină şi locul în care se afla exista o bifurcaţie la stânga, care ducea spre centrul cartierului Stambul. Probabil că maşina Renault o luase pe-acolo.

Porni motorul, parcurse câteva sute de kilometri, întoarse şi pătrunse pe *Mustafa Kemal Ataturk* Caddesi, traversând cartierul dintr-o parte în alta până la podul *Ataturk.* Dacă maşina Renault mergea la nord de Cornul de Aur, în cartierele *Karakoy* sau *Taksim,* ăsta era drumul cel mai scurt. Acum îl pierduse definitiv. La stânga se deschidea un labirint de străduţe în pantă, înguste, uneori întretăiate de o scară, mărginite de case vechi din lemn pe jumătate năruite. Acolo începea cartierul *Beyazit*. Deodată Malko avu o idee.

Făcu la dreapta pe *Ordu Caddesi,* o stradă relativ degajată. Conform hărţii, ea ducea în *Ankara Caddesi,* acolo unde se afla Consulatul Iranului. După zece minute se aflau pe *Ankara Caddesi,* care cobora într-o pantă destul de abruptă spre port. Din fericire, se putea circula bine în ambele sensuri. Consulatul Iranului apăru ceva mai jos. Pe stânga, uşor de identificat datorită drapelului iranian care flutura pe faţadă. Un imobil cenuşiu de trei etaje, a cărui parte laterală era împodobită cu coloane maiestuoase. Pe acoperiş se zărea o antenă de satelit enormă. Când trecu de intersecţia cu o străduţă care trecea lateral pe lângă Consulatul Iranului, Malko reduse viteza şi aruncă o privire. Inima începu să-i bată cu putere. Maşina

Renault se afla acolo, jumătate pe trotuar, cu şoferul la volan, sub privirile îngăduitoare ale unui poliţist turc care păzea intrarea consulatului.

Malko trecu prin faţa intrării pietonilor, pe *Ankara Caddesi* şi opri la intersecţia următoare. Elko coborî şi porni înapoi pe jos. Cartierul era extrem de animat, vehiculele claxonând tot timpul... Zeci de cafenele aveau terasele pline de turci care îşi sorbeau ceaiul, bucurându-se din plin de *Keyif*[28]. Nici o femeie, nici măcar cele mai evoluate turcoaice n-ar fi îndrăznit să zăbovească pe acele terase populare rezervate tacit bărbaţilor.

Malko începu să manevreze pentru a găsi poziţia ideală din care să poată urmări imediat maşina Renault când aceasta va pleca. Majoritatea străduţelor erau blocate, transformate în parcări improvizate. În cele din urmă reuşi să tragă maşina înaintea Unei farmacii, faţă în faţă cu consulatul. Elko reveni la maşină. În sfârşit, după o jumătate de oră, Al Mahdi ieşi din consulat şi urcă în maşina Renault.

Alte manevre acrobatice. Malko nu scăpă deloc maşina Renault şi trecură împreună podul *Galata.* Apoi se îndreptară spre cartierul *Taksim.* După ce trecu prin faţa hotelului *Marmara,* maşina Renault parcurse aleea cu două benzi *Inonu.* Se opri ceva mai jos. Al Mahdi coborî şi intră într-un imobil în timp ce maşina pleca mai departe.

Malko aşteptă puţin înainte de a avansa. Era un hotel cu o aparenţă modestă, *Opera.* În momentul în care trecea prin faţa hotelului, dinăuntru ieşiră Al Mahdi şi Nikolas Tolman.

Privirea lui Malko se încrucişă cu cea a slovenului o fracţiune de secundă. Malko îşi continuă drumul pe *Inonu Caddesi.* Era satisfăcut şi îngrijorat totodată. Să-l fi recunoscut cei doi?

*

* *

Nikolas Tolman rămăsese încremenit ca o stană de piatră, privind în urma maşinii.

— Ce e? îl întrebă Ali Al Mahdi.

— În maşină era tipul de la CIA, zise slovenul cu o voce sugrumată.

Sudanezul păli.

— Nu se poate! Cum să ne fi găsit?

— Habar n-am. Dar aş pune prinsoare că el era. Mormăi slovenul. Trebuie să facem ceva.

[28] Arta de a fi fericit fără să faci nimic (n.a.).

Ali Al Mahdi se gândi câteva secunde. Era un lucru atât de grav încât luă hotărârea să încalce una dintre regulile lor de securitate.

— Du-te la întâlnire, îi sfătui el. Eu o să văd dacă eşti urmărit. Coboară pe străduţa din stânga şi la capătul ei ia un taxi.

Se uită după slovenul care cobora străduţa în pantă, postat la colţul hotelului *Opera* şi se convinse că nimeni nu-l urmărise. Apoi porni pe acelaşi drum. Urcă într-un taxi galben, ceru să fie dus la gara *Sirkeci* unde soseau trenurile care veneau din Europa, de unde luă un alt taxi şi ceru să fie dus acolo unde voia de fapt să ajungă.

— *Divan Oteli,* îi zise el şoferului. Pe *Cumhuriyet Caddesi.*

Sudanezul încă nu reuşise să-şi recapete calmul când intră în holul hotelului. Se folosi de un telefon interior pentru a suna la numărul uneia dintre camere.

— Eu sunt, zise el. Pot să urc?

Urmă o tăcere scurtă, apoi o voce rece ca gheaţa îi zise:

— Trebuia să-mi telefonezi înainte de a veni…

— E vorba de ceva grav, zise sudanezul cu glas scăzut. Urc.

Soraya Tadjeh îl aştepta la uşa camerei, îmbrăcată cu un taior sobru de culoare neagră, cu bumbi aurii, foarte puţin machiată şi încruntată. Sudanezul se strecură înăuntru şi o anunţă direct:

— Tipul de la CIA e aici. Stătea la pândă în faţă la *Opera.*

Iraniana nu-şi pierdu calmul.

— Eşti sigur că nu te-a urmărit?

— Sigur, minţi sudanezul înspăimântat. Era acolo când am sosit. Probabil că a dat de Tolman după fişa de la hotel. Turcii sunt în relaţii foarte bune cu CIA. Ce facem?

— O să vedem, răspunse iraniana.

Se aşeză pe pat şi aprinse o ţigară. Ce pericol reprezenta agentul CIA? Nu cine ştie ce, la Istanbul. Chiar şi la cererea americanilor, turcii n-ar fi luat în ruptul capului poziţie împotriva bosniacilor, musulmani ca şi ei. În privinţa vânzătorilor, iraniana ştia că aceştia erau în stare să dea cu barda în Dumnezeu, dar dacă nu făcea nimic, îi vor reproşa că nu folosise metoda lor obişnuită pentru eliminarea inoportunilor. Prin urmare, cel mai bine era să-l lichideze pe acest agent american. Cu condiţia să-i găsească. Pentru asta nu exista decât o singură metodă: momeala.

— Te vei întoarce la hotel, îi ordonă ea lui Ali Al Mahdi. Te duci până în faţa lui cu taxiul. Rămâi acolo aproximativ o oră. Apoi

pleci pe jos până în piaţa *Taksim.* Mai întâi mergi pe *Inonu* apoi pe *Mete* şi *Asker Ocagi,* astfel încât să vii prin nordul pieţei. Îţi vei continua drumul pe trotuarul din faţa hotelului *Marmara* şi te îndrepţi spre *Istiklal Caddesi,* pe care o vei parcurge pe jos până la biserica Sfântul Anton. Apoi te întorci.

— Şi pe urmă?

— Vei face câteva ruperi ale filajului şi te vei întoarce la *Atakoy* cu transportul în comun. Dacă omul ăsta nu se arată azi, mâine o vom lua de la capăt din faţa hotelului *Opera.*

Soraya Tadjeh rămase singură şi analiză situaţia. Comiseseră o greşeală călătorind sub adevăratele lor nume de la Ljubijana la Istanbul. Cu siguranţă că aşa le dăduseră de urmă CIA.

Oare fusese şi ea reperată? Nu putea să rişte. Cel mai bine era să se mute şi ea la *Atakoy,* o ascunzătoare sigură. Locatarul apartamentului era un turc de origine iraniană, recrutat de multă vreme de *Savama.* Un om sigur, pentru că toată familia lui se afla în Iran. Această bază clandestină nu servea decât pentru operaţiunile foarte importante, ca să-i adăpostească pe agenţii urmăriţi sau care aveau de îndeplinit o misiune delicată. CIA nu putuse s-o găsească, pentru că nici serviciul turc de informaţii nu ştia de ea.

Scoase din geanta neagră revolverul Walther PPK 7,65 cu surdină, luat din ascunzătoarea de la *Atakoy,* îi verifică încărcătorul, băgă un glonţ pe ţeavă şi-l puse la loc.

Scoase din valiză un voal negru şi-şi alese dintre vreo zece perechi de încălţări o pereche de pantofi de lac cu toc înalt. Avea o adevărată pasiune pentru pantofi. Avea zeci de perechi şi cumpăra întruna. Mai repede de cât putea să uzeze... îşi făcu repede valiza şi sună la recepţie.

— Pregătiţi-mi nota de plată şi chemaţi un taxi, zise ea. Merg la gara *Sirkeci.*

După zece minute se afla în taxi. Ajunse la gară, duse valiza la biroul de bagaje, apoi merse la toaletă. Îşi puse voalul şi aşteptă să mai intre alte două femei care purtau voal.

Ieşi împreună cu ele, ascunzându-şi faţa, urcă într-un tren care pleca şi coborî imediat pe celălalt peron. În sfârşit, luă un taxi cu care merse până la hotelul *Marmara* din piaţa *Taksim.* Nu intră, din cauza uşii magnetice, mulţumindu-se să hoinărească printre magazinaşele de la parter. Recepţia se afla la primul etaj.

Trecură douăzeci de minute.

Iraniana supraveghea cu atenţie trotuarul din faţa hotelului, în

sfârşit, îl văzu apărând pe Ali Al Mahdi.

Sudanezul trecu prin faţa ei, pe partea cealaltă a peretelui de sticlă. Soraya Tadjeh era un ghem de nervi. Inima începu să-i bată cu putere când în raza ei vizuală apăru silueta înaltă a bărbatului blond: agentul CIA pe care îl ratase la Viena! Capcana ei funcţionase!

Aşteptă puţin şi ieşi din galeria comercială, merse pe lângă hotel, apoi îşi continuă drumul spre sudul pieţei unde începea interminabila stradă *Istiklal,* strada cu cele mai multe magazine din cartierul *Beyoglu.* Soraya Tadjeh zări de departe statura înaltă a agentului CIA al cărui păr blond contrasta cu mulţimea turcă. Nu grăbi pasul, avea tot timpul.

După treizeci de metri de la începutul străzii *Istiklal.* Atenţia îi fu atrasă de vociferările amplificate de un difuzor ale unui vânzător de cupoane cu preţ redus.

Un grup compact de câteva zeci de femei se înghesuia să ajungă la tejghea. Unele erau îmbrăcate după moda europeană, altele înfăşurate în voaluri negre. Soraya Tadjeh se amestecă printre ele, după ce reperă două străduţe care se pierdeau în labirintul vechiului cartier *Beyoglu,* pe unde ar fi putut să fugă foarte uşor.

În Turcia, oamenii reacţionau prea puţin şi strada *Istiklal* era unul dintre rarele locuri fără prea mulţi poliţişti.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte.

*

* *

Statura înaltă a sudanezului îl făcea uşor de urmărit. După ce-l zărise în faţa hotelului *Opera* împreună cu Nikolas Tolman. Malko parcase maşina mai departe, trimiţându-l pe Elko Krisantem în recunoaştere. Dacă sudanezul şi Nikolas Tolman erau acolo, asta însemna că vânzătorul, Vladimir Sevşenko era şi el pe aproape... După ce-l va repera şi pe el, Malko va putea să se gândească la viitor cu mai mult optimism...

Al Mahdi se întorsese la hotel, de unde ieşise iar după o oră. Slovenul nu mai apăruse. Când sudanezul plecase pe jos, Malko îi luase locul lui Elko Krisantem, pentru că turcul nu-l văzuse niciodată pe Sevşenko.

Calmul sudanezului lăsa să se presupună că cei doi nu-l recunoscuseră pe Malko. Văzându-l cum coboară pe *Istiklal Caddesi* fără să se grăbească, fără măcar să se uite la vitrine, îşi zise că sudanezul avea o întâlnire. Poate cu Vladimir Sevşenko.

Era mult mai discret în mulţimea aceea decât la hotel. Malko întoarse capul fără să-l vadă pe Elko Krisantem căruia îi ceruse să parcheze maşina. Deşi era conştient de pericolul demersului său. Malko nu se simţea totuşi în primejdie, având la centură arma luată de la Zeynel Sokik... În faţa lui, Ali Al Mahdi ajunse în dreptul bisericii Sfântul Anton, se opri, apoi se întoarse pe acelaşi drum pe care venise, cu acelaşi aer nonşalant.

*

* *

Ali Al Mahdi avea stomacul crispat de îngrijorare. Uitase să-i spună complicei sale că agentul american nu era singur în maşină. Că s-ar putea să aibă de-a face cu doi oameni... Iar acum era prea târziu şi nici măcar nu o zărise. Chiar dacă ar fi văzut-o, n-ar fi îndrăznit să o abordeze direct în plină zi, dând-o de gol, pentru că presupunea că e urmărit. Nu i-ar fi iertat asta niciodată.

Continuă să meargă ca un automat, îmbrâncit de oameni, aruncând priviri distrate spre vitrine, asurzit de strigătele vânzătorilor ambulanţi. Murea de sete şi se opri câteva secunde să bea o coca-cola.

Trei poliţişti în albastru flecăreau lângă o maşină a poliţiei. Se rugă cerului ca mai departe să nu mai fie alţii.

*

* *

Soraya Tadjeh se desprinse uşor de grupul femeilor, locul ei fiind imediat ocupat de altă femeie dornică să cumpere cupoane cu preţ redus. Ca de fiecare dată când se pregătea să ucidă, iraniana avea gura uscată şi era umedă între picioare. Crima îi provoca totdeauna aceeaşi reacţie: o senzaţie analoagă cu orgasmul.

Al Mahdi se întorcea de la capătul străzii, mergând încet pe trotuarul unde se afla şi ea. La vreo treizeci de metri în spatele lui, iraniana îl zări pe agentul CIA. Cu ochelari negri la ochi. Privirea lui era concentrată asupra sudanezului, ca şi a ei de altfel. În asta şi consta toată şiretenia iranienei. Agentul CIA se temea probabil ca nu cumva să fie surprins pe la spate şi nu avea de ce să acorde vreo atenţie unei femei cu voal care se ivea în faţa lui... Chiar dacă ar fi recunoscut-o în clipa aceea, ar fi fost prea târziu.

Soraya băgă mâna în geantă cu un gest natural şi apucă mânerul revolverului. Trase piedica. Nu mai trebuia decât să

apese pe trăgaci. De la distanţa aceea, un glonţ de 7,65 ar fi fost mai mult decât suficient. Va ţinti ca totdeauna capul…

Ali Al Mahdi trecu prin faţa ei fără s-o privească. Inima începu să-i bată şi mai tare. „Ţinta” ei nu putea s-o zărească căci stătea ascunsă după două femei grase cu batic pe cap care discutau despre cumpărăturile făcute. Dar ea îi putea urmări cu uşurinţă înaintarea. Zece metri. Şase metri, trei metri.

Soraya Tadjeh făcu un pas într-o parte şi mâna îi ţâşni din geantă. O fracţiune de secundă ca să întindă braţul. Alta ca să ţintească. Soraya era calmă ca la standul de tir de la închisoarea Evin din Teheran. Nimeni nu-i remarcase gestul. Femeile erau prea ocupate.

Bărbatul blond se opri brusc. Nu putea să-i vadă privirea, dar îi văzu mâna dispărând sub haină.

„Prea târziu!” îşi zise ea cu o bucurie plină de răutate.

Mâna nu-i tremura şi ţintea chiar între ochii bărbatului blond. Puţin mai sus de rama ochelarilor. Iraniana îşi ţinu respiraţia şi apăsă încetişor pe trăgaci, aşa cum o învăţase instructorul.

Capitolul XVI

În momentul în care apăsa pe trăgaciul revolverului, Soraya Tadjeh văzu ceva trecându-i prin faţa ochilor şi apoi avu impresia că o lamă invizibilă îi tăia gâtul. Deschise gura ca să nu se sufoce, primi o lovitură puternică în şale şi, cu laringele strivit şi carotidele sugrumate, iraniana văzu un văl negru trecându-i pe dinaintea ochilor. Apăsase pe trăgaci cu o mişcare reflexă dar, dezechilibrată, nu putu să ţină revolverul orizontal şi glonţul porni spre cer.

Iraniana îşi duse instinctiv mâna la gât şi simţi un şnur subţire, intrat în carne, care o sugruma. Cu corpul tras pe spate, Soraya îşi pierdu echilibrul, căzu în genunchi, apoi pe burtă, strivită de o greutate care i se păru enormă. Ochelarii negri se sparseră pe asfalt şi unghiile zgâriară solul în timp ce se zbătea cu disperare.

Nici măcar nu-şi dădu seama că îşi pierdea cunoştinţa.

Apoi strânsoarea slăbi şi sângele ajunse din nou la creier. Iraniana deschise ochii. La început nu văzu decât pantofi, pantofii mulţimii de gură-cască. Apoi zări revolverul căzut pe asfalt, departe de ea. Fu cuprinsă de un acces violent de tuse şi îşi dădu seama că mai avea încă geanta agăţată de umăr, sub voal. Creierul începu să-i funcţioneze şi simţi că îngheaţă de oroare.

Turcii nu glumeau şi nu le plăceau deloc indivizii ca ea. Aveau s-o tortureze cumplit şi după aceea s-o trimită la închisoare. Dacă ar fi vorbit ca să scape de tortură, credincioşii mola nu aveau să-i ierte asta niciodată. Erau necruţători. Mai ales cu femeile. În cel mai fericit caz, ar fi fost expulzată în Iran şi n-ar mai fi putut părăsi niciodată ţara.

*

* *

— Elko, ridic-o!

Elko Krisantem îşi puse discret şnurul în buzunar şi o apucă pe Soraya Tadjeh de subsuori pe la spate. Ea se lăsa în voia lui ca o marionetă. Turcul îşi reţinea cu greu mândria. Fără flerul lui, Malko ar fi fost acum mort.

*

* *

După ce dusese maşina în parcarea de pe strada Tak-I-Zafer,

lângă hotelul *Marmara*. Elko revenise pe *Istiklal Caddesi.* Şi se aşezase la pândă.

Atenţia îi fusese atrasă de grupul de femei strâns în jurul magazinaşului de solduri. Un detaliu i se păruse ciudat. Toate aveau în picioare pantofi fără toc, mai mult sau mai puţin scâlciaţi. În afară de una singură. Doi pantofi de lac negri cu toc înalt apăreau de sub un voal negru. Nu erau deloc genul de încălţăminte purtată de femeile turce de condiţie medie... De aceea începuse să observe grupul de la distanţă, concentrându-se asupra femeii cu tocuri înalte. Voalul alunecase la un moment dat dezvăluind o faţă frumoasă, osoasă, faţa unei femei elegante. Ea corespundea întru totul cu descrierea ucigaşei de la Viena.

Prima idee a lui Elko a fost să-şi alerteze stăpânul, dar se răzgândise. Femeia nu-l văzuse şi nu-l cunoştea. El se confunda perfect cu peisajul. Supraveghind-o, Elko putea să acţioneze foarte eficace. Îşi zise că nu putea să stea într-un loc, fără să se mişte. O profesionistă l-ar fi reperat până la urmă. Privi în jurul lui. În faţă, pe partea cealaltă a străzii, câţiva lustragii stăteau pe vine lângă un zid chemându-şi fără vlagă clienţii. Unul dintre ei, un bătrân zdrenţăros, moţăia pur şi simplu în faţa cutiei lui de cupru... Elko Krisantem traversă strada şi se aşeză pe vine în faţa lui. Celălalt deschise ochii şi tresări.

— *Mehraba*[29]. Am puţin nevoie de catrafusele tale, îi explică el.

Bătrânul se ghemui, crezând că e vorba de o extorcare de bani şi-şi coborî privirea spre mâinile interlocutorului său în care se aştepta să vadă un cuţit bine ascuţit. Astfel se rezolvau micile neînţelegeri din stradă. Privirea i se tulbură când zări bancnota de o sută de dolari. Întinse mâna s-o atingă... Era adevărată.

— De ce vrei...

Elko nu avea timp de discuţii.

— Doar pentru puţin timp, preciză el. Mă duc în faţă.

Degetele arteritice ale bătrânului apucară bancnota. Nu înţelegea, dar cu o sută de dolari putea să-şi cumpere zece cutii ca a lui. Din cauza inflaţiei galopante, un dolar ajunsese să facă patruzeci de mii de livre turceşti.

Elko se ridică, apucă cutia cu perii şi cremă de ghete, deasupra căreia se înălţa un suport în formă de pantof şi o porni spre piaţa *Taksim.* Bătrânul îl urmări cu privirea câteva clipe, strecură bancnota în zdrenţele lui şi mulţumi lui Allah pentru că-i

[29] Bună ziua (n.a.).

trimisese un asemenea binefăcător.

După ce parcurse o sută de metri, Elko se întoarse şi se instală la vreo zece metri de magazinaşul de solduri, întinzându-şi în faţă periile şi cremele de ghete. Dar n-o scăpa nici o clipă din ochi pe femeia cu tocuri înalte.

Când apăruse Ali Al Mahdi, Elko se ridicase fără grabă. Nimeni nu-i acorda atenţie. Şi ce-ar fi fost mai normal ca un şiret în mâna unui lustragiu?

Nici Soraya Tadjeh nu-l remarcase.

Elko revenise brusc la vechea lui tehnică. Mulţimea de gură cască nu se neliniştise decât atunci când o văzuseră pe femeie la pământ, crezând că i se făcuse rău.

*

* *

Malko îşi lăsă inima să se liniştească. Văzuse încă o dată moartea în faţă. Oamenii se împrăştiau treptat, văzând doar o femeie căreia i se făcuse rău şi fusese ajutată de un trecător. Soraya Tadjeh părea tot leşinată. Malko ezita. Nu putea nici s-o lase să plece, nici s-o răpească. Trebuia să intervină poliţia turcă.

Exclamaţia lui Elko îl făcu să întoarcă capul. Soraya Tadjeh îşi lăsase geanta să cadă pe asfalt. În mâna dreaptă ţinea acum un mic revolver nichelat cu ţeava proptită sub maxilar. Avea faţa îndreptată spre cer şi ochii închişi, de parcă s-ar fi rugat.

Detunătura se pierdu în vociferările negustorilor ambulanţi. Un val de sânge şi de materie cervicală ţâşni spre cer. Împroşcându-l pe Elko care îi dădu drumul instinctiv. Soraya căzu greoi pe asfalt unde rămase întinsă, fulgerată, cu creştetul capului smuls.

După câteva clipe de înmărmurire. Malko reacţionă fulgerător.

— Vino! îi zise lui Elko.

Se îndepărtară, intrând pe prima stradă la stânga, pierzându-se după aceea într-un labirint de străduţe.

*

* *

Ali Al Mahdi traversă ca un automat piaţa *Taksim* şi se opri într-o staţie de autobuz. Nu ştia ce se întâmplase, fiind prea departe ca să poată vedea. Urcă în primul autobuz şi coborî după trei staţii. Căută o cabină telefonică şi sună la hotelul *Opera.* Nikolas Tolman încă nu se întorsese. Apoi sună la hotelul *Divan* şi află că Soraya Tadjeh nu mai stătea acolo. Nu-i mai rămânea decât să se reîntoarcă în ascunzătoarea de la *Atakoy.*

*

* *

Vladimir Sevşenko şi Nikolas Tolman vorbeau cu glas scăzut, la singura masă ocupată de la *Russian restaurant,* chiar în faţa hotelului *Opera.* O sală lungă, la demisol, care nu avea rusesc decât numele. De altfel nici nu se atinseseră de bucatele numai bune de dat la porci.

Ucraineanul avea ochii injectaţi de sânge. Se culcase la şase dimineaţa, după ce făcuse turul cazinourilor din oraş.

— Asta-ţi trebuia? întrebă el cu vocea lui de bas răguşită.

Nikolas Tolman lectura lista încărcăturii cargoului care transporta prima livrare de arme. Slovenul avea mâinile transpirate.

Patru elicoptere grele MI 24 cu piese de schimb, patru milioane de dolari bucata, plus un milion de dolari piesele de schimb.

Opt tancuri T.72, care depăşeau cu mult vechile T.55 ale sârbilor, la preţul foarte acceptabil de două milioane de dolari bucata.

Opt tancuri T.34-85, la preţul unitar de un milion şi jumătate de dolari.

Douăsprezece tunuri de 130 pentru trei milioane şase sute de mii de dolari.

O mie de obuze de 130 pentru opt sute de mii de dolari.

Plus diferite piese de schimb pentru toate materialele.

— Când va ajunge aici? întrebă el.

— Peste patru zile, anunţă ucraineanul. Vei putea inspecta totul imediat ce-mi vei înmâna banii.

Asta nu reprezenta decât douăzeci la sută din livrarea globală. Întreaga livrare avea să tripleze capacitatea în blindate a musulmanilor bosniaci, numărul pieselor de artilerie iar tancurile T.72 le vor conferi o superioritate calitativă asupra materialului deja învechit al sârbilor.

Redutabilele MI 24 – elicoptere grele blindate „distrugătoare de tancuri” – puteau să distrugă blindatele şi poziţiile artileriei inamice. Toate aceste arme erau deja familiare bosniacilor care n-ar fi avut nevoie să piardă timp pentru instruire.

La sfârşitul ultimei livrări. Nikolas Tolman avea să fie un om *foarte* bogat.

— Nici o problemă, zise slovenul. Vei primi toţi banii gheaţă de îndată ce voi vedea încărcătura…

Vladimir Sevşenko îşi aşează mâna lui mare peste mâna

slovenului.

— Vei veni pe vas cu banii. Pe urmă, după ce va pleca, vom avea tot timpul să sărbătorim. Aici, la Istanbul, sunt cele mai frumoase curve din lume.

Tolman se gândi deodată la întâlnirea lui neaşteptată şi se încruntă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ucraineanul bănuitor.

Tolman ezită să-i spună adevărul; ucraineanul nu era un partener facil…

— Avem o problemă, zise el în cele din urmă. Tipul de la CIA. A fost zărit aici. Şi…

Slovenul avu impresia că degetele lui Vladimir Sevşenko îi striveau oasele braţului…

— Asta nu e problema mea, *golubcik…* Găozarii tăi de la CIA nu au nici o putere împotriva mea. Pot să-ţi şterpelească dolarii. Dar fără dolari, *niet* arme!

Se opri şi dădu pe gât tot paharul de coniac, plesni din limbă cu satisfacţie şi zise:

— Şi eu am o problemă… Ticăloşii ăştia de americani au spioni la noi. Dar eu îmi rezolv problema, bombăni el. Eu nu plictisesc pe nimeni…

Nikolas Tolman se retrase în cochilia lui. Spunându-şi că nu voia să fie problema lui Vladimir Sevşenko. Ucraineanul se ridică. Umflătura pe care o făcea revolverul lui enorm era perfect vizibilă. La o masă vecină stăteau cecenii lui, Abbi şi Djokar, înspăimântători ca nişte demoni, tăcuţi, redutabili. Pe ăştia nu-i puteai ataca decât cu lansatorul de flăcări…

Cecenii se ridicară o dată cu Sevşenko. Cei trei opriră un taxi şi ucraineanul îi arătă şoferului o hârtie. O stradă pierdută într-un cartier popular din Istanbul. Trebuia să se întâlnească cu un membru clandestin al PKK. Având o recomandare din partea unuia dintre asociaţii lui, colonelul Ivan Demakine, fost membru KGB şi mentor al PKK. Chiar dacă KGB-ul nu mai era ce fusese, legăturile rămâneau şi prieteniile la fel. O sumă frumuşică de dolari reînviora prieteniile.

Instalat confortabil în taxi, Vladimir Sevşenko începu să viseze la ce va face cu partea de dolari care îi revenea lui. „Cartelul de la Sevastopol” era o organizaţie tânără, dar viitorul părea promiţător, sârbii şi bosniacii neavând de gând să se reconcilieze. Fireşte, în inima lui înclina spre sârbi. Din păcate, aceştia aveau prea multe arme şi prea puţini dolari.

*

* *

De la ferestrele biroului lui John Burke, aflat la ultimul etaj al Consulatului american – o clădire mare din piatră, situată faţă în faţă cu *Pera Palace,* în cartierul *Beyoglu* – aveai o vedere superbă asupra Bosforului şi a navetei neîncetate a numeroaselor feriboturi care legau malul european de cel asiatic. Naveta era întreţinută fără ruşine de navele care intrau sau ieşeau din Bosfor şi era de-a dreptul miraculos faptul că nu aveau loc decât vreo douăsprezece accidente pe an…

John Burke se trăgea uşor de mustaţă şi fuma în timp ce-l asculta pe Malko.

— Sunt toţi la Istanbul, conchise Malko.

John Burke îl întrerupse.

— Am fost informat de prietenii noştri de la MIT. Soraya Tadjeh avea un paşaport iranian de serviciu, locuia la *Divan* şi a părăsit hotelul azi dimineaţă. Nu se ştie unde-i sunt bagajele. Cei de la Consulatul iranian pretind că nu ştiu nimic despre prezenţa ei aici. Dar i-au cerut imediat cadavrul.

— Şi ascunzătoarea din cartierul *Atakoy?*

— Nu s-a vorbit despre asta. Turcii nu ştiu să acţioneze uşurel… Sunt capabili să-i aresteze pe toţi locatarii blocului. Trebuia ca Tolman şi Al Mahdi să nu ştie că am aflat despre această ascunzătoare.

— Acum ce poţi să faci?

— Adică?

— Deocamdată, bănuieşti nişte iranieni şi un sloven că pregătesc o livrare de arme pentru bosniaci, rezumă el. Dar aceste arme nu vor tranzita teritoriul turc. Probabil că un cargou va trece prin Bosfor, va opri în Marea Marmara unde încărcătura lui va fi inspectată, după care îşi va continua drumul. Cum vrei să intervii? Un *hold-up* prin care să-i împiedici să plătească? E delicat…

— Nu se poate încerca nimic în momentul în care vor inspecta încărcătura? insistă Malko.

— Nimic, confirmă americanul. Turcii n-au nici un drept să controleze navele care trec prin Bosfor, Nici măcar acela de a le impune un pilot… Chiar dacă acest cargou este arhiplin de arme vizibile. Convenţia de la Montreux.

— Şi în Marea Marmara?

— *No way,* zise americanul suspinând. Apele internaţionale

încep de la mal. Cu alte cuvinte, e ca şi cum ai fi în larg. Nimeni nu poate face o inspecţie legală. Cargoul tău va arunca ancora şi cumpărătorii vor veni cu o vedetă să-şi inspecteze comorile. Fără să rişte nimic. Dacă vameşii turci ar vrea să se amestece, respectivii au dreptul să tragă în ei. Ar fi un act de piraterie..

Era o lume întoarsă pe dos.

— Pe lângă asta, continuă imperturbabil John Burke. Nici măcar nu cunoşti numele cargoului! Probabil că sunt vreo două sute în permanenţă ancorate.

— Supraveghind echipa iraniană, am putea ajunge la acest cargou, răspunse Malko.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, ştiind numele navei şi data plecării de-aici, putem anunţa navele din dispozitivul *Sharp Guard* care supraveghează embargoul în Adriatica. Ele l-ar putea controla. Scopul acestei operaţiuni este ca aceste arme să nu ajungă în Bosnia.

— S-ar putea să meargă, recunoscu John Burke E rândul nostru să acţionăm.

Malko auzi deodată vocea secretarei la interfon.

— Am un mesaj de la biroul din Viena pentru domnul Linge. Vi-l aduc imediat.

Secretara intră în încăpere aducând o telegramă chiar atunci descifrată, pe care i-o întinse lui Malko. Mesajul fusese trimis de Ronald Chapter.

„Boris Nicolaiev va sosi de la Odessa la Istanbul joi dimineaţa. Are informaţii foarte interesante în legătură cu problema noastră şi te va întâlni la tine la hotel pe la ora opt.”

Malko întinse mesajul americanului. Era deja miercuri.

— Cine e Nicolaiev? întrebă John Burke.

— O „investiţie” a *Companiei.* Un fost membru KGB care a reintrat în serviciu. De la el am aflat despre această afacere cu arme. Viena i-a cerut să obţină informaţii despre partea ucraineană a acestui trafic.

Malko împături mesajul şi-l puse în buzunar. Acum chiar că ar fi fost culmea dacă n-ar fi reuşit să pună beţe în roate acestei livrări de arme.. Ridică capul.

— Vladimir Sevşenko, intermediarul „Cartelului de la Sevastopol”, probabil că se află şi el la Istanbul, zise el.

John Burke făcu un gest dezamăgit.

— Aşteaptă-l pe acest Nicolaiev. El îţi va da informaţiile necesare. Nu vreau să-i zgândăr prea tare pe turci cu problema

asta. Bosniacii sunt amicii lor. Ucrainenii, la fel. Ar fi în stare să-i prevină. Trebuie să ne descurcăm singuri. Mergem să halim un peşte fript la *Urcan?*

Malko acceptă din vârful buzelor. Se gândea cu nerăbdare la întâlnirea de a doua zi. Dacă Boris Nicolaiev se deplasa până la Istanbul, însemna că avea informaţii vitale…

Capitolul XVII

Nici peştele delicios de la *Urcan*, restaurantul unde se serveau cele mai bune preparate din peşte de la Istanbul, nu putea să alunge grijile din mintea lui Malko. Boris Nicolaiev ar îi putut să-i aducă toate elementele care îi lipseau, scutindu-l de o supraveghere dificilă şi primejdioasă. Dacă Ali Al Mahdi şi Nikolas Tolman şi-ar fi dat seama că Malko localizase ascunzătoarea de la *Atakoy,* ar fi putut să dispară în grabă şi să amâne operaţiunea. Caz în care ar fi trebuit să ia totul de la zero.

Întorcându-se în camera lui de la hotelul *Ciragan,* Malko privi câteva cargouri alunecând în tăcere pe apa întunecată a Bosforului. Nu putea să doarmă. Sună la recepţie.

— La ce oră soseşte mâine dimineaţă avionul de la Odessa? întrebă el.

Omul de la recepţie îi promise că se va informa şi îl sună după câteva minute.

— Mâine dimineaţă nu soseşte nici un avion, îl anunţă el. Numai un avion ai companiei *Aeroflot* pe la orele douăsprezece şi altui al companiei *Turkish Airlines* pe la orele şaisprezece.

— Aştept un prieten care m-a anunţat că soseşte mâine dimineaţă pe la şapte, explică Malko. E ciudat.

— Poate că vine cu vaporul. Îi sugeră omul de la recepţie. Navele vin zilnic. Unele sunt ale companiei *Deniz Simit Koromu*, altele ale unor companii ucrainene. Toate îşi lasă pasagerii la debarcaderul *Karakoy*, de pe *Kemankes Caddesi,* exact înainte de podul *Galata.* Vreţi să mă interesez dacă soseşte vreunui mâine dimineaţă?

— Te rog, îi ceru Malko.

Peste douăzeci de minute, omul de la recepţie îi sună pentru a doua oară.

— O navă ucraineană. *Izurmorovo,* soseşte mâine dimineaţa la şapte de la Odessa. Transportă marfă şi pasageri.

Malko îi mulţumi şi închise. Cu siguranţă că în felul acesta avea să călătorească Boris Nicolaiev. Evident, lucrul cel mai înţelept era să-l aştepte la hotel, dar se temea de incidente neprevăzute. Îl sună pe Ronald Chapter la Viena, îl trezi din somn şi îl întrebă:

— Cum arată fizic prietenul cu care trebuie să mă întâlnesc mâine?

— *Well,* zise americanul. Cred că îl vei recunoaşte uşor. Foarte înalt, slab, cu părul alb şi ciufulit.

— Mulţumesc, zise Malko, care nu voia să-i ceară prea multe amănunte în această privinţă.

Sună la centrală şi ceru să fie trezit la orele cinci şi jumătate, apoi se culcă liniştit.

*

* *

Un negustor ambulant de *simit*[30] îşi oferea marfa caldă pasagerilor care coborau din clădirea tristă şi cenuşie a portului Karakoy. Pasagerii, traşi la faţă de oboseală şi încărcaţi ca nişte catâri, nici măcar nu se uitau la el, grăbindu-se să ajungă la un taxi sau la un *Dolmus*[31] aflate pe partea cealaltă a străzii.

Malko. La volanul Fordului, staţionase în spatele taxiurilor colective. Nimeni nu avea voie să pătrundă în clădire, în afară de pasageri. Casele de bilete nu deschiseseră încă şi o mulţime de călători se înghesuiau în pasajul îngust deasupra căruia scria „Polis". Era frig şi cădea o burniţă rece.

Izurmorovo tocmai trăsese la chei, iar drapelul ucrainean albastru şi galben aproape rupt, care flutura la pupă. Indica într-o oarecare măsură cum arăta interiorul. În mijlocul fluierăturilor şi vociferărilor obişnuite, câţiva marinari reuşiră să instaleze scara de coborâre. Pasagerii care ieşeau în acest moment proveneau de pe un alt vas, unul turcesc, sosit cu o jumătate de oră mai înainte.

Malko ieşi din maşină, căutând un post de observaţie mai bun. Zări o parcare la stânga debarcaderului şi se îndreptă spre ea. Se strecură printre maşini şi ajunse la un grilaj care dădea direct spre chei. Primii pasageri ai navei ucrainene tocmai coborau pasarela. Cum nu avea de unde să ştie dacă era singura navă. Malko se hotărî să se întoarcă şi să supravegheze ieşirea din maşină. Toţi pasagerii trebuiau să treacă pe acolo.

În curând, călătorii veniţi cu vasul ucrainean începură să iasă. Sărăcăcios îmbrăcaţi, încărcaţi cu valize deformate, majoritatea erau mici bişniţari veniţi să cumpere din Turcia produse care lipseau în Ucraina, aducând în schimb ceva droguri ca să le

[30] Franzeluţe cu susan (n.a.).

[31] Taxiuri colective (n.a.).

plătească. Sau familii venite să-şi viziteze rudele instalate deja în Turcia.

Poliţiştii turci, mai curând îngăduitori, nu se uitau cu prea mare atenţie. Cum ieşeau pe uşă, cei mai mulţi bişniţari se năpusteau asupra magazinaşelor „free-shop” care se aliniau pe stradă. Revenit la volanul maşinii, Malko îi urmărea cu atenţie pe nou-veniţi. Inima începu să-i bată cu putere când zări un bărbat înalt, îmbrăcat cu o canadiană, având un păr de un alb strălucitor. El nu avea decât o geantă de piele. Bărbatul înalt trecu de control.

În momentul în care Malko voia să coboare din maşină pentru a-l întâmpina, căci era convins că nu putea să fie decât Boris Nicolaiev, acesta din urmă se întoarse, vorbind unui bărbat mai scund, masiv, cu trăsături colţuroase. Se opriră câteva secunde, apoi traversară strada în direcţia unei parcări de trei etaje, din beton înnegrit de poluare, situată în faţa debarcaderului.

Cine era acel necunoscut? Malko îşi zise că un tovarăş de călătorie care probabil avea o maşină în acea parcare şi care îi propusese să-l ducă la hotel. În fond, Nicolaiev nu ştia că Malko va fi acolo. Ucraineanul stătea acum la intrarea parcării şi discuta cu celălalt. Malko era mult prea departe ca să audă ce discută... Necunoscutul porni în fugă pe scări, în timp ce Boris Nicolaiev îşi pusese geanta jos şi îl aştepta. Probabil că celălalt se dusese să aducă maşina.

Trecură câteva minute. În faţa taxiurilor se făcuseră nişte cozi de nedescris. Deodată Malko auzi scrâşnetul frânelor unei maşini coborând în mare viteză rampa parcării. Boris Nicolaiev ridică capul cu o expresie de surprindere.

Din locul în care se afla. Malko nu putea să zărească interiorul parcării. Dar îl văzu pe Boris Nicolaiev luând-o brusc la fugă spre parcarea mică. În acelaşi moment, o maşină Volvo mare apăru de pe rampă şi viră la stânga, pe *Kemankes Caddesi.* Boris Nicolaiev se opri brusc în mijlocul drumului şi întoarse capul. Pe faţă i se citea spaima. Un bărbat sărise din maşina Volvo, ţinând în mână o armă Kalaşnikov cu pat pliant îndreptată spre Boris Nicolaiev.

Mai multe lucruri se întâmplară în acelaşi timp.

Boris Nicolaiev, văzând că nu va putea ajunge la clădire, o luă spre parcare, socotind probabil că se va ascunde după maşinile care staţionau acolo.

Malko sări din maşină cu arma în mână, chiar în momentul în

care răpăia o rafală scurtă.

Lovit în spate, Boris Nicolaiev se poticni, dar reuşi să ajungă în mica parcare vecină cu cheiul unde dispăru în spatele maşinilor. Ucigaşul se luă după el. Respectivul nu se mai vedea în momentul în care doi poliţişti turci ieşiră în fugă din clădire cu revolverul în mână.

Un al doilea om, fără măcar să coboare din Volvo, îi seceră cu o lungă rafală de mitralieră. Oamenii fugeau în toate direcţiile, părăsindu-şi bagajele, refugiindu-se în magazine. Malko trecu prin spatele maşinii Volvo, traversă strada în fugă şi se aruncă în parcarea în aer liber unde se aflau Boris Nicolaiev şi primul ucigaş.

Strecurându-se printre maşini, Malko îl zări pe Boris Nicolaiev agăţat de grilajul care despărţea parcarea de chei. Crezu că va găsi o ieşire. Ucigaşul cu Kalaşnikov sosea în spatele lui. Asasinul se opri şi, calm, cu picioarele depărtate, ridică arma să-i dea lovitura de graţie.

Dar nu avu timp. Malko trase şi cu un singur glonţ, îi distruse vertebrele cervicale.

În spatele lui auzi vociferări, împuşcături şi zgomotul unei maşini care demara. Puse repede revolverul la centură, alergă spre Boris Nicolaiev şi se lăsă pe vino lângă el. Ucraineanul avea deja privirea tulbure. La colţurile gurii fi apăruse o spumă roşie, era alb la faţă ca varul şi avea toată cămaşa plină de sânge. Era pe moarte. Malko îl ridică de spate şi privirea muribundului recăpăta puţină viaţă. Îngăimă câteva cuvinte de neînţeles.

— Boris Nicolaiev? Eşti Boris Nicolaiev? îl întrebă Malko în rusă.

Muribundul se uită ţintă la el încercând din nou să vorbească. Malko insistă:

— Sunt Malko Linge. Aveam întâlnire la *Ciragan.*

Poliţiştii turci invadau parcarea cu arma în mână, căutând ucigaşii. Începură să vocifereze când descoperiră cadavrul omului cu Kalaşnikov. Trei dintre ei îl înconjurară pe Malko care stătea aplecat peste rănit.

— *Glaskow,* murmură rănitul. *Glaskow...*

— E numele navei care va transporta armele? întrebă Malko.

Boris Nicolaiev dădu afirmativ din cap.

— Când va ajunge ia Istanbul?

Colonelul Nicolaiev nu mai răspunse. Închisese definitiv ochii. Suspicioşi, poliţiştii în albastru îl apostrofară pe Malko în turceşte.

Malko lăsă uşor la pământ cadavrul agentului dublu. Oamenii debarcau în continuare de cealaltă parte a grilajului. Din cauza animaţiei portului. Împuşcăturile aproape că trecuseră neobservate.

Malko se ridică în picioare şi fu imediat percheziţionat de un poliţist care se dădu imediat înapoi când zări mânerul revolverului de la centură... Cu gesturi foarte prudente, Malko scoase din buzunar cartea de vizită dată de Zeynel Sokik şi le-o întinse. Asta îi mai linişti puţin...

Se pomeni totuşi sub paza a doi mustăcioşi în timp ce al treilea poliţist lovea cu piciorul cadavrul asasinului colonelului Nicolaiev acoperindu-l de injurii.

*

* *

Zeynel Sokik sosi o oră mai târziu, la fel de elegant şi toţi luară imediat poziţia de drepţi.

— Scuză-mă, n-am putut veni mai repede am fost într-o şedinţă cu ministrul de interne. Ce s-a întâmplat?

Malko îi explică faptele.

Urmă o explicaţie lungă cu poliţiştii. Aceştia aduseră actele mortului şi Zeynel Sokik explică:

— E un membru ai PKK-ului căutat de poliţie. Un asasin profesionist. Ceilalţi au reuşit să fugă după ce au împuşcat doi poliţişti. Nu înţeleg de ce l-au asasinat pe acest rus. Era un membru al Mafiei?

— Mu chiar, zise Malko.

Apoi îi spuse ce ştia despre rus şi Zeynel Sokik dădu din cap lămurit.

— Mu e de mirare. Oamenii Mafiei din Crimeea au legături foarte strânse cu PKK. A fost o execuţie comandată.

— Călătorea cu un bărbat care l-a arătat asasinilor, explică Malko. L-am văzut. A fugit cu ei.

— PKK dispune de multe ascunzători în oraş. Ai avut noroc, sunt foarte periculoşi.

— Nu pe mine mă vizau, răspunse Malko. Îl aşteptau pe el ca să nu-mi poată spune nimic.

— Au reuşit?

— Aproape, zise Malko. Doar câteva cuvinte a reuşit să mai spună.

Turcul clătină din cap.

— Cred că nu mai avem ce face aici...

Sokik semnă câteva hârtii şi unul dintre poliţişti îi înmânã cu respect revolverul într-o punguliţă de plastic. Imediat ce ajunseră în stradă, turcul îi întinse arma.

— La revolverul, nu era cazul să-i vexăm. Sunt băieţi de ispravă. Noroc că cel pe care l-ai împuşcat era un membru PKK.

Se despărţiră şi Malko se întoarse ia maşina lui. Peste cinci minute gonea spre Consulatul american.

— Dacă ai numai numele navei, ce poţi afla despre ea? întrebă Malko.

John Burke zâmbi cu toată figura.

— Totul. Tonajul, armatorul, portul de origine, proprietarii succesivi, vârsta, descrierea. Şi e suficient să sun la firma Lloyd’s din Londra. Ei au toate informaţiile despre tot ce pluteşte. Cred că într-o jumătate de oră vom afla totul despre *Glaskow.* Dacă l-ai fi aşteptat la hotel pe acest colonel Nicolaiev, n-am fi avut nici măcar această informaţie, care e vitală.

Luă legătura cu secretara prin interfon şi îi ceru să sune imediat la Lloyd’s.

— Ambele părţi ştiu că ne aflăm pe urmele lor. Această crimă a fost pusă la cale de cei din Crimeea, bazându-se pe complicii lor de-aici. Eu cred că asta e o dovadă că Vladimir Sevşenko se află într-adevăr la Istanbul. Presupun că el a luat legătura cu ucigaşii. Colonelul Nicolaiev a făcut probabil o imprudenţă şi au hotărât să-l lichideze mai curând aici decât la Odessa. Nu cunoaştem motivul.

— Mafioţii ruşi ucid aşa cum respiră, zise John Burke. Ar trebui să fii mai prudent. Nimic nu-i opreşte.

Apoi, vrând parcă să întărească sensul celor spuse, conchise:

— Tipii ăştia sunt în stare de orice. Aici, la Istanbul, dispun de ucigaşii din PKK care sunt nişte profesionişti şi nu se tem de nimic. Ai văzut ce-a fost dimineaţă. N-ar ezita să vină la *Ciragan* şi să ciuruie pe toată lumea ca să se debaraseze de tine. E mai rău decât la Chicago în timpul Prohibiţiei. Trebuie să fii tot timpul în gardă.

— Voi face şi mai mult, zise Malko. Îl voi căuta pe Vladimir Sevşenko. De altfel, e un lucru indispensabil. E bine că acum ştim numele vasului. Numai că prin Bosfor trec vreo treizeci de nave în douăzeci şi patru de ore. Nu le poţi repera pe toate. Supraveghindu-l pe Sevşenko. Ar trebui să ştim când va trece Bosforul respectiva navă. După aceea va fi uşor să-i supraveghem plecarea şi să calculăm momentul în care va

pătrunde în Adriatica. Controlul va fi treaba celor de la *Sharp Guard.*

— Oricum, mai e şi ascunzătoarea din cartierul *Atakoy,* zise omul de la CIA. Vei ajunge la Sevşenko supraveghindu-l pe Al Mahdi.

— Două precauţii sunt mai bune decât una, insistă Malko. Nu suntem siguri că mai folosesc aceeaşi ascunzătoare. Dar cred că ştiu cum îl pot găsi pe Vladimir Sevşenko. Nu e genul de om care să frecventeze muzeele.

John Burke izbucni în râs.

— Mai curând frecventează prostituatele şi cazinourile.

— Exact, zise Malko. Prin una din cele două gemene, Swetlana şi Mariana, ar trebui să ajungem la el. Sunt exact genul de femei pe care jinduieşte să le călărească un mafiot plin de bani.

— *Right!* aprobă John Burke. Numai că trebuie să dăm de ele. Nu ştiu unde locuiesc şi n-am nici cea mai mică idee despre numele lor de familie. Dar mergând prin cazinouri, am putea să dăm de ele. Din păcate, n-o să te pot ajuta. Am o întâlnire la Ankara mâine dimineaţă foarte devreme şi trebuie să plec din seara asta. Directorul pentru „Europa de Sud" se află în trecere şi inspectează toată organizaţia noastră din Turcia. Dar îţi voi da pe unul dintre informatorii mei: Ilnur Demir. Îşi petrece viaţa agăţând femei şi cred că va fi încântat. Stai să-l sun.

Omul de la CIA formă un număr de telefon şi îi explică în turceşte interlocutorului său ce dorea de la el, râzând din când în când cu un aer complice. După ce puse telefonul în furcă. John Burke îi adresă lui Malko un zâmbet încântat.

— Ilnur e la dispoziţia ta. Mi-a spus că rareori se întâmplă să-l plătesc ca să se distreze. E sigur că ţi le găseşte pe acele prostituate şi te aşteaptă la barul *Biber* de pe *Abdi Ipecki*, din cartierul *Nisantasi,* la orele nouă. Întrebi de el la bar. E cunoscut ca un cal breaz...

— Mulţumesc, zise Malko. Elko supraveghează din dimineaţa asta ascunzătoarea de la *Atakoy.* A avut o idee genială. Cu ajutorul amicilor lui, Elko a găsit o şaretă cu zarzavaturi şi s-a instalat nu departe de blocul respectiv. Vânzătorii ambulanţi sunt destul de frecvenţi în cartier, aşa că acoperirea e perfectă. Are la dispoziţie şi o maşină care staţionează în parcarea unui alt bloc.

— Bravo, zise John Burke. Nu mai trebuie decât să-ţi ţin pumnii.

Secretara ciocăni, băgă capul pe uşă şi agită un telex.

— Răspunsul de la Londra, *sir.*

John Burke aruncă o privire pe telex şi i-l întinse lui Malko Pe foaia de hârtie erau patruzeci de rânduri; toată „viaţa" navei *Glaskow.* Fusese lansată la apă în 1972 la şantierele din Odessa. Era o navă tip „Vracquier" de cincisprezece mii de tone. Deplasându-se cu o viteză de douăsprezece noduri. Avusese patru proprietari succesivi, ultimul fiind o companie obscură de navlu cu sediul la Odessa, *Ukraynia Shipping.*

Nu mai lipsea decât data plecării din Odessa...

— Vom primi diseară sau mâine descrierea ei, îl anunţa John Burke. Dacă nu sunt aici, vei aranja totul cu secretara mea. Nu mai ai decât să aştepţi până diseară.

Peste Istanbul cădea o ploaie fină şi deasă. Malko îşi zise că cel mai bine era să rămână în camera lui de la hotel. Cei pe care îi căuta el se manifestau ca nişte fiare sălbatice, noaptea.

*

* *

Ilnur Demir intră la *Biber* pe la opt şi jumătate, cu obişnuitul său aer de cuceritor. Ardea de dorinţa de a poseda o femeie. De fiecare dată când petrecea seara singur la Istanbul, Ilnur înghiţea două linguriţe din *Padishah Macunu.* Acel afrodiziac puternic care îi permitea să-şi satisfacă capriciile şi nevasta rămasă acasă pe malul asiatic. De fiecare dată când se întorcea târziu, nevasta îi cerea să-şi arate „bărbăţia" pentru a-i dovedi că îi fusese fidel, lucru de care n-ar fi fost în stare fără ajutorul „dulceţii infernale".

Căutarea celor două prostituate îl făcuse să saliveze. Viaţa lui evolua în jurul a doi poli: femeile şi dolarii. Mica afacere cu materiale pentru aeroporturi şi banii primiţi de la CIA îi permiteau să-şi satisfacă dorinţele.

Ilnur traversă culoarul lung care ducea la barul propriu-zis. Încă gol. Salutat imediat de barmanul mustăcios.

— O bere?

Ilnur era mort după bere. Şi bea cam douăsprezece într-o seară. Răspunse „da" şi râmase cu gura căscată în faţa noii „barmaniţe". O brunetă cu părul scurt şi nasul cârn. Îmbrăcată într-un pulover care i se mula pe corp şi stretch. Tânăra îi adresă un zâmbet ademenitor şi continuă să şteargă tejgheaua, Ilnur se aplecă spre barman.

— Asta cine e?

— Mevlana. A venit din Anatolia acum trei zile. Mişto nu?

O anatoliană! Îi venea apă-n gură. La Istanbul se zvonea că

mulţi oameni foloseau anatoliencele nu numai pentru marea lor rezistenţă la muncă, ci şi pentru calitatea felaţiilor…

Ilnur începu imediat să viseze. Mevlana nu părea sălbatică: de altfel, nici nu trebuia să fii aşa dacă voiai să lucrezi la *Biber*. Acolo era un bar unde fetele veneau ca să fie agăţate. Chelneriţele nu ezitau să facă dragoste cu clienţii dacă era nevoie. Tânăra turcoaică mângâie barba pe care fusese obligat să şi-o lase din cauza unor coşuri urâte care îi năpădiseră bărbia. Avea la dispoziţie o jumătate de oră şi sexul întărit îl durea atât de tare încât îl împiedica să se mai gândească la altceva, îşi luă berea şi se duse într-un separeu din fundul barului, rezervat numai anumitor clienţi. De acolo îl strigă pe barman.

— Mustafa, spune-i colegei tale să nu mai şteargă barul şi să vină mai bine să-mi ţină tovărăşie.

După treizeci de secunde. Mevlana se apropie cu ochii în jos şi se aşeză lângă el. El îi adresă un zâmbet cu subînţelesuri şi trase perdeaua care îi izolă de restul sălii.

— Mevlana, vreau să-ţi arăt ceva.

Ea chicoti uşurel.

— Bine. Ce?

Cu o mişcare rapidă, turcul îşi trase în jos fermoarul blugilor, scoţând la iveală un membru strălucitor ca un far. Un mădular de aproape douăzeci de centimetri puternic congestionat.

— De când te-am văzut sunt aşa, îi explică el cu glas scăzut. N-am mai văzut o fetişcană atât de aţâţătoare…

Luată pe neaşteptate, Mevlana se foi pe scaun cu un râs jenat. Niciodată nu fusese atacată atât de direct. Îşi zise că probabil era un fel de rit iniţiatic al marelui oraş.

— După ce termin treaba la bar, îi propuse ea cu un ton înţelegător. Dacă…

— N-am să pot rezista până atunci, imploră Ilnur. Fă un mic efort.

Şi, ca să o ajute, el o prinse de ceafă, aplecându-i faţa spre membrul în erecţie.

— Numai puţin, capătul! murmură el vârându-i tot membrul în gură.

Mevlana tresări surprinsă, apoi, de teamă să nu fie concediată dacă refuză, făcu ce i se cerea.

*

* *

— Domnul Ilnur Demir a sosit? întrebă Malko în engleză.

Găsise destul de greu barul *Biber* şi fusese destul de dificil să găsească un loc de parcare pentru maşină. La bar stăteau vreo trei-patru fete, printre care şi o blondă oxigenată, provocator de decoltată, care mişca din cap în ritmul muzicii de jaz. Ambianţa era apăsătoare. O barmaniţă cu ochii negri îşi plimba sânii pe sub nasul rarilor clienţi. Te-ai fi crezut în Texas, nu în Turcia.

Barmanul arătă spre perdeaua din fundul sălii.

— E acolo.

Malko traversă barul şi trase perdeaua.

La început crezu că îl vede pe Iisus Cristos pe cruce. Un bărbat cu un păr foarte lung care îi cădea pe umeri. Avea ochii închişi, capul dat pe spate şi o expresie care ar fi putut fi luată drept durere. Din gură îi ieşea un geamăt continuu. Apoi Malko îşi lăsă privirea în jos şi descoperi că acea crispare a feţei se datora unui extaz care nu avea nimic mistic. În acelaşi moment, falsul Iisus Cristos scoase un ţipăt răguşit, apăsă cu brutalitate pe capul Mariei Magdalena şi fu scuturat de un spasm puternic...

Malko dădu drumul perdelei să cadă în jos. Se întoarse la bar şi comandă un „raki”, otrava locală. După câteva clipe, Mevlana se reîntoarse la bar puţin cam năucită, după care îşi făcu apariţia şi tânărul bărbos. Nici măcar nu-l văzuse pe Malko. Barmanul făcu prezentările.

— Mă odihneam, îi explică Ilnur. Am avut o zi obositoare. Ne punem imediat pe treabă. Domnul Burke mi-a explicat despre ce e vorba. O să luăm la rând cazinourile.

Capitolul XVIII

Malko înainta ca melcul, blocat în spatele unui autobuz vechi care se îndrepta spre nord, sub o ploaie torenţială. Vizibilitatea era destul de redusă şi asfaltul drumului care trecea pe lângă Bosfor era alunecos ca un patinoar.

— Mai e mult? întrebă el.

Ilnur Demir făcu un gest liniştitor.

— Nu, nu, imediat după *Bebek.* Foarte mulţi ruşi frecventează acest cazinou.

Se aflau la patruzeci şi cinci de minute de centru, departe în nordul celui de al doilea pod peste Bosfor, aproape la Marea Neagră. După ce trecuseră în revistă toate cazinourile din Istanbul, de la *Swiss Hotel* până la cel mai amărât, *Ramada,* undeva pe străduţele din cartierul *Beyazit* frecventat mai ales de ucraineni lamentabili cărora le sticleau ochii după câştiguri. Pe lângă jocurile mecanice se învârteau câteva prostituate prăpădite.

Ilnur cunoştea pe toată lumea... După cazinouri, inspectaseră câteva restaurante de lux, două localuri nemaipomenit de triste şi un bar faţă de care *Biber* semăna cu anticamera paradisului... În lumina farurilor apăru un portar plin de fireturi, suportând cu stoicism ploaia.

— Aici e, zise Ilnur.

Malko recunoscu hotelul-cazinou *Tarabya,* unde le mai întâlnise pe gemene când se dusese cu John Burke şi prinse din nou speranţă. Din păcate, ajunşi în sala de la primul etaj, constatară imediat că gemenele nu erau acolo. La ieşire, Ilnur avu discuţia obişnuită cu cerberul de la intrare şi-i pasă câteva sute de mii de lire turceşti. Malko se uită discret la ceas. Douăsprezece şi jumătate noaptea.

— Ne întoarcem la *Biber,* propuse turcul. Am lăsat mesaje peste tot. Or să mă sune imediat ce apar.

Când intrară la *Biber,* patruzeci şi cinci de minute mai târziu, ambianţa era şi mai sordidă. Perechile se pipăiau prin toate colţurile în sunetele unei muzici de jaz în surdină. Barmaniţa care îl „uşurase” pe Ilnur îi adresă un zâmbet lubric care se extinse şi la Malko. Nu le mai rămăsese decât să aştepte.

Orele două fără un sfert. Malko, moţăind, nu reuşea să fie interesat de un decolteu fabulos, în ciuda bunăvoinţei evidente a proprietarei, Ilnur, care era la cea de a opta bere. Pipăia chelneriţa de fiecare dată când aceasta trecea pe lângă el, simţindu-se din nou excitat... Deodată barmanul îi întinse receptorul telefonului de pe tejghea.

— Te caută cineva.

Convorbirea fu foarte scurtă, Ilnur Demir se lăsă să alunece de pe taburet cu privirea lacomă a unui lup care a zărit o oaie grasă.

— Sunt la *Swiss Hotel.* Singure!

Până la *Swiss Hotel,* pe *Bayioudim Caddesi.* Izolat în mijlocul unei grădini mari nu departe de Bosfor, drumul cobora. Nu făcură până acolo mai mult de cinci minute. Intrarea cazinoului se afla la stânga intrării principale în parc. Afară ploua torenţial.

Swiss Hotel era mult mai luxos decât *Tarabya:* mochetă roşie, marmură, lustre, oglinzi. Aproape Las Vegas...

Malko le zări imediat pe cele două gemene la o masă de ruletă, aşezate una lângă alta. Jocul era în toi şi nu se auzea decât clinchetul jetoanelor. Vocea monotonă a crupierului şi câteva exclamaţii cu glas scăzut. Una dintre gemene purta o bluză cuminte de mătase bej. Umflată de pieptul opulent. Era trasă la faţă, avea machiajul stricat şi privirea goală. Toată strălucirea îi dispăruse. Cealaltă purta o bluză asemănătoare dar de culoare neagră. Se juca cu un teanc de jetoane, fără să mizeze, cu ochii ţintă la covorul verde.

— Ce facem? întrebă Ilnur care avea din nou mâncărimi.

— Să aşteptăm să termine de jucat, sugeră Malko.

Aşteptarea nu dură prea mult. Geamăna cu bluză bej aşeză toate jetoanele pe numărul 7. Crupierul anunţă că toate jocurile erau făcute şi lansă bila care se rostogoli cu clinchetul ei specific în tăcerea tulburată doar de jocurile mecanice.

— *Twenty-one!*

Crupierul greblă implacabil toate jetoanele. Geamăna cu bluză bej se bosumflă. Amândouă aveau o expresie de o cruditate incredibilă şi demnă de milă totodată – cea a jucătorilor care pierd. Sora ei îi adresă câteva cuvinte la ureche şi împinse teancul ei de jetoane pe numărul 7, cu un zâmbet crispat. Jocul se reluă şi crupierul anunţă:

— *Eleven!*

Cele două gemene se ridicară amândouă de la masă cu un aer absent. Amândouă aveau fuste plisate de culoare roşie, lungi

până la glezne. Ucrainenele se-ndreptară ca nişte automate spre ieşire. Dar în drum dădură peste Malko şi însoţitorul său.

Faţa li se lumină într-o fracţiune de secundă, de parcă cineva ar fi răsucit un buton! Buzele deveniră parcă şi mai senzuale, privirea provocatoare şi Malko avu impresia că şi sânii li se mai umflaseră sub bluzele de mătase!

Cea cu bluză bej se apropie de Malko.

— Ne-am săturat de jucat în seara asta! Ne oferiţi o cupă de şampanie?

Îşi trecu braţul pe sub cel al lui Malko, sprijinindu-şi pulpa de el. Mărinimos. Malko comandă la bar o sticlă de şampanie, ceea ce avu darul să-l trezească instantaneu pe barman. Respectul era îndreptăţit, pentru că o sticlă de şampanie costa opt milioane de lire turceşti. Gemenele se topiră văzând atâta generozitate… Timp de câteva minute fu o adevărată euforie. Ceva ce se citea în privirile Swetlanei şi ale Marianei ar fi provocat o erecţie instantanee celui mai fanatic ayatolah.

O a doua sticlă de şampanie Taittinger fu golită aproape la fel de repede. Geamăna cu bluză bej – Swetlana – care părea „şefa”. Se aplecă la urechea lui Malko, după ce-şi fixă o ţigară Lucky Strike în ţigaretul ei lung.

— Mi-ar plăcea să vă arătăm tot ce ştim să facem… Avem un mic apartament foarte simpatic, cu filme şi un pat *foarrrte* mare.

Ucraineana îi atinse uşor costumul cu sfârcurile sânilor. Văzându-l că tace, femeia precizează:

— Cinci mii de dolari şi pui prezervativ.

Mai înainte ca Malko să fi putut răspunde. În spatele lor se auzi o exclamaţie furioasă. Malko se întoarse. Cu faţa crispată de furie, Mariana încerca să-şi scoată de sub fustă braţul lui Ilnur Demir, vârât până la cot între coapsele ei. Malko preferă să-şi spună că dorea să păstreze o jartieră ca amintire.

— Ce e cu vierul ăsta în călduri! zise Mariana în ruseşte. Nu sunt târfă de trotuar… Să mergem. M-am săturat de amărâtul ăsta!

— Ai pierdut şapte mii de dolari în seara asta, răspunse Swetlana.

Mariana se ridică de pe scaun.

— Mâine o să câştigăm zece mii. Ştii foarte bine. Haide!

Swetlana îşi părăsi şi ea taburetul. Trebuia să acţioneze.

— Swetlana, vreau să-ţi fac o propunere, zise Malko în ruseşte.

Ucraineana îl fulgeră cu privirea ochilor de un albastru de

cobalt.

— Nu ne târguim în privinţa preţurilor.

Efectul benefic al şampaniei părea să se fi risipit deja. Ilnur, cu aerul unui câine bătut. Îşi contempla cu tristeţe erecţia inutilă,

— Nu despre asta e vorba, preciză Malko. Caut un prieten pe care s-ar putea ca voi să-l fi întâlnit. Un ucrainean, Vladimir Sevşenko. Dacă mă ajutaţi să-l găsesc, vă dau cinci mii de dolari.

Pupilele Swetlanei părură deodată că împrăştie o răceală de gheaţă. Ucraineana răspunse cu o voce reţinută:

— Nu ştiu cine eşti. Dar ai greşit adresa. Ne vindem trupul, nu vindem informaţii. N-avem chef să ajungem în Bosfor, cu pantofi de ciment în picioare. *Dosvidania.*

Înainte ca rusoaicele să se îndepărteze, Malko avu timp să insiste:

— Dacă vă răzgândiţi, stau la *Ciragan, c*amera 132.

Ilnur Demir, gata să plângă, se uită după rusoaice cum îşi legănau fundurile.

— Ne-am fi putut culca cu ele. După aia, discuţia ar fi fost mult mai simplă.

Malko încercă să nu-şi exteriorizeze decepţia. Pista pe care conta atât de mult nu ţinuse. Se întoarseră la maşină tăcuţi. Ploaia încă nu se oprise. După ce-l lăsă pe Malko la hotel, Ilnur luă direcţia podului peste Bosfor, folosit zilnic de cinci sute de mii de turci, dar pustiu la ora aceea. Era chinuit de aceeaşi erecţie şi îşi zise că se va răcori cu nevasta lui. Gândindu-se la cele două gemene sublime. În lipsă de altceva…

*

* *

Malko privea un cargou trecând prin Bosfor chiar în momentul în care sună telefonul. Era Elko Krisantem.

— Am noutăţi, îl anunţă el.

Suna dintr-o cabină publică de lângă poşta situată în apropierea moscheei din cartierul *Atakoy.*

— Ne întâlnim peste o oră, zise Malko.

Ajunse însă mai repede şi trebui să aştepte în maşină. Elko Krisantem sosi în sfârşit, împingând şareta lui cu zarzavaturi. Sub legume se afla o armă Uzi pusă la dispoziţie de Zeynel Sokik. Elko era neras, prost îmbrăcat – arăta perfect!

— Nami Okdu a venit să cumpere legume! îl anunţă el triumfător. O cantitate importantă. Prin urmare, sunt mai mulţi în apartament.

Aşa se explica dispariţia lui Nikolas Tolman. După sinuciderea iranienei, Malko sunase la hotelul *Opera* şi aflase că slovenul eliberase camera cu o jumătate de oră mai înainte. Probabil se dusese în ascunzătoarea în care se afla şi Ali Al Mahdi.

— Întoarce-te la postul tău, zise Malko. În curând vor ieşi. Malko plecă spre centrul Istanbulului. Toată speranţa îi rămăsese în supravegherea acestei ascunzători.

*

* *

Vladimir Sevşenko parcurse cu o privire distrată încăperea delicat mobilată a acelei *yali* care îşi deschidea ferestrele spre Bosfor. Gemenele închiriaseră un apartament într-una din vechile case de lemn tradiţionale construite la marginea Bosforului. Erau încântătoare dar începeau să fie decimate de proprietarii imobiliari care le cumpărau, le dărâmau şi construiau în locul lor blocuri de beton cu mai multe etaje. Mai rămăseseră câteva în cartierul *Bebek* care domina Bosforul. Ucraineanul îşi fixă atenţia asupra coapselor Swetlanei, pe care fusta mini nu reuşea să le acopere. Sora ei număra fără grabă bancnotele de o sută de dolari. După ce termină, femeia îi puse într-un seif cu sistem de închidere electronic şi se întoarse lângă sora ei.

Amândouă purtau ţinuta de lucru. Slip şi sutien de dantelă neagră, bluză transparentă şi pantofi decupaţi care se prindeau cu şireturi. Se stropiseră din belşug cu parfum. Vladimir Sevşenko simţea cum îi creşte pulsul. Cinaseră la *Urkan* şi goliseră toţi trei o sticlă de coniac franţuzesc. Făcu un pas înainte şi prinse cu mâna sânul stâng al Swetlanei, gâfâind ca o focă.

— O să vă sparg pe amândouă, promise el. Haide, în pielea goală!

Concepţia lui despre erotism era mai apropiată de cea a cazacilor decât de amorul curtenitor... Swetlana se sperie de ceea ce văzu în ochii lui injectaţi de sânge. Se desfăcu din mâna lui şi propuse:

— Aşteaptă, ai dreptul la un mic show. După aceea ne vom ocupa de tine.

Gemenele se dezbrăcară cât ai clipi. Lungite una peste alta. În întregime goale, ele începură să se mângâie reciproc participând din plin la acest joc. Era partea care le plăcea cel mai mult, iar cuvintele pe care şi le spuneau sunau adevărat.

Vladimir Sevşenko profită ca să se debaraseze de haine. Apoi

se aşează într-un fotoliu şi contemplă spectacolul masturbându-se maşinal, cu privirea lucitoare şi răsuflarea gâfâită.

Vladimir Sevşenko se ridică brusc din fotoliu, mârâind ca un mistreţ, cu sexul înainte.

Swetlana îşi lăsă sora şi zise:

— Stai, să-l calmăm puţin!

Amândouă încercau să întârzie cât mai mult asaltul ucraineanului. Din momentul în care îi văzuseră gol, gemenele ar fi dorit să-i dea banii înapoi…

Swetlana se strecură până la el. Îi prinse sexul cu mâna dreaptă şi se lăsă în genunchi pe covor, apucând cu gura mădularul violaceu.

Vladimir Sevşenko se opri brusc, parcă lovit de trăsnet. Asta îi plăcea.

Swetlana cunoştea o serie întreagă de rafinamente. Ucraineanul scoase un fel de răget, de plăcere şi surpriză. Numai că efectul fu cu totul altul decât cel urmărit de Swetlana. În loc să-l facă pe Sevşenko să dorească continuarea acestor mângâieri erotice, rafinamentul ei provocă dezlănţuirea bărbatului. O apucă pe femeie de păr şi o ridică în picioare. Apoi o apucă de sex, îşi înfipse degetele grase în el şi o aruncă pe pat. Alături de sora ei.

Apoi se lungi imediat pe ea, strivind-o cu kilogramele lui. Pipăi, scoase un fel de grohăit, simţi umiditatea sexului desfăcut şi împinse cu putere.

Swetlana crezu că îi sunase ceasul din urmă. Cu picioarele desfăcute. Înspăimântată, ucraineana urlă:

— Opreşte-te! N-ai pus prezervativul.

Vladimir Sevşenko împinse mai departe reuşind s-o pătrundă cu tot sexul.

După care începu s-o prelucreze cu regularitatea implacabilă a unui piston de locomotivă.

— Ticălosule! N-ai pus prezervativ! strigă iarăşi Swetlana.

Dar pe Vladimir Sevşenko îi durea în cot de prezervativ, posedând-o temeinic şi frământându-i sânii. Strivită sub greutatea lui. Ucraineana gemea şi îi adresa insulte cumplite. Mariana, cuprinsă de panică, nu ezită. Luă o lampă din ceramică şi-l lovi cu ea peste ceafă pe Vladimir Sevşenko.

Ucraineanul se scutură, ca înţepat de un ţânţar şi îşi continuă activitatea. În ciuda loviturilor de picior şi a pumnilor primiţi de la sora geamănă, cuprinsă de o criză isterică. Când se retrase, Swetlana crezu că supliciul luase sfârşit. Dar ucraineanul avea

încă sexul triumfător… O întoarse pe tânăra femeie pe burtă cu brutalitate şi se tolăni din nou pe ea, pipăind între corpurile lor. Când îi simţi mădularul monstruos aşezându-se în deschizătura ei cea mai intimă, ţipătul Swetlanei fu de-a dreptul cumplit. De când îşi exercita meseria la Istanbul, niciodată nu mai întâlnise o asemenea brută. Ea şi sora ei îşi alegeau clienţii cu grijă, majoritatea fiind turci. Nu acceptaseră propunerea lui Sevşenko decât din două motive: mai întâi pentru că pierduseră totul la ruletă şi aveau nevoie de bani. Apoi pentru că dublaseră tariful obişnuit.

— *Niet! Niet!*

Însă Vladimir Sevşenko se ridică uşor, ţinându-şi membrul în poziţia cea mai bună şi se lăsă să cadă cu toată greutatea vertical. Sfincterul Swetlanei rezistă o fracţiune de secundă, apoi sexul pătrunse tot dintr-o dată. Femeia leşină din cauza durerii. Sângele care începea să picure nu-l împiedică pe ucrainean s-o violeze mârâind de satisfacţie.

Mariana, plângând, se uită în jurul ei cuprinsă de panică. Gemenele nu mai fuseseră niciodată într-o astfel de situaţie. Se gândi să cheme poliţia, apoi renunţă. Ar fi venit prea târziu… Deodată zări o sticlă goală de raki. Vladimir Sevşenko gâfâia călare pe sora ei, împingându-şi membrul din toate puterile. Ucraineanul îi aruncă o privire răutăcioasă Marianei.

— Acum vine şi rândul tău, porumbiţo. Pregăteşte-ţi curu'… Mariana îl lovi cu toată puterea în tâmplă. Sticla se sparse cu zgomot. Vladimir Sevşenko scoase un răcnet şi căzu într-o parte, cu tâmpla spartă, ieşind din victima lui. Swetlana găsi forţa să se târască pe mochetă până în sala de baie unde se prăbuşi pe pardoseală.

Ucraineanul se scutura. Se ridică, întâi pe jumătate, apoi complet. Avea trăsăturile crispate de furie.

— O să te sugrum, idioato! zise el cu un glas şuierător.

Făcu un pas înainte şi-şi aminti brusc de motivul pentru care se afla la Istanbul. Nu-şi putea permite anumite lucruri… Traversă încăperea fără să se îmbrace şi deschise uşa. Mariana crezu că pleca în pielea goală. Dar ucraineanul se opri în prag şi strigă:

— Djokar! Abbi!

Cecenii săriră din maşina parcată în faţă. Vladimir Sevşenko îi lăsă să intre, orbit de sânge şi le-o arătă pe Mariana care stătea goală în mijlocul încăperii.

— Distraţi-vă cu putoarea asta! Alături mai e una.

Ajunse până în baie clătinându-se, dădu la o parte cu piciorul corpul Swetlanei şi intră sub duş.

*

* *

Djokar şi Abbi râdeau ca nişte copii. Goi de la brâu până la picioare, erau grozav de excitaţi în faţa acelor femele splendide. Djokar, un roşcovan păros ca o maimuţă, o ţintuise imediat pe Mariana pe podea. O pătrunse cu tot sexul şi juisă aproape imediat. După aceea îi luase locul Abbi. Apoi urmase iar Djokar. Nişte turbaţi care nu se gândeau decât să le violeze pe acele femele oferite de stăpânul lor. Îi frământau cu atâta brutalitate sânii încât Mariana crezu că o să i-i smulgă. Apoi, ca două animale, se aruncară asupra Swetlanei, care zăcea nemişcată cu ochii daţi peste cap. O explorară, înfigându-şi degetele groase în anusul plin de sânge, în sex şi trăgând-o de păr.

Djokar avea un sex enorm. O aruncă pe Swetlana pe un taburet de catifea şi, în timp ce Abbi încerca să-i vâre sexul în gură, el o sodomiză, făcând-o să leşine încă o dată de durere… În momentul acela Vladimir Sevşenko ieşi din baie, cu sexul încă ridicat, tamponându-şi cu un prosop tâmpla însângerată. Se apropie de Mariana şi o apucă de păr.

— Tu, putoareo, să plăteşti pentru ce-ai făcut.

Mută de groază, femeia nu răspunse. Îi trase o palmă şi o aruncă pe podea, apoi se lăsă peste ea. Urmă acelaşi tratament pe care i-l aplicase Swetlanei. Femeia urlă simţind sexul monstruos pătrunzând-o cu brutalitate. Ucraineanul era mai excitat, aşa că supliciul dură mai puţin… Cecenii se învârteau în jurul patronului lor, ţinându-şi sexele în mână, cu un aer răutăcios, aşteptându-şi rândul.

Deodată, Vladimir Sevşenko eliberă un val de spermă cu un răcnet de animal şi se ridică în picioare.

— Terminaţi-o! zise el.

Cecenii nu aşteptară să li se spună de două ori. Mariana fu violată de amândoi. Ultimul o lăsă lividă şi plină de sânge ca pe sora ei.

Vladimir Sevşenko reuşise între timp să se îmbrace. Cecenii, care nu-şi scoseseră cămaşa şi cravata, se grăbiră să facă la fel. Ucraineanul se proţăpi în faţa Marianei.

— Mă cheamă Vladimir Sevşenko, zise el cu o voce aspră şi groasă. Nici o putoare nu m-a lovit vreodată. Ai noroc, altfel ar fi

trebuit să-ţi smulg sânii şi să-ţi scot maţele. Voi veni aici de fiecare dată când o să am poftă. Şi n-am să-ţi dau nici măcar o copeică. Iar dacă vei anunţa poliţia, îi voi trimite pe Djokar şi pe Abbi să se ocupe de tine. Şi te vor găsi.

Ucraineanul le arătă cu capul uşa celor doi ceceni şi ieşi ultimul. Rana de la tâmplă începu să-l ardă din cauza ploii. Era totuşi mulţumit de felul în care îşi petrecuse seara. De multă vreme nu se mai distrase atât de bine.

*

* *

— *Gospodin* Linge?

Era incontestabil vocea unei rusoaice.

— *Da,* răspunse Malko.

— Sunt Swetlana, vreau să ne întâlnim. Notează adresa. Suni la primul etaj. Peste o oră. Cu douăzeci de mii de dolari.

Capitolul XIX

Swetlana îi dictă adresa: cartierul *Bebek. Sahil Yolu Sokak, nr. 26,* apoi închise imediat, fără să-i lase timp lui Malko să pună vreo întrebare. Malko consultă harta. Cartierul respectiv se afla mai sus pe malul Bosforului, la trei-patru kilometri de acolo. Ce însemna această propunere ciudată? Încerca să-l tragă pe sfoară? Sau era o capcană întinsă de Vladimir Sevşenko?

Acum două zile, Swetlana îl trimisese la plimbare. De ce să se fi răzgândit?

John Burke se întorcea de la Ankara abia în cursul serii. Malko nu voia să-l angreneze pe Zeynel Sokik în această acţiune. Elko Krisantem nu-şi putea părăsi postul, singura pistă valabilă până în acel moment. Trebuia să se ducă singur. Luă din seiful camerei două sute de bancnote de o sută de dolari, le puse într-un plic maroniu şi puse plicul în buzunarul interior al hainei. Nu era un pachet prea gros. Apoi îşi verifică arma, mai luă încă zece cartuşe şi puse revolverul la centură.

Totuşi, înainte de a pleca, îl sună pe Zeynel Sokik şi avu norocul să-l găsească.

— Mă duc la o întâlnire ciudată, îl preveni el. Dacă nu te sun peste o oră, poţi veni să vezi dacă mai sunt în viaţă?

Îi dictă adresa turcului care nu puse nici o întrebare şi îl asigură că nici Robocop nu ar rezista în faţa oamenilor săi.

Malko plecă liniştit. Afară cădea aceeaşi ploaie măruntă. La adresa respectivă era o *yali,* o căsuţă din lemn cu ferestrele spre Bosfor. Intrarea se afla în partea de jos a străzii. Malko coborî o scară de lemn şi sună la „1”. O voce de femeie întrebă în engleză la interfon:

— Cine e?

— Malko Linge.

Uşa se deschise automat. Parcurse câţiva metri de culoar şi se pomeni în faţa Marianei. Femeia arăta palidă la faţă şi avea o privire sălbatică. Era înfăşurată într-un soi de caftan verde şi încălţată cu papuci de casă. Femeia îl instală pe Malko pe o mică sofa, cu faţa spre Bosfor, aflat cu zece metri mai jos şi nu pierdu timpul.

— Îl cauţi pe un anume Vladimir Sevşenko? zise ea în ruseşte.

— *Da.*

— Ştiu unde se află. Îţi spun dacă îmi dai douăzeci de mii de dolari.

— Informaţia nu merită atâţia bani, obiectă el.

Malko se întreba ce anume le făcuse pe gemene să se răzgândească. Bănuia a fi o cursă.

Mariana se uită la el cu răceală.

— Alaltăieri erai gata să dai cinci mii de dolari. Mâine o să-ţi cer treizeci de mii…

Ochii albaştri aveau acea expresie dură şi îndepărtată pe care o avea totdeauna când juca la ruletă.

— Credeam că-ţi vinzi numai trupul, remarcă Malko. De ce te-ai răzgândit?

— Asta e treaba mea, zise tăios tânăra femeie. Dacă eşti de acord, îmi dai banii. Dacă nu, pleci.

Mariana era deja în picioare. Malko îşi zise că, în fond, nu era vorba de dolarii contabilizaţi cu atâta grijă de funcţionarii CIA.

— De acord, zise el.

Ea îşi întinse mâna cu palma deschisă.

— Banii.

El scoase teancul de bancnote de o sută de dolari şi îl puse pe măsuţa joasă.

Mariana se grăbi să-i numere. Apoi se ridică, trecu în altă cameră şi se întoarse cu mâinile goale. Privirea ei lucea de ură.

— Vladimir Sevşenko locuieşte la hotelul *Ciragan*. Apartamentul 246, îl anunţă ea.

— Şi totuşi nu l-am văzut niciodată! se miră Malko.

— Nu iese niciodată prin hol, preciză ea. Foloseşte totdeauna culoarul care leagă hotelul în care se află cu vechiul palat în care se găseşte cazinoul. Şi nu iese prea mult din hotel. Numai seara.

— Ce face?

Ea dădu din umeri.

— Nu-mi pasă. Ştiu că va pleca peste patru zile…

— O să mai dai ochii cu el? întrebă el.

Malko crezu că femeia o să-l scuipe în faţă.

— Dacă-mi aduci coaiele acestui porc, zise ea cu calm, vei putea să te culci cu mine pe gratis până la sfârşitul zilelor.

*

* *

John Burke, cu faţa gravă, asculta relatarea lui Malko, trăgând din ţigară. Americanul părea preocupat. Îl sunase pe Malko pe la

cinci, cerându-i să treacă pe la el. După ce Malko termină tot ce avea de spus, americanul strivi ţigara în scrumieră aproape cu furie şi zise cu o voce lipsită de convingere:

— Ai făcut o treabă formidabilă! Numai că eu am veşti proaste…

— Ce veşti?

— La Ankara, am vorbit despre această afacere cu directorul sectorului. Am dialogat cu cei de la Washington de mai multe ori. Acolo au un sistem de comunicaţii protejat mai performant decât al nostru.

— Şi? întrebă Malko nerăbdător.

— Nu putem intercepta nava *Glaskow…*

Malko crezu că nu auzise bine. Ghemuit în fotoliu, cu privirea în jos, omul de la CIA părea teribil de stingherit.

— Şi de ce, mă rog?

— *Sharp Guard* este, teoretic, sub jurisdicţia NATO, îi explică John Burke. În realitate însă Casa Albă hotărăşte totul. Zona este prea *sensibilă* din punct de vedere politic. Aşa că, prin instrucţiuni confidenţiale trimise celor care răspund de operaţiune. Washington-ul a impus restricţii permanente controlării unor nave suspecte.

— Ce restricţii? întrebă Malko care începea să fiarbă de furie.

— Nici un vapor care navighează sub pavilionul unui stat care a pus trupe la dispoziţia FORPRONU nu poate fi controlat. Poate fi doar întrebat politicos prin radio despre natura încărcăturii. Căpitanul navei *Glaskow* va da un răspuns liniştitor, de genul material agricol sau grâu.

— E o chestie de-a dreptul smintită! zise Malko stupefiat.

— Casa Albă nu vrea complicaţii diplomatice, zise omul de la CIA suspinând.

Uluit, Malko vru să insiste.

— Vrei să spui că această navă plină cu arme grele, cu tancuri T 72, elicoptere, mortiere, artilerie, rachete sol-sol şi nu ştiu mai câte. Va putea străbate liniştită Adriatica?

— Mi-e teamă că da! mărturisi John Burke. În mod clandestin, putem să facem ce dorim. Dar nimic oficial, ca să nu-i supărăm pe noii şi vechii noştri aliaţi.

Malko nu-l mai asculta. Din Slovenia până la Istanbul, câteva persoane îşi dăduseră viaţa pentru ca această încărcătură să nu ajungă la destinaţie. Chiar şi el scăpase ca prin urechile acului de moarte. Totul pentru nimic.

Dându-şi seama că e scârbit. John Burke precizează:

— Trebuie să menajăm Ucraina. Mai au încă multe capete nucleare. Nu trebuie să cadă în mâini rele. E o adevărată nebunie să te iei de o navă cu drapel ucrainean. Foarte nepotrivit din punct de vedere politic.

Malko simţise de multe ori nevoia să abandoneze CIA, dar niciodată mai mult ca în momentul acela.

Mii de oameni îşi vor găsi moartea din cauza acelui cargou cu arme. Civili. Şi războiul tot n-ar fi fost câştigat de bosniaci.

John Burke se ridică în picioare.

— Haide, te invit la cină. Mâncăm un peşte gustos, fript într-un *lokenta*[32] şi te mai înseninezi. Încă o dată ai făcut o treabă bună. Zadarnic, din păcate. Şi l-am mai pierdut şi pe Boris Nicolaiev… Cincisprezece ani de investiţii… Haide să mergem.

În ascensor. Malko insistă:

— Să organizăm o operaţiune *acoperită.* Nu cred că e chiar atât de greu să lipeşti o încărcătură explozivă de coca unui rablament de vas. Să explodeze în larg.

John Burke îl privi cu ironie.

— Păi ne întoarcem la cazul dinainte. E vorba de o navă *ucraineană.* Niciodată nu vom primi aprobare de la Langley.

— Dar acest Sevşenko este un mafiot, guvernul ucrainean nu-i poate proteja, se încăpăţâna Malko.

John Burke urcă la volanul maşinii.

— Crezi că uzinele de armament din Crimeea exportă acest material fără aprobarea guvernului de la Kiev? Eşti naiv. În Rusia, ca şi în Ucraina, nu mai sunt decât mafioţi. Chiar dacă nu sunt în mod oficial la putere, tot ei trag sforile. O parte din dolarii proveniţi din această vânzare trebuie să ajungă în buzunarele membrilor guvernului ucrainean. Asta mă scârbeşte la fel de mult ca pe tine! Până la urmă, turcii sunt mai curaţi. Am cumpărat o casă în sud, lângă Antalya şi acolo am să mă retrag la sfârşitul carierei.

*

* *

Malko simţea că i se învârteşte capul. În ajun trăsese de necaz o băută cu John Burke.

Privea Bosforul peste care cădea aceeaşi ploaie fină. În mai puţin de trei zile, nava *Glaskow* va trece prin faţa ferestrelor sale, va arunca apoi ancora în Marea Marmara, bosniacii vor plăti,

[32] Mic, restaurant tipic (n.a.).

după ce vor fi verificat încărcătura şi îşi va continua liniştită drumul spre Adriatica… Protejată de acordurile secrete ale Casei Albe.

Din păcate, nu era prima dată când mâna dreaptă a Domnului nu ştia ce face stânga…

Acum nu mai avea altceva de făcut decât să se reîntoarcă la Liezen şi să se consoleze. Lumea înnebunise. Probabil că Vladimir Sevşenko râdea mulţumit.

*

* *

Soneria de la intrare întrerupse brusc gândurile sumbre ale lui Malko. Lăsă bagajele şi se duse să deschidă crezând că e camerista.

Malko văzu două siluete în penumbra culoarului.

— Putem intra? întrebă vocea melodioasă a uneia dintre gemene.

Surprins. Malko le făcu loc să intre. Cele două femei îşi scoaseră impermeabilele, apărând în pulover fără guler şi blugi. Amândouă purtau ochelari negri. Swetlana se apropie de Malko. Acum o recunoştea după voce.

— Pentru că ai fost drăguţ cu noi, am venit să-ţi facem o surpriză, îi spuse ea.

Cu un gest scurt, tânăra femeie desfăcu cordonul halatului purtat de Malko. Mariana, prin spate, i-l trase de pe umeri, lăsându-l gol-puşcă. Apoi Swetlana îl luă de mână, îl duse până la pat şi îl făcu să se lungească. Era o scenă foarte suprarealistă; ai fi zis că sunt nişte infirmiere… Malko îşi zise că va avea o ultimă compensaţie înainte de a părăsi Istanbulul. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu două gemene…

Swetlana se aplecă peste el şi îi atinse uşor gura cu buzele.

— Acum. Nici o mişcare, ticălosule! zise ea cu o voce blândă.

Malko tresări din cauza lamei care se sprijini pe gâtul lui. Tânăra femeie ţinea în mână un brici. În acelaşi timp simţi degetele lungi ale celeilalte gemene punând stăpânire pe virilitatea lui şi acelaşi contact metalic oribil la baza sexului.

Vladimir Sevşenko *deturnase* gemenele! Din păcate era prea târziu pentru lamentări. La cea mai mică mişcare se alegea şi castrat şi cu gâtul tăiat.

Nu avut timp să-şi pună întrebări. Swetlana îi murmură la ureche.

— Fii *foarte* cuminte. Nici nu-ţi închipui cât de mult doresc să-

ţi văd sângele ţâşnind. Ca la un porc.

— Bine, dar ce...

— Dolarii! exclamă Mariana. Nu ştiai că sunt falşi? Toţi! Era gata să ne bage la zdup.

— Falşi?

Malko era atât de surprins încât vru să se ridice dar lama briciului îi muşcă din carne. Un firişor de sânge începu să i se scurgă de la gât. Creierul îi funcţiona cu repeziciune, încercând să înţeleagă. Abia dacă o auzi pe Swetlana ameninţându-l:

— Am venit aici ca să ne plăteşti cu dolari *adevăraţi*. Dacă nu, îţi tăiem coaiele.

Dolari falşi!

Iată de ce fusese asasinat Dieter Weizman! Fost falsificator, austriacul îşi dăduse seama că banii primiţi de la Ali Al Mahdi erau contrafăcuţi. Se plânsese acestuia şi sudanezul o trimisese pe Soraya Tadjeh pentru a rezolva neaflarea veştii. Ucigaşa lucra pentru guvernul iranian, deci asta era dovada că bancnotele false proveneau din Iran.

— Ai auzit? întrebă Swetlana. Ne grăbim.

— Pot să telefonez? întrebă Malko.

— Formăm noi numărul. Dar dacă scoţi un cuvânt în plus... Malko le spuse numărul direct al lui John Burke.

Telefonul sună de patru ori, de cinci ori... În sfârşit, omul de la CIA ridică receptorul.

— John?

— Plecam. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de douăzeci de mii de dolari în bancnote, imediat. Mi-i aduci la hotel. Îţi voi explica totul.

Urmă o tăcere apăsătoare, insuportabilă.

— OK, voi fi la tine peste o oră, zise americanul.

Swetlana îi şopti:

— Spune-i să te sune de jos. Să nu urce. O să cobor eu.

*

* *

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să tresară. Trecuseră cincizeci şi şapte de minute fără ca situaţia să sufere vreo schimbare.

— Sunt jos, anunţă John Burke. Am banii.

— Totul e în regulă, zise Malko ameninţat de cele două brice. Va coborî o femeie blondă. Cu pulover negru şi pantaloni. Îi dai ei.

— OK.

Swetlana apăsă puţin pe lama briciului.

— Mariana se va duce să schimbe banii la bancă. Dacă va fi vreo problemă…

— N-o să fie, zise Malko.

Altă aşteptare. Până la întoarcerea ucrainenei care luase cu ea cheia pentru a nu fi nevoie să-şi deranjeze sora. Mariana, cu ochii strălucitori, agită un teanc mare de bancnote de cinci sute de mii de lire turceşti.

— Sunt buni! *Haraşo!*

Briciul se îndepărtă de la gâtul lui Malko. Fără să se mai ocupe de el. Cele două ucrainene îşi luară impermeabilele şi ieşiră trântind uşa în urma lor. Fără să ştie ce serviciu îi făcuseră lui Malko. Imediat bătu la uşă John Burke. Americanul era îngrijorat.

Malko îi povesti prin ce trecuse.

— Ai aici pe cineva de la FBI care se pricepe la bani falşi?

— Nu, e la Ankara.

— Să vină cu primul avion. După aceea telefonăm la Viena.

Viena reacţionă mult mai rapid. Malko, instalat în biroul lui John Burke, era la cea de a cincea cafea, când Ronald Chapter îl sună de la Viena.

— Toate bancnotele din valijoara-diplomat sunt false! îl anunţă el. Nişte falsuri perfecte. Imposibil de deosebit dacă nu eşti specialist sau nu eşti pus în gardă.

— Cum se pot diferenţia? întrebă Malko.

— La o bancnotă ca să-ţi pot explica, răspunse Ronald Chapter.

Malko desfăcu o bancnotă cu efigia lui Benjamin Franklin. Bancnota pe care o avea în mână părea perfect normală…

— Priveşte linia din jurul portretului lui Benjamin Franklin, zise omul de la CIA. E înconjurat de un text scris cu litere microscopice. Datând din 1992. Tocmai ca să-i încurce pe falsificatori.

— Îl văd, zise Malko. Deci bancnota este bună?

— Nu, e falsă, ca toate celelalte. Priveşte la stânga numărul de serie: 4673987 C. Şi litera G din rotundul de deasupra. Cele două elemente indică data fabricaţiei. Această bancnotă se consideră a fi fost fabricată în 1989, în momentul în care textul încă nu exista! Dar restul e perfect: hârtia, culorile, imprimarea. Bănuiam de multă vreme că serviciul secret iranian fabrică dolari falşi lângă Teheran. Acum avem dovada. Bancnota de o sută de dolari

a devenii în Rusia moneda de referinţă a mafioţilor, ale căror cunoştinţe tehnice sunt foarte reduse, ceea ce face din ei nişte fraieri ideali. Iranienii câştigă două lucruri dintr-o lovitură. Le fac un serviciu prietenilor lor bosniaci, fără să scoată nici un ban din buzunar şi-şi lichidează repede stocurile.

— Totuşi ceva mă intrigă, zise Malko. De ce Doina Udvar n-a avut nici o problemă când a schimbat dolarii falşi la Veneţia?

— Cred că la Veneţia, cei care se ocupă cu schimbarea banilor, obişnuiţi cu turiştii, sunt mai puţin suspicioşi, răspunse americanul. Aici, băncile turceşti îi consideră pe toţi ruşii şi ucrainenii nişte borfaşi. Le cercetează banii cu multă grijă. Au mai fost descoperiţi dolari falşi la Istanbul.

— Deocamdată nu sufla nici o vorbă despre asta, îi recomandă Malko.

Închise şi se întoarse spre John Burke.

— Asta schimbă datele problemei, nu?

— Bineînţeles, recunoscu americanul. Totuşi mă îndoiesc că voi obţine aprobarea pentru scufundarea acestui cargou... De banii ăştia falşi se va ocupa FBI-ul. Pot să-l chem chiar azi pe specialistul nostru de la Ankara. Cu ajutorul poliţiei turce, îi vom putea intercepta pe iranieni când vor veni să plătească. În privinţa asta turcilor le face plăcere să ne dea o mână de ajutor.

— Având în vedere că tot nu vrei interceptarea navei *Glaskow* şi ţinând cont că nu am o încredere totală din cauza simpatiei lor pentru musulmanii bosniaci, mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să procedăm altfel, zise Malko.

— Adică cum?

— Să recurgem la o mică manipulare care să-i facă pe iranieni să le piară cheful de a mai falsifica dolari.

Capitolul XX

— Ele!

Malko lăsă jos binoclul. Un cargou cu o alură modestă se deplasa pe sub podul *Bogastzi*. Care trecea peste Bosfor la un kilometru mai la nord. Avea două catarge de încărcare, un coş cu trei dungi roşii şi o suprastructură situată mult spre spate, ca un petrolier. Aşa arăta nava *Glaskow* care venea de la Odessa.

Vasul închiriat de „Cartelul de la Sevastopol”.

Malko jubila. De data asta CIA se mişcase. De la descoperirea dolarilor falşi, John Burke era deosebit de activ şi adusese întăriri de la Ankara. O întreagă echipă supraveghea zi şi noapte intrarea în Bosfor, postată la Sariyer. La intrarea în Marea Neagră. Oamenii se schimbau din şase în şase ore şi erau echipaţi pentru noapte cu binocluri puternice cu infraroşii. Prin intermediul unui telefon mobil, echipa ţinea legătura cu John Burke şi cu Malko. Supraveghetorii semnalaseră în urmă cu o jumătate de oră apariţia navei *Glaskow.*

Malko duse din nou binoclul la ochi. Nava ajungea în dreptul hotelului său, deplasându-se cu aceeaşi viteză spre Marea Marmara. Nimic nu o deosebea de celelalte cargouri. La pupa lui fâlfâia un drapel în două culori – galben şi albastru – steagul Ucrainei. John Burke fluieră uşurat.

— Iisuse Cristoase! Nu-mi vine să cred!

Amândoi îşi părăsiră postul de observaţie şi se repeziră la ascensor. Trebuia să verifice un lucru esenţial. Să vadă dacă nu cumva vasul îşi continua drumul, caz în care ipoteza lui Malko s-ar fi dovedit greşită…

În mai puţin de douăzeci de minute ajunseră la podul *Galata* şi urcară pe culmea colinei *Topkapî.* Lângă muzeu se afla o platformă de unde se putea vedea perfect ieşirea din Bosfor şi începutul Mării Marmara.

Reperară cu uşurinţă nava ucraineană care aluneca lent printre nenumăratele feriboturi care se intersectau la intrarea în Bosfor. Apoi *Glaskow* luă direcţia sud, apoi vest şi pătrunse în Marea Marmara, mergând la o distanţă de un kilometru de coastă, acolo unde se aflau toate celelalte nave ancorate în „apele internaţionale”… încetinise şi nu se deplasa cu mai mult

de trei noduri…

— După el, zise Malko.

Urcară din nou în maşină şi coborâră pe *Kennedy Caddesi,* mergând cu viteză moderată ca să nu ia prea mult avans. *Glaskow* opri peste patru minute, la aproximativ un kilometru de mal, în faţa complexului de agrement Levizuk, chiar înainte de aeroportul internaţional. Malko şi John Burke nu se destinseră decât după ce văzură ancora navei ucrainene coborând în Marea Marmara. Coşul nu mai scoase fum negru, începuse numărătoarea inversă. Cu siguranţă că nava încărcată cu arme nu va întârzia la Istanbul. În mod normal, totul ar fi trebuit să se lămurească chiar în acea zi. Deja era nouă dimineaţa. Malko se gândi cu emoţie la colonelul Boris Nicolaiev. Fără el, n-ar fi putut afla numele cargoului.

John Burke se întoarse spre el.

— Eşti sigur că nu vrei să încredinţăm problema turcilor?

— Sigur, răspunse Malko. Să aşteptăm. Nu cred că va dura prea mult.

*

* *

Elko Krisantem tocmai servise pe cineva cu două kilograme de roşii când îi zări pe cei doi bărbaţi ieşind din blocul 20. Bărbosul, locatarul apartamentului şi Ali Al Mahdi. Amândoi se îndreptară spre vechiul Renault 21 Elko dădu repede restul şi scoase de sub legume telefonul mobil dat de Malko. Se lăsă pe vine ca să nu fie remarcat şi sună.

— S-au urcat în maşină, anunţă el. Se-ndreaptă spre malul mării.

— Perfect, zise Malko.

Malko era ascuns la bifurcaţia care ducea spre Atakoy. Singurul drum pe care se putea ieşi din cartier…

După câteva minute, maşina Renault pătrunse pe drumul principal şi Malko porni după el. Maşina din faţă mergea cu o viteză moderată. Când o văzu virând la stânga pe *Mustafa Kemal Caddesi,* Malko fu sigur de destinaţia ei.

Într-adevăr, peste zece minute, Maşina Renault se opri în faţa Consulatului Iranului. Ali Al Mahdi coborî, vorbi la interfon şi poarta se deschise încet lăsând maşina să intre.

Aşteptară mai bine de o oră până când poarta consulatului se deschise din nou. Maşina Renault parcurse traseul în sens invers. Înainte de a intra în cartier. Malko întrerupse filajul. Peste câteva

minute sună telefonul mobil.

— S-au întors, îl anunţă Elko Krisantem. Au cărat şase genţi mari de piele care păreau foarte grele…

— Să nu cumva să te mişti de-acolo, zise Malko.

Dacă n-ar fi fost Elko, Malko n-ar fi putut beneficia de o astfel de supraveghere. El nu s-ar fi putut deghiza în negustor de legume… Chris şi Milton cu atât mai puţin.

— Au sosit banii, anunţă John Burke. În curând vor lua legătura cu Sevşenko. Dacă n-au şi făcut-o deja… Elko îi sună din nou.

— Nikolas Tolman a ieşit chiar acum. Se duce pe jos la moschee.

— Urmăreşte-l, îi ordonă Malko.

Elko luă căruţul şi se instală în strada care ducea la moscheea cu două minarete. Sosi exact la timp ca să-l vadă pe sloven intrând într-o cabină telefonică din faţa poştei, aflată lângă moschee. Convorbirea nu dură prea mult. Elko îl aşteptă să se îndepărteze şi-l sună pe Malko.

*

* *

— Gata, zise Malko. Nu mai e timp de pierdut.

Pentru orice eventualitate, Ilnur Demir, trăsese maşina în parcare şi supraveghea ieşirea hotelului *Ciragan.* Vladimir Sevşenko nu trebuia scăpat din ochi.

Malko ardea de nerăbdare să ajungă mai repede la hotei.

Ilnur Demir îi făcu un semn cu mâna de la volanul maşinii.

— E tot aici, îi anunţă el.

— Mergem, zise Malko. Vino cu mine. Vei rămâne pe culoar.

Traseră maşina lângă Mercedesul 600 închiriat de Vladimir Sevşenko şi pătrunseră în vechiul palat, ajungând în hol pe culoarul împodobit cu colonade de piatră demne de Acropole. Ajunseră în faţa uşii 236 şi Malko îi zise lui Ilnur Demir:

— Intru singur. Dacă auzi împuşcături, încearcă să-mi vii în ajutor.

Malko trebui să apese prelung de trei ori până când uşa se deschise.

Unul dintre ceceni, în cămaşă, se uită la el cu un aer suspicios.

— Trebuie să vorbesc cu Vladimir Sevşenko, îi spuse el vorbindu-i ruseşte… Imediat.

„Gorila” nu se mişcă. Malko repetă cererea. Cecenul bloca intrarea. Masa aceea de carne era de temut chiar şi fără armă. Continuând să zâmbească, Malko scoase revolverul de la centură

şi sprijini ţeava de fruntea cecenului.

Cu piedica trasă.

Cecenul se retrase sub presiunea armei, Malko intră şi închise uşa cu piciorul.

„Gorila” se opri, uitându-se chiorâş la ţeava armei. Era mai mult uimit decât înspăimântat. Malko înţelese că această stare de buimăceală nu va dura mult.

Strigă din toate puterile:

— Vladimir!

*

* *

Vladimir Sevşenko tocmai se bărbierea, gol până la brâu, în baie. Cu faţa plină de spumă, ucraineanul deschise uşa şi se pomeni nas în nas cu Malko care îi ameninţa garda de corp. Malko îi zâmbi cu răceală.

— *Gospodin* Sevşenko, n-am venit să te omor, ci ca să te avertizez de un lucru grav. După ce vei afla despre ce e vorba, o să-mi mulţumeşti... În ochii mici şi şireţi ai ucraineanului se putu citi rând pe rând stupefacţia totală, apoi furia, apoi o vagă îngrijorare. Îl recunoscu brusc pe Malko şi mormăi:

— Tu eşti căcănarul de american! O să-ţi rup oasele.

Malko nu se lăsă impresionat.

— Am venit să stăm de vorbă, repetă el. Dacă faci un pas înainte. Îi zbor creierii, iar următorul glonţ te va nimeri pe tine. Spune-i doar să se tragă înapoi. Vom sta jos şi o să-ţi spun pentru ce mă aflu aici.

Malko văzu muşchii traficantului încordându-se şi adăugă imediat:

— *Glaskow* tocmai a aruncat ancora. Au fost să ia banii. Nu ai timp de pierdut.

De data asta ucraineanul reacţionă. Îl calmă pe cecen cu o interjecţie scurtă şi acesta să trase înapoi ca un animal în faţa dresorului. Sevşenko rămase cu torsul gol şi se lăsă să cadă pe o canapea.

— Dacă ai venit cu tâmpenii, mormăi el, să ştii că vei ieşi de-aici pe fereastră, în mai multe bucăţi. Dă-i drumul!

Malko îşi puse cu calm revolverul pe masă. Apoi scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de dolari – vreo treizeci – apoi o brichetă Zippo. Aprinse bricheta şi plimbă bancnotele deasupra flăcării lungi. Banii luară imediat foc şi în curând se transformară într-o grămăjoară de cenuşă. Malko închise bricheta

şi înfruntă privirea stupefiată a lui Vladimir Sevşenko. Ucraineanul se uita cu fruntea încruntată la grămăjoara de cenuşă.

— Ce mai e şi…

— Cunoşti mulţi inşi care ard bancnote de o sută de dolari? întrebă Malko.

— *Niet!*

— Ştii de ce i-am ars? Pentru că nu fac doi bani! Sunt falşi. Ca toţi cei pe care îi vei primi de la amicii tăi Nikolas Tolman şi Ali Al Mahdi! Fabricaţi de guvernul iranian…

Vladimir Sevşenko se uita când la grămăjoara de cenuşă, când la Malko. Neîncrezător şi tulburat totodată. Dădu din umeri.

— Prostii! O să te omor.

— Dieter Weizman a descoperit că bancnotele înmânate de Al Mahdi erau false, continuă Malko. Al Mahdi a pus să fie executat ca să nu vorbească. Weizman se pricepea, plasase mulţi bani falşi în viaţa lui. Al Mahdi se pregăteşte să te escrocheze.

Tăcerea din cameră nu mai era întreruptă decât de sirena unei nave care trecea Bosforul. Cu capul tras între umeri. Vladimir Sevşenko încerca să-şi pună neuronii la treabă… Deodată tresări.

— *Pizdi!*[33]

Malko îi adresă un zâmbet în stare să congeleze o banchiză.

— Vladimir Ilici, ce vor face comanditarii tăi din cartel când ai să te întorci la ei cu dolari falşi? Te vor ucide. Am auzit că cei care fură sunt arşi cu aparatul de sudură… Adevărat?

Privirea ucraineanului se întunecă. Malko marcase un punct. Se grăbi să conchidă:

— Dacă nu mă crezi, e foarte simplu. Rămân aici până când vei intra în posesia banilor. Verifici ce ţi-am spus şi te întorci. După aceea vom vorbi serios. Urmă o tăcere insuportabilă. Vladimir Sevşenko respira greoi, cu privirea în gol. În cele din urmă, ridică capul.

— *Haraşo!* Dacă ai minţit, o să-ţi smulg capul cu mâinile mele.

*

* *

Mercedesul 600 se afla acolo de un sfert de oră, când un Fiat Tempra albastru intră în parcarea hotelului *Holiday Inn.* Situat pe marginea aleei Kennedy, la *Atakoy,* chiar pe malul mării. Complexul de agrement Levizuk adăpostea vase de pescuit şi la o zvârlitură de băţ se aflau câteva vedete de agrement.

[33] Prostii (n.a.).

Maşina albastră opri lângă Mercedesul 600 şi din el coborî Nikolas Tolman, care venise singur. Slovenul urcă în Mercedes alături de ucrainean.

Îşi strânseră mâna şi Vladimir Sevşenko întrebă imediat:

— Ai banii?

— Sunt în maşină. Şi *Glaskow?*

Vladimir Sevşenko întinse braţul în direcţia Mării Marmara.

— Acolo, la stânga acelui petrolier mare. Toate armele sunt la bord. Când am banii, mergem să verificăm. De ce n-au venit şi prietenii tăi?

— N-au vrut să rişte să asiste la transferul banilor, îi explică Nikolas Tolman.

Adevărul era că Tolman nu voia ca ei să ştie la cât se ridica comisionul lui. Coborî, deschise portbagajul maşinii albastre şi începu să care genţile de piele. În fiecare se aflau douăsprezece milioane de dolari. Nikolas Tolman duse cinci în Mercedes, lăsând-o pe ultima în portbagajul maşinii albastre. Avea mâinile transpirate! Până la sfârşitul zilei va depune banii într-o bancă unde avea cunoştinţe şi unde nu i se va pune nici o întrebare. Într-un cont propriu.

Aşezat pe bancheta din spate a Mercedesului, Vladimir Sevşenko deschisese una din genţile de piele şi se juca cu teancurile de bancnote de o sută de dolari nou-nouţe.

Ucraineanul închise geanta şi ridică ochii spre Nikolas Tolman.

— *Haraşo.* Mă duc să pun banii la adăpost. Ne reîntâlnim aici peste trei ore. Prietenii tăi pot veni împreună cu tine să inspecteze armele. Ai făcut rost de barcă?

— Au ei grijă de asta. Iar tu să nu te prosteşti… Ne vedem aici peste trei ore. Asta înseamnă la două? OK?

— OK. *Net Problem.*

Îi zise lui Djokar care se afla la volan să demareze, ieşi din parcare şi se îndreptă spre cartierul *Beyazit.* Tolman aşteptă câteva minute, apoi o luă pe acelaşi drum, cu mâinile transpirate. În toată cariera lui de negustor de moarte subită, Tolman nu mai fusese niciodată posesorul unei sume atât de importante!

*

* *

Genţile de piele erau înşirate pe podea. Deschise. Vladimir Sevşenko scotocea prin ele şi smulgea câte o bancnotă din teancuri diferite, la întâmplare. După ce avu o sută, se ridică şi îi

zise lui Malko:

— Eşti sigur de ce spui?

— Sigur.

— *Haraşo*. O să vedem.

Sună la recepţie şi ceru să i se trimită un om. Când angajatul hotelului sosi, ucraineanul îi întinse bancnotele puse într-un plic.

— Aş vrea să verifici la bancă dacă aceste bancnote sunt bune, zise el. Nu prea am încredere în persoana care mi le-a dat.

Client important al cazinoului, ocupând un apartament de douăzeci de milioane de lire pe zi, Vladimir Sevşenko se bucura de stima conducerii hotelului.

— Mă voi ocupa imediat, Vladimir Bey, îl asigură angajatul hotelului.

După plecarea turcului, ucraineanul aprinse un trabuc şi se aşeză într-un fotoliu fără să scoată o vorbă. Prin mintea lui Malko trecu un gând cumplit. Şi dacă iranienii, după duşul rece tras de Weizman, folosiseră de data asta bancnote bune?

Dacă se înşelase, Vladimir Sevşenko ar fi fost necruţător. Cecenii nu-l scăpau din ochi, gata să-l masacreze la cel mai mic semn al stăpânului lor.

*

* *

Expresia de pe faţa omului de la hotel îi indică lui Malko că îi fusese frică degeaba. Turcul părea că tocmai îşi îngropase întreaga familie.

— Vladimir Bey, începu el, am…

— Sunt falşi, ai? îi tăie vorba Vladimir.

Celălalt înghiţi în sec.

— Adică banca crede că… Da. Nici măcar n-au mai vrut să mi-i dea înapoi.

Vladimir Sevşenko izbucni într-un râs zgomotos, se ridică şi îl bătu pe turc pe umăr, plin de jovialitate.

— *Haraşo! Haraşo!* Nu-ţi fie frică, am destui bani cu care să vă plătesc.

Îl împinse afară şi se întoarse spre Malko cu privirea aprinsă de ură. Acesta îi explică:

— De multă vreme îi bănuim pe iranieni că fac dolari falşi, dar niciodată nu i-am putut prinde în flagrant delict.

Ucraineanul, cu gândul în altă parte, nu părea că aude ce-i spunea. Se scutură, schiţă un zâmbet crispat şi zise:

— Dacă ai nevoie vreodată de arme pentru prietenii tăi, mă

suni la Odessa. Ţine. Puse în mâna lui Malko o carte de vizită şi îl împinse spre uşă. Malko era în al nouălea cer. Îşi îndeplinise misiunea! Era puţin probabil ca ucrainenii să le facă bosniacilor cadou toate acele arme. Se întrebă ce va face Sevşenko cu milioanele lui de dolari falşi. Acum nu mai avea decât să supravegheze ultimul stadiu al operaţiunii.

*

* *

Vladimir Sevşenko se juca distrat cu un teanc de bancnote false de o sută de dolari. Înainte de a se reîntoarce în Ucraina, proiectase un salt până la Paris, unde voia să-şi comande un conteiner de mobile create de Claude Dalle, pentru a le vinde cu un preţ de trei ori mai mare prietenilor lui din Odessa. Vrând astfel să-şi investească imediat banii. Acum totul se spulberase. Îşi turnă o porţie zdravănă de votcă şi trase spre el telefonul. Ceea ce urma să facă nu era deloc vesel, îi anunţa pe nişte oameni care pentru zece mii de ruble ardeau cu aparatul de sudură un hoţ, că fusese gata să fie escrocat cu şaizeci de milioane de dolari. În principiu, el era răspunzător... Or, în această organizaţie, singura formă de concediere era un glonţ în cap.

Formă încet numărul de la Odessa, rugându-se cerului să nu răspundă nimeni. Îi răspunse tocmai cel interesat care aştepta o veste bună.

Vladimir Sevşenko povesti totul, fără să omită nici un detaliu. De la început. Inclusiv implicarea celor de la CIA. Interlocutorul său, un fost general KGB transformat în om de afaceri, îl ascultă fără să-l întrerupă. Ceea ce nu însemna nimic. Apoi, fără să ridice glasul, îi dădu instrucţiuni. Sevşenko îi răspundea monosilabic.

— Da. Da. *Haraşo. Niet. Haraşo.* Când închise, ucraineanul avu impresia că îmbătrânise cu zece ani.

— Djokar, du genţile înapoi în maşină. Ne întoarcem acolo.

*

* *

Maşina Renault 21 era oprită chiar la intrarea în *Holiday Inn.* La volan se afla Nami Okdu, iar alături de el stătea Ali Al Mahdi. Nikolas Tolman se instalase pe bancheta din spate. Mercedesul 600 se opri fără zgomot alături de ei, unul dintre geamuri se lăsă în jos şi se auzi vocea jovială a lui Vladimir Sevşenko:

— Sunteţi pregătiţi de plimbare?

Când îl văzu pe ucrainean, Nikolas Tolman se simţi uşurat de o

mare greutate. Al Mahdi nu-l impresiona prea tare. Dar Okdu îl speria de-a binelea. Ştia că tipul luase parte la mai multe operaţiuni sângeroase. Slovenul răspunse vesel:

— Vii după noi până la baza de agrement. Vedeta ne aşteaptă.

După cinci minute, toţi şase se îmbarcau la bordul unei ambarcaţiuni destul de jalnice, condusă de un turc ursuz. În zece minute ajunseră la *Glaskow*. Scara era deja lăsată şi urcară cu toţii la bord, ducând cu ei genţile de piele. Nava stătea nemişcată de parcă ar fi fost pe uscat.

— Unde sunt armele? întrebă Ali Al Mahdi văzând panourile buncărului încuiate.

— Nu te ambala! zise Vladimir Sevşenko. Avem tot timpul.

Ali Al Mahdi se întoarse spre Nikolas Tolman.

— De ce i-ai dat banii înainte? Nu-mi place deloc asta.

Fu prea mult pentru Vladimir Sevşenko. Făcu un pas spre sudanez şi-l lovi cu pumnul în nas rupându-i cartilagiul. Îl ridică în picioare cu mâna stângă şi lovi în el până când îşi pierdu forma omenească.

Djokar şi Abbi se aruncaseră asupra lui Nikolas Tolman şi Nami Okdu pe care îi imobilizaseră fără greutate.

După ce sfârşi cu Ali Al Mahdi. Ucraineanul îl lăsă în părăsire ca pe un sac vechi şi se întoarse spre Nikolas Tolman. Care privea scena stupefiat şi îngrozit.

— Vladimir, ce te-a apucat? strigă slovenul.

Ucraineanul se repezi la el ca un bizon pornind la atac şi-l apucă de guler, smulgându-l din mâinile lui Djokar.

— M-a apucat că prietenii tăi iranieni şi cu tine aţi vrut să-mi trageţi ţeapă. Dolarii ăştia sunt falşi.

Nikolas Tolman fu gata să se sufoce.

— Falşi! Nu. Imposibil, îţi jur.

— Ştiai asta, zise Sevşenko apăsat. Şi-am să te fac să spui adevărul.

Nikolas Tolman intră în panică. Sub ameninţarea flăcării aparatului de sudură mărturiseai orice. Profitând că era liber, o luă la fugă pe pasarelă, coborî ca un nebun şi sări în vedetă, strigând pilotului:

— Repede! S-o ştergem.

Vladimir Sevşenko se uită după el cum se îndepărtează de navă. Până la urmă nu era rău. Nikolas Tolman va putea să povestească toată întâmplarea.

*

* *

— S-ar zice că ridică ancora!

— Ciudat, zise John Burke. Au lăsat o barcă la apă.

— Poate că Sevşenko se va întoarce pe mal, presupuse Malko. Mercedesul 600 se mai afla şi acum în parcarea de la *Holiday Inn.*

De o oră se făcuse noapte dar, de la baza de agrement, binoclul cu infraroşii le permitea să distingă toate detaliile cargoului ucrainean. Malko, Krisantem şi John Burke observau cele mai mici amănunte. Agentul de la FBI, care spera să recupereze dolarii falşi, aştepta într-o altă maşină.

— Ce naiba fac? mormăi americanul. S-ar zice că-şi lasă în părăsire barca! Gata, ridică ancora.

Barca se afla la pupa. Legată cu o frânghie de bastingaj. De pe mal nu se putea vedea dacă e goală sau nu. Deodată, în partea din spate a cargoului apăru un om ţinând în mână o torţă mare de răşină aprinsă. Individul avea statura lui Vladimir Sevşenko. Tipul se aplecă şi aruncă cu precizie torţa în barca legată încă de vas. Imediat ţâşni o flacără enormă de culoare portocalie, atingând uşor tabla cargoului care începu să se îndepărteze. Omul care aruncase torţa desfăcu frânghia şi o aruncă peste bord, lăsând barca în derivă.

De la baza de agrement se putură auzi urletele oribile ale celor din barcă.

— *Himmel!* I-a lăsat pe Al Mahdi şi pe Okdu în barcă. Şi acum ard de vii.

În cinci minute găsiră o ambarcaţiune cu motor şi extinctoare. Barca ardea cu flăcări mari luminând siluetele navelor ancorate în apropiere. Probabil că fuseseră vărsate câteva canistre cu benzină. Când ajunseră în apropiere, avură nevoie de trei extinctoare ca să stingă focul. Barca nu mai era decât o epavă înnegrită. Reflectoarele lor luminară două siluete ghemuite. Carbonizate în mijlocul unei grămezi de hârtii arse... Vântul aduse spre ei câteva bancnote de o sută de dolari pe jumătate arse. Aerul mirosea puternic a benzină şi a carne arsă.

— Iisuse Cristoase! murmură John Burke. I-a prăjit ca pe oi.

Din cele două victime nu mai rămăseseră decât oase calcinate, imposibil de recunoscut. Arseseră pe un pat de dolari falşi. Malko ridică capul. *Glaskow* dispăruse în noapte.

— I-am văzut îndreptându-se spre Bosfor, zise John Burke.

— Haide să ne convingem, îi ceru Malko.

Vedeta lor o porni spre intrarea în Bosfor. Instalat în partea din faţă, Malko scruta întunericul cu binoclul cu infraroşii.

În dreptul podului Fatih Sultan Mehmet, Malko exclamă:

— Iată-l!

Se apropiară deplasându-se în siajul navei ucrainene. Aceasta trecea prin Bosfor îndreptându-se spre Marea Neagră, cu o viteză de şase-nouă noduri. Se ţinură după ea. Când ajunseră la Rumeligeneri, punctul extrem al Bosforului, Malko ceru pilotului să oprească. Privi în urma navei ucrainene, care se îndepărta de ei navigând în Marea Neagră, până când dispărură luminile de poziţie. Se întorcea la Odessa, portul de origine, cu încărcătura lui de arme.

— Amin! zise John Burke cu glas scăzut.

Malko nu avea de unde să ştie dacă era sfârşitul unei rugăciuni în amintirea ultimelor două victime ale acestei hăituieli sau o simplă constatare. Nu oprise războiul în fosta Iugoslavie, iar „Cartelul de la Sevastopol” va continua să încerce să-şi plaseze armele peste tot în lume. Dar, lipsiţi de finanţarea iraniană, bosniacii şi croaţii mai aveau de aşteptat. Banii promişi de Arabia Saudită nu veniseră niciodată, iar următorii iranieni care ar fi oferit dolari ar fi riscat să fie arşi de vii chiar mai înainte de a fi avut timp să-i numere. Deocamdată se păstra în continuare echilibrul terorii şi în fosta Iugoslavie nu se dezlănţuia un război total.

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....18

Capitolul III.....25

Capitolul IV.....32

Capitolul V.....39

Capitolul VI.....49

Capitolul VII.....57

Capitolul VIII.....70

Capitolul IX.....78

Capitolul X.....86

Capitolul XI.....93

Capitolul XII.....103

Capitolul XIII.....111

Capitolul XIV.....123

Capitolul XV.....131

Capitolul XVI.....138

Capitolul XVII.....146

Capitolul XVIII.....156

Capitolul XIX.....165

Capitolul XX.....173

Cuprins.....184

Swetlana se aplecă peste el și îi atinse ușor gura cu buzele.

– Acum, nici o mișcare, ticălosule ! zise ea cu voce blândă.

Malko tresări din cauza lamei care se sprijini pe gâtul lui.

Tânăra femeie ținea în mână un brici. În același timp simți degetele lungi ale celeilalte gemene punând stăpânire pe virilitatea lui și același contact metalic oribil la baza sexului.

Vladimir Sevșenko deturnase gemenele ! Din păcate era prea târziu pentru lamentări. La cea mai mică mișcare se alegea și castrat, și cu gâtul tăiat.

Swetlana îi murmură la ureche:

– Fii foarte cuminte. Nici nu-ți închipui cât de mult doresc să-ți văd sângele țâșnind. Ca la un porc.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă

Preț 3500 lei

ISBN 973-95440-5-3